

Harry Potter
a
démoni z bažin

(4)

Obsah

Obsah.....	2
1. kapitola - Svatba bude!	3
2. Kapitola - Pravá láska.....	17
3. Kapitola - Hora Olymp.....	26
4. kapitola - Famfrpál je tvrdá hra.....	40
5. kapitola - Rekonvalescence.....	54
6. kapitola - Maskot pro finále.....	59
7. kapitola - Svatební hosté.....	72
8. kapitola - Svatba.....	85
9. kapitola - Argentina.....	97
10. kapitola - Slavnostní zahájení.....	103
11. kapitola - Postup do finále.....	114
12. kapitola - Démoni z bažin.....	126
13. kapitola - Finále.....	135

1. kapitola - Svatba bude!

Konečně doma... pomyslel si Harry a vzápětí se sám pro sebe usmál, že už si v Doupěti opravdu připadá, jako by sem patřil odjakživa. První, co udělal po té, když se přivítal s ostatními Weasleyovými bylo, že vybalil portrét svých rodičů, přivolal Fawkesovi bidýlko a vypustil z klece našťavanou Hedviku. Vůbec se jí nelíbilo, že musela být celý den zavřená v kleci a uraženě odlétla na lov. Ginny pustila Trixi a ta si přeletěla k Fawkesovi. V tu chvíli se z pod stolu vyřítla malá, šedivá koule a dost neohrabaně se pokusila vyšplhat na bidýlko za Trixi. Fénix i papoušek ji se zájmem sledovali a Harry se překvapeně zeptal:

„Co to je? Kde se to tu vzalo?“

Ginny se zasmála, vzala ,to‘ do náručí a odpověděla:

„To je Žlutoočka, Křivonožkova dcera. Víš, jak Hermiona říkala, že má s kočkou od sousedů koťata... Poprosila jsem mamku, ať mi vybere to nejchytřejší...“

Harry zakroutil hlavou a vyčítavě se na Ginny podíval.

„Příště si poříd' slona a budeme si moct otevřít zoologickou zahradu...“ zabručel mrzutě. Ginny se rozesmála:

„Ale no tak, uvidíš, že si ji zamiluješ...“

Mamka se na něj taky laskavě usmála a řekla konejšivě:

„Jestli si na ni nezvykneš, tak si ji nechám v Doupěti. Je to moc chytrá a roztomilá kočička.“

Kočka, jako by přesně rozuměla o čem je řeč, vyskočila Ginny z náruče a začala se Harrymu s hlubokým vrněním intenzivně otírat o nohy. Harry se rozesmál:

„No, chytrá tedy opravdu jsi...“ a zvednul kotě, aby si ho prohlédl zblízka. Stříbřitá barva s tmavě šedými skvrnami, trochu delší hedvábná srst a jasně žluté, chytré oči... Kotě se mu čumáčkem otřelo o ruku a zase začalo vrnět. Harry se usmál:

„No tak tedy vítej do rodiny Žlutoočko. Ted' se ale musíš naučit trochu poslouchat...“ a předal ji zase Ginny. Ta ji k sobě láskyplně přitiskla a mamka je oba pobídla:

„Posad'te se, večeře je hotová, Winky a Krátura vám nandají. Já musím jít ještě zkontrolovat mandl...“

Harry využil toho, že odešla a zatímco jim skřítkové nandávali ragú, domluvil se s tatškou a Charliem, že tu svatbu proberou on a Ginny s mamkou nejdřív sami - nejlépe už dnes večer.

„Poprosím ji, aby si to rozmyslela. Mám připravených pár pádných argumentů. Kdyby to nezabralo, tak ji začneme zítra s posilami přesvědčovat...“

„Hlavně jí neříkej, že o tom něco vím,“ požádal ho tatka, „to bych si to pořádně slíznul...“
Charlie se rozesmál:

„Jo, tak si to mám slíznout sám?“

Harry zakroutil hlavou.

„Neboj, Charlie, řeknu jí, že jsem tě požádal, abys jí zatím nic neříkal.“

Mamka už se vracela a tak se pustili do jídla a vyprávěli o škole, o zkouškách a o závěrečné slavnosti. Harry a Ginny museli vyndat své diplomy a ukázat je všem a oběma se dostalo navíc porce čokoládového dortu. Když Harry viděl Ronův kyselý obličej, prohlásil, že už nemůže a svou porci mu dal. Skvěle se bavili u máslového ležáku, a jak se připozdívalo, tak s přáním dobré noci postupně odcházeli spát. Ginny zašeptala Harrymu:

„Počkej u mě v pokoji, já mamku přivedu...“ a zvedla se, aby jí a skřítkům pomohla s nádobím.

Tak Harry odcházel společně s Ronem. Když se od něj u dveří Ginnina pokoje oddělil, tak mu Ron pobaveně popřál hodně štěstí.

Harry seděl na Ginnině posteli a čekal. Slyšel na chodbě svou lásku:

„Mohla bys na chvíli zajít ke mně, mamko?“

Když vešly, tak mamka překvapeně řekla:

„Harry? Copak se děje?“

Harry se usmál, vzal Ginny, která se posadila vedle něj na postel, za ruku a začal vysvětlovat:

„Chtěli bychom si s tebou v klidu promluvit, mamko...“

„U Merlinova vousu, snad nejsi těhotná Ginny?!“ vyhrkla vyděšeně mamka a posadila se na židli proti nim. Ginny se rozesmála.

„Ne, to tedy nejsem. S dětmi hodláme ještě pár roků počkat...“

Mamce se očividně ulevilo.

„Tak co se děje?“

Harry stiskl ruku své vyvolené a začal:

„Chtěli bychom se vzít - velmi brzy - a to hned z několika důvodů...“ a když mamka neřekla ani slovo a jen na něj vyčkávavě hleděla, tak pokračoval:

„Za prvé proto, že si oba myslíme, že už jsme na manželství zralí...“

„No tak to si já tedy nemyslím, Harry,“ oponovala okamžitě mamka. „Jste oba ještě moc mladí, nemáte kam pospíchat. Máte dost času se ještě lépe poznat, zvyknout si na sebe... Nikdo tě přece od nás nevyhání Harry...“

Ginny se zapojila:

„V kolika letech ses vdávala ty, mamko?“

„Ale to je přece něco úplně jiného Ginny!“

„No jasně,“ ušklíbla se trochu Ginny, „když nejsem těhotná, tak není důvod, proč bych se měla vdát?“

Mamka zalapala po dechu, pak se zhluboka nadechla a chystala se rázně odpovědět. Tak ji Harry rychle zarazil:

„Moje maminka nebyla těhotná a přece se s tátou brali, když jim bylo tolik, kolik je teď mě...“

Mamka se uklidnila a mírně odpověděla:

„Jenže Ginny je o rok mladší Harry...“

A tak pokračoval ve vysvětlování:

„Známe se spolu už sedm let. Za tu dobu jsme toho spolu prožili víc, než jiné páry za celý svůj život. Umíme bojovat bok po boku, umíme se pohádat i usmířit, ani dlouhé odloučení nás nerozdělilo a známe se tak dobře, jak to jen jde. Ale to je jen jeden z důvodů, proč bychom se chtěli vzít. Další z důvodů je Rita Holoubková. Už se začala navážet do Kingsleyho a Angeliny, a když si troufla na ministra, tak se do nás pustí co nevidět. Sturgis nás varoval, abychom se připravili, že nám určitě pokoj nedá. Skutečnost, že žiji s Ginny pod jednou střechou jí určitě neunikla...“

Mamka jen mlčky kroutila hlavou, jako že jí tenhle argument nepřesvědčí. Tak pokračoval:

„Pak je tu ještě důvod, který vzešel od Ginny. Když svoji svatbu spojíme s Kingsleym a Charliem, tak to bude velká sláva a ty s tím přitom budeš mít mnohem míň starostí, než kdybys pořádala svatbu jen pro nás dva...“

„Cože?!“ Vyhrkla velmi překvapeně mamka.

„No, Charlie a Katie se chtějí vzít také během léta a Kingsley už má domluvenou svatbu v Bradavicích. Nabídl nám na konkurzu, ať se k němu připojíme a nám se ten nápad moc líbí. Rádi bychom se vzali společně s nimi 31. července v Bradavicích...“

Mamka se nezmohla na slovo a jen na ně překvapeně zírala. Po chvíli se zeptala:

„Kdo všechno už o tomhle nápadu ví?“

Harry si povzdechl:

„No... Pár lidí už o tom ví, ale všem jsme řekli, že to záleží na tobě. Věděli jsme, že budeš mít nějaké námitky a tak jsem poprosil Charlieho, aby ti zatím nic neříkal, než budeme mít příležitost probrat to s tebou sami...“

Ginny se přidala:

„Nechceme od tebe rozhodnutí hned, mamko. V klidu si to promysli, porad' se s tatškou a uvažuj i o našich argumentech. Když se ti to nebude ani potom líbit, tak to stihneme zrušit. Proti tvé vůli se brát nechceme...“

Mamka zamyšleně vstala.

„Dobře, promyslím si to...“ a pohledem pobídla k odchodu i Harryho. Ten dal s úsměvem Ginny pusku na dobrou noc, spiklenecky na ni zamrkal tak, aby to mamka nezahlédla a společně s ní odešel. Při odchodu řekl mamce:

„Vidíš? Další důvod ke svatbě. Kdybychom byli manželé, tak bys mě nevyháněla...“ a podíval se na ni se šibalským úsměvem. Vysloužil si symbolický pohlavek a vyrazil po schodech nahoru. Ale v okamžiku, kdy uslyšel, jak za mamkou zaklaply dveře ložnice, potichoučku šel zpátky dolů. Ginny stála na chodbě u dveří ložnice svých rodičů a ukazovala posunky Harrymu - Potichu! Pojd' sem! Když se přiblížil, tak uslyšel mamku:

„Copak víš o té svatbě, Arture?“

Tatka trochu nejistě odpověděl:

„No... Charlie už mi něco naznačoval, ale o žádném konkrétním termínu nemluvil. Asi se s Katií ještě nedohodli...“

„Já nemluví o Charliem, ale o Ginny Arture. Víš o tom, že se chtějí s Harrym v létě vzít?“ odpověděla mu mamka.

„Oni taky? No, to se dalo konec konců čekat, ne? Už jsou rok zasnoubení, tak proč by se nevzali...“

Mamka rozhořčeně zaprskala.

„Tak ty si nemyslíš, že jsou na manželství ještě příliš mladí? Proč by si měli takhle brzy kazit život, když si můžou ještě užívat?“

Tatka se dost důrazně ohradil:

„Jsou stejně staří jako my, když jsme se brali a řekl bych, že jsou oba mnohem zralejší a zodpovědnější, než jsme byli my...“ a potichu dodal: „Opravdu si myslíš, že jsme si my dva zkazili život, Molly?“

Chvíli bylo ticho a pak mamka konejšivě řekla:

„Ne, Arture. Nemyslím. Jsem šťastná a přála bych si, aby byly šťastné i naše děti. Bojím se toho, že jsou moc nezralí. Víš, jak se manželstvím všechno změní. I nám dost dlouho trvalo, než jsme se srovnali...“

Tatka se rozesmál:

„Oni to zvládnou Molly. Už toho překonali spoustu. A navíc mají přece nás, my jim pomůžeme. Přestaň se už mračit a pojď ke mně Mollinko, šmudlinko...“ zašeptal něžně a Ginny se širokým úsměvem Harryho odtáhla do svého pokoje.

Když ráno Ron Harryho budil, tak se mu moc vstávat nechtělo. Do postele se dostal až pozdě v noci, kdy Ron už dávno spokojeně pochruoval. Ale nakonec se přinutil vstávat, aby nevzbudil podezření. Ron počkal, až se trochu probere a pak se zeptal:

„Tak co mamka? Jak vám to šlo?“

Harry pokrčil rameny:

„To uvidíme, dali jsme jí čas na rozmyšlenou. Snad byly naše argumenty dostatečné...“

Když došli do kuchyně, tak mamka o svatbě neřekla ani slovo. Jen poslala Winky, aby probudila Ginny, že už vyspává dost dlouho. Společně s Kráturou jim připravila snídani a bavila se s nimi o běžných věcech. V kolik mají trénink, aby stihla udělat oběd včas, aby se najedli, než vyrazí, jestli půjde Ron s nimi a tak podobně. Ron odpověděl:

„Hermiona slíbila, že sem po snídani přijde, tak se pak domluvíme. Doufám, že sebou vezme Křivonožku. Jsem zvědavý, jak bude vycházet s tímhle...“ a ukázal na Žlutočku, která slastně vrněla u Harryho na klíně. Harry se zasmál:

„Doufám, že se nám ji podaří vychovat líp než je Křivonožka. Snad nám ji nebude kazit...“ To už slyšela i Ginny, která právě dorazila.

„No to jsem zvědavá, jak chceš cvičit kočku...“ zasmála se.

„Ale tohle přece není obyčejná kočka. Měla by být schopná pochopit docela dost - hele Očko, mazej dolů! Na stole nemáš co dělat!“ okřiknul ostře kotě, které mu vyskočilo z klína na stůl, aby se přivítalo s Ginny. Ta ho ze stolu sebrala a vzala si ho na klín.

„Proč jí říkáš kočko?“

Harry se usmál:

„Neříkal jsem kočko, ale Očko. Trošku jsem si to její jméno zkrátil, aby se to líp říkalo. Taky jsi mohla vymyslet něco kratšího...“

Ginny se ohradila:

„To vymyslela mamka a mně se to její jméno líbí. Je přece naprosto výstižné, má oči žluté, jako sluníčko...“

Harry jen pokrčil rameny:

„Já jí budu říkat Očko, to je také výstižné a navíc mnohem kratší...“

Jejich diskusi na tohle téma přerušila Hermiona, která vtrhla dovnitř jako velká voda.

„Ahoj všichni. Nesu Denního věštce, zase jsem si ho objednala a tohle je první číslo, co jsem dostala. Nebude se vám to líbit...“ a podala noviny Harrymu. Ron a Ginny si k němu přisedli, každý z jedné stany a tak noviny rozložil před sebou na stole.

Na titulní straně byla velká fotka Harryho, jak pomáhá Ginny z Bradavického expresu na nástupišti devět a tři čtvrtě. Harry se podivil:

„Hele, tohle museli vyfotit včera večer. To si tedy museli pospíšet...“

Hned pod fotkou začínal článek.

Zde vidíte krásný pár mladých lidí, který je ovšem zahalen podivnými tajemstvími. Představte si, že se zasnoubili už v červenci loňského roku a tuto skutečnost se jim dařilo téměř rok před širokou veřejností skrývat. Možná pro to měli své důvody a ty jsem se pokusila vypátrat.

Vypadá to, že se Harry Potter ke své milované Ginny nastěhoval už těsně před svými sedmnáctými narozeninami, ale tuto fámou se mi bohužel nepodařilo prokázat. Našla jsem ovšem důvěryhodný zdroj, který o těch dvou drahoušcích má velmi podrobné informace. Říká: „Ano, začali spolu chodit už před třemi roky. Ani jsme se nedivili, když předloni přijela do školy jen Ginny. Kolem Harryho se v té době objevila spousta podivných podezření a tak všichni pochopili, že se mu do školy moc nechtělo. Ginny byla hodně smutná a říkalo se, že se spolu rozešli. Proto mě tak překvapilo, když jsem se dozvěděl, že se zase dali dohromady a dokonce se i zasnoubili...“

A tak jsem se o ty dva začala zajímat trochu víc do hloubky. Můj zdroj mi toho vyprávěl opravdu spoustu a o Harrym toho vím hodně už z našich dřívějších setkání. O jeho nešťastné lásce, kterou prožíval ve svých čtrnácti letech, když ho jeho přítelkyně Hermiona Grangerová vyměnila za staršího a zkušenějšího Viktora Kruma, už jsem psala. Tato láska byla možná jeho první, ale rozhodně ne poslední. Harry našel další lásku v patnácti letech. „Byl už v té době velmi vyspělý a vášnivý. Proto jsem s ním začala chodit, i když byl o rok mladší než já. Bylo to velmi vzrušujících několik měsíců...“ řekla mi s úsměvem Harryho bývalá láska Cho Changová.

„No tohle! Jak mohla říct něco takového!“ rozčílila se Ginny.

„Ale no tak, Ginny, vím jistě, že nic z toho neřekla. Znáš přece Ritu, určitě si to všechno vymyslela...“ uklidňoval ji Harry. Ozval se Ron:

„Jen čti dál, sestřičko, píše se tam dost zajímavých věcí i o tobě...“

A tak se Ginny i Harry trochu rozechvěle vrátili ke čtení.

„Však i Ginny Weasleyová byla pěkná čiperka. Ta si svou první lásku prožila také již ve čtrnácti letech. „Jo, Ginny byla vždycky pěkná divoška...“ řekl mi s významným úsměvem Michael Corner, když jsem se ho na ni zeptala. Jenže tahle láska jí vydržela jen necelý školní rok. Michaela v dalším roce vystřídal Dean Thomas - „kamarád“, spolužák a spolubydlící Harryho Pottera. Teprve potom se dostalo i na chudáčka Harryho. Když opět po necelém roce jejich vztah skončil, tak nikdo nečekal, že by se k sobě mohli ještě vrátit. Jenže pak se stal z Harryho hrdina, takže se není čemu divit, že „divoška“ Ginny opět zatoužila po své bývalé lásce.

Nevím jak vám, milí čtenáři, ale mě připadá velmi nevhodné a nevkusné, že ti dva bydlí, už prokazatelně od doby před svým zasnoubením, pod jednou střechou. Jsme přece zvyklí dodržovat jistá pravidla slušnosti a morálky, a takové chování jim jasně odporuje.

Pro příští článek se pokusím získat vyjádření k této ošemetné situaci přímo od Harryho Pottera.

Vaše neustále bdící a počestnost chránící Rita Holoubková.

„No páni...“ vydechl Harry. „To, že se do nás pustí, jsem čekal, ale že to bude takhle hustý, to mě teda dostalo...“

Ginny lapala po dechu a zmohla se jen na zaúpění:

„Já tu ženskou uškrtím...“

Hermiona, Ron, Harry a Ginny na sebe jen mlčky zírali a přemýšleli, co si s touto situací počnou, když s nesmělým zaklepáním vešli do kuchyně, nejistě se tvářící, Michael Corner a Cho Changová.

„Koukám, že už jste to četli...“ řekl Michael rozpačitě a Cho se přidala:

„Nic takového jsem jí neřekla Harry - přísahám! Když za mnou přišla a ptala se na tebe, tak jsem jí řekla, že jsme přátelé a vždycky jsme byli pouze jen kamarádi...“ a do očí se jí začaly hrnout slzy.

„Klid Cho, já ti věřím. Ritu známe, je mi jasné, že si to všechno vymyslela...“ a Michael dodal:

„Já jsem s ní nemluvil vůbec...“

Ginny se na ně rozpačitě usmála a řekla:

„Posad'te se, dáme si čaj a popřemýšlíme, jak to té babizně vrátit.“

Harry se na ni s rozzářenýma očima usmál a přikývl. V tom okamžiku do kuchyně vtrhli jako velká voda Dean, Lenka a Lee.

„Harry! Četli jste to?“

Harry se rozesmál nahlas.

„Ano a zrovna přemýšlíme, co s tím budeme dělat. Myslím, že se nám právě sešel štáb na válečnou poradu...“

Mamka do této chvíle mlčela a dokonce dělala, že neslyší a nevnímá, o čem se baví. Ted' ale zareagovala:

„Možná bude lepší, když tu svou válečnou poradu uspořádáte na zahradě. Mám tu dost práce a do dvanácti musím mít oběd, abyste se stihli najíst, než půjdete na trénink.“

Harry nechal ležet na stole výtisk Denního věštce, který přinesla Hermiona a vydal se s ostatními na zahradu. Pozorně se rozhlédl, a zatímco děvčata přivolávala piknikové deky a láhve s dýňovým džusem a máslovým ležákem, zavolal si Hermionu stranou. Odváděl ji k nejbližší jabloni se slovy:

„Potřebuji se s tebou poradit Hermiono. Asi jsem dostal nápad, jak bychom jí to mohli oplatit...“ Když k němu Hermiona přistoupila, tak najednou vyskočil, máchl pravou rukou a s obvyklou obratností sevřel v dlani velkého brouka. Hermiona zareagovala bleskově. Vytáhla hůlku a přivolala zavařovací sklenici. Strhla z jabloně pár lístků, vystlala ji a nastavila Harrymu. Když do ní brouka vhodil, tak ji okamžitě uzavřela, udělala do víčka několik malých otvorů a zajistila ji nerozbitným kouzlem. Pak se vítězoslavně vrátili k ostatním. Harry jim ukázal sklenici.

„Seznamte se, vážení přátelé, to je naše oblíbená novinářka Rita Holoubková.“

Ozvalo se:

„No páni ... Skvělý úlovek ... Ukaž Harry ...“ a tak ji nechal kolovat.

Všichni si ji důkladně prohlédli, a zatímco velký brouk s výrazným vzorem kolem očí vztekle narážel do stěn sklenice, řekl jí každý, komu prošla rukama, svoje.

Cho: „Odporná proradná mrcho...“

Michael: „Jo, jste hrozná lhářka...“

Lenka s kouzelným úsměvem: „Ráda vás zase vidím...“

a Dean s úšklebkem: „To tedy já říct nemůžu...“

a Lee: „Měli bychom z ní dostat, kdo je ten její spolehlivý zdroj...“

„To z ní nedostaneš...“ zapochyboval Ron.

„Kdo ví...“ usmála se Hermiona. „Až bude v té sklenici pár dní, tak ti to třeba ráda řekne...“

Když se sklenice dostala až k Ginny, tak si začala brouka se zájmem prohlížet. Brouk až panicky pobíhal po sklenici, narážel na sklo a velmi rozčileně bzučel. Ginny řekla Harrymu:

„Mně by nevadilo, kdybys chtěl začít sbírat broučky miláčku. Ale musíš rychle přijít na to, co tenhle drobeček žere, abys ho neumořil hladu...“

Po jejích slovech padl brouk Rita vyčerpaně na dno a jen se zoufale klepal. Ginny se usmála a navrhla Harrymu:

„Pojď, půjdeme ho ukázat mamce a najdeme mu doma nějaké klidné, nerušené místo, aby si ten drobeček trošku odpočinul...“

Když vešli do kuchyně, tak našli mamku, jak sedí s hlavou v dlaních nad Denním věštcem. Ginny jí vesele, se širokým úsměvem, řekla:

„Hele mami, co chytil Harry na zahradě...“ a postavila před ní sklenici.

Mamka si brouka důkladně prohlížela.

„Ale... on vypadá skoro jako...“

„Ano mamko, seznam se s Ritou Holoubkovou. Asi přišla, aby se mnou udělala ten rozhovor. Ale jak to chtěla dokázat takhle, to tedy fakt nechápu...“ řekl jí s úsměvem Harry.

„Ty falešná, prohaná bestie. Jak sis mohla dovolit psát takové lži o mých dětech!“ vyhrkla rozčileně mamka na Ritinu adresu a rozzlobeně zatřepala sklenicí.

„To tě bude ještě hodně mrzet ty nechutná, odporná ropucho! Co s ní budeš dělat Harry?“

Harry se na mamku široce usmál a položil jí konejšivě ruku na rameno.

„To ještě nevím, mamko. Teď ji dáme na nějaké klidné místečko, aby mohla nerušeně přemýšlet. Po tréninku budu mluvit s Kingsleym a tak se s ním poradím, co s ní...“

Mamka s úsměvem přikývla.

„Dejte ji do obývacího pokoje. Občas ji tam zajdu zkontrolovat. A po tréninku přived'te Kingsleyho a Angelinu sem, poradíme se společně...“

Když s Ginny vycházeli z obýváku hlavním vchodem na zahradu, tak mu s úsměvem řekla:

„Myslím, že už se mamka rozhodla. Vlastně bychom měli Ritě poděkovat...“

Harry se zasmál a přikývl. Když dorazili k ostatním, tak se jich Lee zeptal:

„V sobotu jde do tisku Jinotaj. Potřebuji, aby sis přečetl článek, co jsme dali dohromady s Kingsleym, panem Weasleym a profesorem Brumbálem. Zjistil jsem totiž, že Popletal úspěšně před veřejností tajil jak to, že jsi před Voldemortem zachránil kámen mudrců, tak to, jak jsi odhalil Tajemnou komnatu a zabil baziliška. Všechno mi to podrobně vyprávěli, ale musel jsem slíbit, že to otisknu jen v případě, že to schválíš ty i ostatní, kterých se to týká...“ a podíval se na Rona, Hermionu a Ginny. Ta si povzdechla:

„Ach jo...“

„A pak bychom se taky všichni, jak jsme tady, měli poradit, jak reagovat na ten Ritin článek...“ pokračoval Lee.

Harry pokrčil rameny.

„Jak bys na to chtěl reagovat? Prostě si nás vyfoť při přátelském posezení, jak se bavíme nad Denním věštcem a napiš k tomu - Jsme dobří přátelé a nic na tom nezmění ani jedovaté lži z pera Rity Holoubkové.“

Lee se rozesmál a mávnutím hůlky si přivolal fotoaparát.

„To je skvělý nápad Harry, posad'te se k sobě blíž a koukejte se skvěle bavit.“

Harry se uličnický rozhlédl po té partě kolem sebe a s úsměvem je vybědl:

„Takže, teď od vás chci slyšet návrhy, co mám udělat s tím roztomilým broučkem, který teď v obýváku nerušeně přemýšlí nad svým krutým osudem...“

Padala spousta úžasných, někdy až morbidních návrhů, že se opravdu všichni skvěle bavili a chvílemi se mohli potřást smíchy. Lee si udělal několik fotek a přitom se bavil společně s nimi. Pak se rozloučili s Cho, Michaelem, Lenkou a Deanem a pustili se do čtení Leeho článku o Harrym, kameni mudrců a Tajemné komnatě.

Když Harry dočetl, tak jen kroutil hlavou.

„Co se ti nezdá? Je to přece popsané docela přesně. Je vidět, že profesor Brumbál má skvělou paměť...“ řekla mu Hermiona.

„Jo, a taky že o našich aktivitách měl mnohem větší přehled, než jsme si mysleli...“ dodal Ron.

Harry zaraženě odpověděl.

„Já jen, že to zase vypadá, jako bych byl bůhví jaký hrdina. Byl jsem jen k smrti vyděšený malý kluk, který se při každém z těch dobrodružství už loučil se životem...“

Ron jen nevěřicně kroutil hlavou a Hermiona se rozesmála.

„A co je podle tebe hrdinství, Harry? Vždyť to je právě tohle... Jít do boje, přestože máš strach, být ochoten obětovat svůj život kvůli ostatním. To je to pravé hrdinství, kterého právě ty máš v sobě tolik, že jsi dokázal strhnout i nás. I ten tvůj přehnaný ochranný instinkt, kvůli kterému ses už tolikrát dostal do problémů... Ty jsi hrdina Harry, my všichni to víme, i když ty o sobě pořád pochybuješ...“

Harry se podíval tázavě na Ginny a ta jen s rozzářenými očima přikývla. Harry zakroutil hlavou a řekl jí:

„Copak si vůbec neuvědomuješ, co se bude dít, když tenhle článek vyjde? Ted' prchám před několika bláznivými fanynkami, ale až tohle vyjde...“

Ginny se rozesmála.

„Neboj, já tě nedám, uhlídám si tě...“

Harry se usmál a pak se zeptal:

„Takže vy tohle do tisku schvalujete?“

Ron, Hermiona i Ginny jen prostě přikývli.

„No tak dobře, Lee. Nebudu tě nutit, abys to ted' na poslední chvíli předělával...“ a utrápeně si povzdechl, čímž ostatní zase rozesmál.

To už přicházel Charlie s Katií.

„Pojďte se rychle najíst. Přišli jsme pro vás, protože trénink nebude na hřišti Kudleyských kanonýrů, ale u Londýnských zelených draků. Kanonýři se naštváli, že do týmu nebyl přijat žádný z jejich hráčů a odmítli svůj stadion reprezentaci půjčovat. Naši střelci jsou právě od Draků, tak budeme trénovat tam...“

„Počkej... myslel jsem, že Oliver je u Kanonýrů?“ divil se Harry. Odpověděl mu Lee:

„Ne, vloni ho prodali. Nechali ho chytat jen za B tým, protože se nesnášel s Doganem. Vloni ho ze smlouvy vyplatili Draci a udělali dobře, letos jim jen o chlup utekl titul. Kdyby měli lepšího chytače...“

To už je ale volala mamka k obědu.

„Najíš se s námi?“ zeptala se Ginny Leea.

„Ne, díky. Musím vyvolat ty fotky a Lenka navíc slíbila, že bude k obědu nějaká dobrota, tak se najím u Láskorádů.“

Rozloučil se s nimi a odešel.

Během oběda se Ron s Hermionou dohodli, že na první trénink půjdou s nimi jako diváci, aby se přivítali i s Angelinou a Oliverem, a tak, ve tři čtvrtě na jednu, bral Charlie sebou Harryho a Ginny a Katie zase Rona a Hermionu. Přemístili se přímo před vstupní bránu stadionu a Harry se hned ostražitě rozhlédl, jestli tu nečíhají fanynky. Stadion Londýnských draků se mu moc líbil. Na velkých postranních tribunách byli vypodobeni Velšští zelení draci s roztaženými křídly a na kratších tribunách za obručkami zase plameny, které vypouštěli z tlam. Bylo to mnohem působivější a pro chytače praktičtější, než oranžové tribuny Kanonýrů. Zároveň s nimi dorazil i Oliver Wood a srdečně se s nimi pozdravil.

Když došli dolů na hřiště k ostatním, tak je Angelina přivítala otázkou:

„Jestlipak už jste četli Denního věštce?“

Harry se rozesmál.

„Ano Angi, my jsme čekali, že se do nás pustí, ale tohle bylo docela drsné...“

a Ginny s pohledem na nejistě se tvářící zbylé členy týmu dodala:

„Nejhorší na tom je, že píše tak poutavě, že by těm jejím báchorkám ještě mohl někdo uvěřit...“

Starší z odrážeců - Jonatan Bellinger se zeptal:

„Takže ty říkáš, že si to všechno vymyslela?“

Harry se rozesmál:

„Neříkejte, že někdo z vás prožíval ve svých čtrnácti letech vášnivou lásku? Nevinné dětské školní lásky jsme prožívali všichni a ti o kterých Rita píše v tom článku, jsou naši přátelé a ráno mi všichni přišli říct, že si jejichž komentáře od základu vymyslela. S některými vůbec nemluvila. A to, že bydlím u Weasleyových?“

rozhlédl se okolo a viděl, že napjatě poslouchají všichni, včetně trenérů.

„Přijali mě do rodiny už, když mi bylo dvanáct. Od té doby jsem u nich trávil vždy část prázdnin. Ron se se mnou dělí o svůj pokoj, Weasleyovým říkám mamko a tatko, a když pro mě domov u mudlů přestal být bezpečný a Voldemort mě chtěl zabít, tak mi poskytli bezpečný úkryt i když tím riskovali vlastní životy... Vždycky jsem je považoval za svou

rodinu a doufám, že k nim brzy budu patřit už i oficiálně..." vzal Ginny kolem ramen a přitiskl ji k sobě.

Chvíli bylo ticho, které přerušil trenér Hollister:

„Dobře, tak se do toho pustíme. Harry a Ginny, vyberte si každý svoje koště, trochu se prolette, abyste si ho vyzkoušeli a podepište si ho. Od teď budete trénovat každý na svém Kulovém blesku, abyste si zvykli a koště se vám přizpůsobilo. Ostatní se také trochu rozpohybují, pak se pustíme do nácviku taktických variant a signálů..."

A tak Harry brzy zjistil, že úloha chytače ve vrcholovém famfrpálu je daleko větší, než ve školní lize a učil se, jak podporovat útok i obranu týmu, když zlatonka není v dohledu. Pak ještě pod vedením Bedy Kuličky s Charliem trénovali chytačské finty, úhybné manévry a lstivé úskoky.

Když trenéři v šest hodin trénink ukončili, tak našli u Rona a Hermiony i Kingsleyho s tatškou. Kingsley je s úsměvem přivítal:

„Tak jsem slyšel, že chceš začít sbírat broučky..."

Harry se rozesmál:

„To ještě uvidím, nejdřív jsem se chtěl poradit s tebou. Ostatně mamka si vás žádá dnes večer všechny na válečnou poradu..."

Angelina nadšeně vypískla:

„Už jste ji přesvědčili?"

Ginny se smíchem odpověděla:

„Myslím, že ji definitivně přesvědčil až ten Ritin článek..." a tak se vydali všichni do Doupěte.

Tam už na ně spolu s mamkou čekali i Bill, který přinesl Harrymu peníze a George s Leem, který přinesl fotky z dnešního dopoledne, aby si vybrali. Když se dovnitř nahrnuli oni, tak kuchyň praskala ve švech.

„Musíme se přestěhovat na zahradu, sem se prostě nemůžeme vejít..." hudrala mamka.

„Dobře," řekl Kingsley. „Rádi pomůžeme se stěhováním, ale nejdřív řekni, jak ses rozhodla - bude svatba, nebo ne?"

„Tohle probereme až venku..." krotila ho mamka.

„Ale no tak Molly, přestaň dělat drahoty a vymáčkni se!" naléhal Kingsley.

Mamka se na něj káravě podívala:

„Copak se to sluší, aby se takhle vyjadřoval ministr?"

Pak se ale rozhlédla po jejich napjatých tvářích, usmála se a řekla:

„No tak dobře, uznávám, že máte pravdu. Svatba bude!"

Ginny se rozzářila, objala ji, dala jí pusku a Harry se k ní přidal. Ostatní s jásotem stěhovali ven stoly, židle a přivolávali další, aby se tu všichni pohodlně usadili. Lee s Georgem vyzvídali:

„No tak, kdo nám konečně řekne, co se to tu vlastně slaví...“ a tak jim to šťastný Harry vysvětlil.

„No páni, to bude mejdan století...“ žasl fascinovaně George a Lee se hned zajímal:

„Můžu tuhle excelentní supernovinku otisknout už v tomhle čísle?“

Harry se podíval tázavě na Kingsleyho a ten přikývl:

„Ted', když se přípravy rozjedou naplno, tak bychom to stejně už dlouho neutajili...“

Lee přivolal foták a prohlásil:

„To chce ještě jednu fotku. Prosím všechny tři šťastné páry na jeden snímek... Páni, tohle číslo bude HIT!!!“

Když je vyfotil, tak je honil, ať si rychle koukají vybrat z dopoledních snímků, že musí jít makat.

Harry nezapomněl ani na portréty a tak se veselé oslavy zúčastnili i Harryho rodiče, Fred a profesor Brumbál.

„Děkuji, že jste se přimluvili...“ pošeptal Harry rodičům. Maminka mu stejně potichu odpověděla:

„Ani jsme nemuseli. Molly se rozhodla po tom, co si přečetla ty noviny.“

Pak už jen během večeře užasle sledoval, jak se mamka pustila razantně do plánování.

„Katie, Angelino, musíte dohodnout společnou schůzku s vašimi rodiči... Nebo možná radši jen s maminkami...“ dodala s pohledem na tatku.

„Bille, ty prosím přines od Fleur katalogy z módního salónu té její sestřenice. Fleur by se mohla také zapojit. S módou má asi nejvíc zkušeností z nás všech a má velmi vybraný vkus...“

Bill se zasmál:

„Jo, to jí jen prospěje. V poslední době se s ní nedá mluvit o ničem jiném, než jak Viktorie pěkně papá, pase koničky, že má průjem, nebo zácpu... Budu jen rád, když její myšlenky odvedete někam jinam.“

Pak se rozloučil a šel domů za svou ženou a dcerou.

Zahradou najednou proběhl stříbřitý paprsek a před Harrym se zhmotnil Patron - ohař a promluvil hlasem Lee Jordana:

„Abych nezapomněl. Tu svou sbírku brouků prosím zatím neruš. Počkej na neděli, až bude nový Jinotaj v oběhu. Pak si s tou potvorou dělej co chceš...“ a zmizel.

Harry zakroutil hlavou.

„To přece nemůžu, držet ji tu až do neděle...“

„A proč bys nemohl?“ zeptala se Hermiona. „Já ji měla ve sklenici týden a nic se jí nestalo...“

„Jasně,“ přidala se Ginny. „Po tom co o nás napsala, mám chuť jí ještě před vypuštěním něco provést...“ a zatvářila se zamyšleně.

Harry se podíval tázavě na Kingsleyho.

„Není to trestné?“

Kingsley se rozesmál.

„Představila se ti? Víš jistě, že to je ona? Sbírání brouků není trestné. Do nás se pustila taky. Myslím, že bychom ji měli pořádně potrápít.“

Tat'ka se zamyslel.

„Budu si jí muset jít prohlídnout, abych ji poznal, kdybych někde toho brouka zahlédl...“

Kingsley se rozesmál nahlas:

„Přines ji sem Harry. Všichni si prohlédneme tvůj úlovek a budeme mluvit tak, jako bys ji chtěl v té sklenici nechat už navždycky...“

Harry se smíchem přikývl.

„To budou ty nejdelší tři dny v jejím životě...“

2. Kapitola - Pravá láska.

Přípravy šly kupodivu zatím úplně mimo Harryho a to hlavně díky tatkově a Charliemu. Harry totiž hned na začátku projevil ochotu pomáhat, ale oni si ho vzali stranou a uklidnili ho.

„Neboj, Harry, když budou opravdu potřebovat pomoc, tak si řeknou. Teď se budou dohadovat o ničem, a kdyby ses zapojoval, tak bys je jen rozčílil. Nejlepší strategie je neplést se v tomhle stádiu ženským do cesty a dělat jen to, o co tě požádají...“

a tak dal Harry na radu zkušenějších a jen poslouchal Ginny, co všechno dnes naplánovaly, zařídily a projevoval patřičný údiv a chválu nad tím, jak jim to jde. V pátek se konečně stalo něco, při čem se mohl zapojit a cítit se trochu užitečný.

Ráno zase zasedly v kuchyni mamka, Ginny, Katie s maminkou, Angelina se svojí a Fleur. Probíraly se módními katalogy a dohadovaly se o šatech, zatímco se Winky ochotně starala o malou Viktorii. Harry seděl stranou, ládoval se Kráturovou snídaní a právě začínal chápat, jak to tatka myslel tou diskusí o ničem. Angelina a Ginny chtěly jednoduché, sportovní šaty, Katie vlastně taky, ale její maminka si pořád nechtěla nechat vymluvit princeznovské šatičky s vlečkou, plné volánků a krajek.

„Měj rozum, mami...“ domlouvala jí Katie. „Jsme všechny sportovní typy, takové šaty by se k nám nehodily...“

Fleur se zapojila:

„Volánky a krajky už nejssou v módě, teď sse nosší jednoduché stříhy z exkluzivního materiálu...“

A jako na potvrzení jejích slov vlétl otevřeným oknem do kuchyně velký výr, s ještě větším balíkem a uštvane se zhroutil uprostřed stolu.

„No ssláva, to jsou ty vzorky látek od ssesstřenky Sofie... Arry, můžeš sse prossím posstarat o toho ptáka?“

Harry s ochotnou úslužností sebral vyčerpaného výra a odnesl ho stranou. Naplnil mu misku vodou a s druhou šel do pokoje pro pár sovích mlšků.

Ron už byl vzhůru a oblékal se.

„Co se tváříš tak kysele?“ zeptal se Harryho.

Ten s utrápeným povzdechem odpověděl:

„Dole je zase válečná porada... Kamaráde, nežeň se, je to děs...“

Ron se rozesmál.

„Tak to do kuchyně radši nejdu. Mizím potichoučku hlavním vchodem, najím se u Hermiony...“ a se smíchem dodal: „Pěkně si to užij, kamaráde...“

Harry se za ním závistivě díval a pak nasadil opět ochotný výraz a šel nakrmit vyčerpanou sovu. Právě když se pokoušel vymyslet nějaký důvod, proč se vytrazit, tak si ho Ginny zavolala.

„Harry, pojd' sem prosím tě, mami, Lily, podívejte, co jsem objevila...“ a když Harry přistoupil, tak mu přes rameno přehodila pruh látky.

Harry se na ni také se zájmem podíval. Byla to opravdu neobyčejná látka. Lehoučká a tenčí, než ten nejjemnější papír. Byla černá, ale měla podivný smaragdový lesk...

„Ach, to je nádhera...“ vydechla mamka a Lily s ní souhlasila:

„Hrozně ti sluší Harry, nádherně ladí s barvou tvých očí...“

Harry se na ni usmál:

„Snad tvých očí ne?“

Lily se rozesmála:

„No tak dobře, s barvou našich očí. Ginny, ukaž jaká látka je s ní do páru.“

Ginny zvedla druhý pruh stejně lehké, ale bílé látky s kouzelným smaragdovým nádechem, jako by byla pokryta jemňoučkým prachem obroušeným ze stejných kamenů, který se jí blýskal na ruce.

„Ano vypadá to sskvěle,“ ohodnotila její výběr Fleur. „Nádherně podtrhne barvu tvých vlasů Ginny, úplně ti je rozzáří...“ a dívala se na ni se zalíbením.

Ginny se na ni usmála.

„Takže látku už máme vybranou, teď se ještě musíme dohodnout na modelech... Přidáš se, Harry?“

„Ale no tak Ginny, víš, že tomu vůbec nerozumím. Nechám to na tobě, věřím ti... Chtěl jsem ještě zajít za Leem, abych se podíval na ty fotky dřív, než je dá do tisku...“

Jeho láska se na něj chápavě podívala a se smíchem řekla:

„Dobře, tak běž. A vyříd' Lence, že zítra dopoledne budeme dávat dohromady družičky, ať kouká naklusat. S Hermionou už jsem domluvená. A taky si rozmysli, kdo ti půjde za svědka, abychom sladili i jeho oblečení...“

Harry se na ni překvapeně podíval:

„To je přece jasné, kdo jiný, než Ron?“

„A už si s ním o tom mluvil? Tvářil se dost nechápavě, když jsem se ho zeptala...“

Harry se zarazil a přikývl.

„Dobře, co nejdřív se ho zeptám. Tak se držte,“ dodal s úsměvem, rozloučil se a rychle zmizel.

U Láskorádů bylo živo... Kromě Lenky, Deana a Leeho tam našel i Justina s Terry. Justin mu trochu rozpačitě vysvětloval:

„Ernie mi přinesl čtvrtěčního Denního věštce. Dost nás ten článek rozzlobil... A Ernie navíc zjistil i kdo je ten její „spolehlivý“ zdroj...“ odmlčel se a nejistě se zadíval na Leea.

„No tak se vymáčkni, z čeho máš strach?“ pobídnul ho Harry.

„No Ernie mě prosil, abych vám to radši neříkal, protože je teď podřízeným jeho otce a má strach, abyste se tomu dotýčnému nechtěli pomstít...“

Harry se rozesmál:

„Víš co? Myslím si, že to je práce Zachariáše Smitha, ale netušil jsem, že má Ernie něco společného s jeho otcem.“

Justin se na něj překvapně podíval.

„Ty na něj nejsi našťvaný?“

Harry zakroutil hlavou.

„Pro mě je podstatnější, že už jí nemohl prozradit nic důležitého. Tyhle drby jí mohl říct kdokoli, to mě netíží...“

„Ale mě jo!“ rozčilil se Lee. „Měli jsme si ho s Georgem přece jen trochu podat, když jsme si šli pro tu minci...“

Harry ho uklidňoval:

„Vykašli se na něj Lee, když ho zastrašíš, tak by si Rita mohla začít hledat jiný zdroj a co kdyby náhodou narazila na někoho, kdo toho o mých průšvících a aktivitách ví mnohem víc, než Zachariáš...“

Na trénincích dostávali zabrat čím dál tím víc a tak byli večer čím dál tím víc unaveni. Pracovali i na své fyzické kondici, aby prý vydrželi tu zápasovou zátěž a tak chodili většinou spát hned po večeři a na tajné návštěvy u Ginny v pokoji už jim nezbývaly síly. V neděli ráno přiletěl Lenčin pušník s výtiskem Jinotaje a tak šel Harry s Ronem, Hermionou a Ginny, vypustit Ritu Holoubkovou.

„Co jste svým článkem způsobila, se nám už snad podařilo napravit. Radím vám dobře, Rito. Neměla byste moc věřit pomluvám toho zbabělce Zachariáše. Není to zrovna nejdůvěryhodnější zdroj... Tady máte něco ke čtení - na cestu. Doufám, že už se nepotkáme...“

Hermiona se přidala:

„Zkuste se příště zaměřit na někoho, kdo si vaši pozornost opravdu zaslouží, Rito...“

A Ginny si neodpustila:

„Příště už nebudeme tak shovívaví...“

Pak se otočili, nechali ji stát na cestě a šli domů. Harry se od dveří kuchyně ohlédl a viděl Ritu, jak tupě zírá na titulní stranu Jinotaje, na které se mohli smíchy potřhat Harry a jeho přátelé při čtení jejího článku.

Do Doupěte se začaly scházet družičky a tak tam byl za chvíli takový babinec, že už se to nedalo vydržet. Po tom, co se s průhlednými výmluvami začali mužští členové rodiny Weasleyovi postupně vytrácet, zeptal se Harry Rona:

„Chtěl jsem se jít dnes podívat na Teda. Nechceš jít se mnou?“

Ron s úlevou souhlasil. Harry se zeptal portrétu:

„Půjdete s námi?“

„Jistě!“ odpověděli současně táta a Sirius.

Jen maminka se zatvářila smutně, ale nakonec také souhlasila, když viděla, jak se ti její chlapi těší, až odsud vypadnou. A tak strávili hezké dopoledne u Tonksových. Harry se tam domluvil s Ronem, aby mu šel za svědka, Ted jim ukázal, jak už umí krásně chodit a tak si oba pocvičili svůj postřeh a obratnost při jeho pokusech, aby ho zachránili od pádů. Když ho Andromeda ukládala po obědě unaveného ke spánku, tak se s povzdechem rozloučili a pospíchali na oběd do Doupěte.

Harry byl už od neděle zamyšlený a nebyla s ním velká zábava. V pondělí byl ještě zamyšlenější a tak mu maminka po večeři řekla:

„Harry, mohl bys nás vzít na chvílku do obývacího pokoje? Chtěli bychom si s tebou nerušeně popovídat...“

Harry se zatvářil překvapeně, ale odpověděl:

„Jistě,“ vzal portrét a šel.

„Copak se děje zlato? Jsi nějaký zaražený. Ginny si toho všimla a projevila obavy, jestli najednou nelituješ...“ zeptala se ho opatrně maminka, když byli sami.

Harry se rozesmál:

„Jistě že nelituji, jen se nemůžu dočkat, až to bude za námi. Trápím se kvůli něčemu jinému...“

Chvíli na ně mlčky hleděl a pak pokračoval:

„Nemůžu přijít na to, co mám koupit Ginny k narozeninám. Pořád jsem to odkládal, že mě určitě něco napadne, ale teď už jsou za dveřmi a já jsem úplně bezradný...“

Všichni na portrétu se uvolněně rozesmáli.

„A od čeho máš nás Harry, stačí se zeptat...“ řekl táta. Maminka se přidala:

„Kdyby ses tak důsledně nevyhýbal těm svatebním poradám, tak už bys to věděl Harry...“

„Počkej, Lily, to mu nevyčítej. To náhodou zvládá s přehledem a elegancí, což my bohužel nemůžeme...“ oponoval jí táta a Sirius řekl Harrymu:

„No alespoň k něčemu je naše přítomnost tady dobrá. Takže ti můžeme říct, že tvoje nastávající nutně potřebuje pěkný smaragdový náhrdelník, aby mezi ostatními nevěstami nevypadala jako Popelka - tu pohádku nám Lily vyprávěla...“

Harry vyvalil oči a užasle se zeptal:

„Cože?“

A tak mu maminka vysvětlila, že paní Johnsonová a Bellová přinesly rodinné svatební šperky, aby se podívaly, jak se budou hodit k vybraným látkám a šatům. Angelina má zlatý náhrdelník a čelenku s perlami, Katie zase s rubíny, jen Ginny má pouze prsten od Harryho a čelenku od pratety Muriel.

„Dlouho přemýšlely, jestli neznají někoho, kdo by jí mohl náhrdelník alespoň půjčit, protože ten ametystový, co má Molly se nehodí...“

Sirius dodal:

„Jestli jsi moc neutrácel, tak bys měl mít v trezoru po nás dost zlata, abys mohl své vyvolené koupit opravdu pěkný šperk.“

Táta mu kladl na srdce:

„Ale neměl bys ho vybírat sám, Harry. Vezmi sebou Ginny a Molly, ať si něco vyberou sami... Byla by škoda vyhodit peníze za něco, co by se jim nelíbilo.“

Harry s rozzářenýma očima zakroutil hlavou.

„Dobře...a díky...“ a s portrétem přitisknutým k hrudi se vrátil zpět do kuchyně.

„Máte na zítřejší dopoledne naplánovaného něco důležitého?“ zeptal se mamky a Ginny.

„No to záleží na tom, co považuješ za důležité Harry...“ odpověděla mamka a Ginny se zeptala:

„Proč se ptáš?“

Harry se usmál:

„Musím zítra ráno do Příčné ulice a chtěl bych, abyste šly se mnou...“

Ginny se smíchem přikývla.

„Půjdu ráda, už si potřebuji trochu vyrazit.“

A mamka pokrčila rameny:

„Proč ne, prát můžu až odpoledne. Nač nás tam potřebuješ Harry?“

Harry se rozesmál:

„To se dozvíte zítra. Potřebuji jen poradit...“ Pak se s nimi rozloučil, aby dál nevyzvíдалy a šel spát.

Ráno vyrazili hned po snídani a nejdřív obstarali běžné nákupy na doplnění zásob. Když došli až k Mžourovu, tak je Harry zarazil.

„Krmení nakoupíme potom. Ted' je na řadě dárek k tvým narozeninám. Rodiče mi řekli, že nutně potřebuješ pěkný smaragdový náhrdelník, tak jdeme sem...“ a ukázal na obchod naproti - *Šperky a cenné kouzelné předměty*. „Netroufám si něco takového kupovat sám, proto jsem chtěl, abyste šly se mnou...“

„Harry...“ vydechla s úžasem Ginny a mamka mu začala domlouvat:

„To přece nemůžeš...“

Tak ji rychle zarazil:

„Ale jistě, že můžu, mamko. Několik dní už jsem se trápil tím, že mě nenapadá, jaký dárek bych měl Ginny koupit. Včera mi poradili a taky mi řekli, že mi nechali dost zlata na to, abych mohl své budoucí ženě koupit opravdu pěkný šperk. Mají pravdu. Takže - žádné odmítnutí a jdeme něco vybrat!“ a tlačil je před sebou do obchodu.

Prodavačka nasadila profesionální úsměv a zeptala se:

„Co pro vás můžu udělat?“

Harry se sebevědomě usmál a odpověděl:

„Potřebujeme pěkný smaragdový náhrdelník. Ukážete nám, co tu máte?“

Ona je odvedla k vitrině v rohu a ukázala jim několik šperků. Byly to ale spíš různě velké přívěšky na řetízku, než náhrdelníky, jaký si Harry představoval. Tak zatímco si je Ginny s mamkou se zájmem prohlížely, řekl prodavačce:

„Představoval jsem si spíš něco trochu většího...“

Mamka ho napomenula:

„Harry!“ a prodavačce se najednou v očích objevilo poznání.

„Já... jistě... ale to je...“

Pak se konečně vzpamatovala a řekla rozhodně:

„Tak to vám radši zavolám majitele, pane Pottere...“ a oslovila portrét nad pultem.

„Pane Ludvíku, byl byste tak laskav a vyřídil panu mistrovi, že tu má vzácného klienta?“ Staříčkový kouzelník si nejprve Harryho důkladně prohlédl a pak přikývl:

„Jistě, už jdu.“

Prodavačka je uklidňovala:

„Okamžik strpení, prosím. Za chvíli je tady...“

Starý zlatník připadal Harrymu povědomý. Měl pocit, že už se s ním někdy setkal.

„Pojďte se mnou prosím dozadu dámy, pane Pottere...“

Vešli do temné, tajemné místnosti za obchodem.

„Jakou máte představu o tom šperku?“

Harry odpověděl:

„Chtěli bychom smaragdový náhrdelník, který by se hodil k tomuto prstenu, protože k němu jsme vybírali i látku na šaty...“

Vzal Ginny za ruku a ukázal mu její prsten. Zlatník chvíli stál a zamyšleně si je prohlížel. Pak, jako by se najednou probral, váhavě řekl:

„Možná, že jste opravdu ti praví... Asi tu pro vás něco mám...“ a otevřel jednu z mnoha temných vitrín. Ta se okamžitě rozsvítila a odhalila překrásnou sadu šperků.

Byl tu nádherný zlatý náhrdelník posázený velkými a menšími smaragdy a k němu úžasný diadém, jako pro princeznu, s neuvěřitelně velkým smaragdem uprostřed. Patřila k nim i ze zlata vytepaná květina, v jejímž kornoutovitém kalichu byl zasazen také velký zelený kámen.

„Jestli jsem to dobře pochopil, má jít o svatební klenot. Vyzkoušejte prosím své vyvolené tuto soupravu...“

Harry s úsměvem připnul, naprosto ohromené Ginny, náhrdelník a do vlasů jí vložil čelenku. V tu chvíli se šperky rozzářily a zalily nejen Ginny, ale celou místnost zlatou a zelenou září, jako by se do nich opřely paprsky letního slunce. A když ona vetkla jemu do hábitu zlatou květinu, tak se rozzářila stejně... Starý klenotník na ně fascinovaně zíral a pak s rozzářenýma očima řekl:

„Tak takhle vypadá pravá láska... čistá, hluboká a nesobecká. Vytvořil jsem tyto klenoty tak, aby splynuly s duší těch, kteří si je nasadí. Když tuto soupravu dáte někomu, kdo vás má rád a pojí ho s vámi hluboké přátelství, tak zůstane taková, jako ve vitríně. Pokud je ale nasadíte někomu, kdo své přátelství, nebo lásku jen předstírá, tak zlato zčerná jako uhel, kameny se rozpálí jako žhavé uhlíky a tato lstivá osoba bude jejich žářem ztrestána a popálena. S touto soupravou snadno docílíte toho, aby vaši potomci uzavírali sňatky z čisté lásky...“

Mamka nervózně poznamenala:

„Harry, tyhle šperky budou příliš drahé, to nemůžeš...“ a Harry se podíval tázavě na majitele.

Ten se usmál a odpověděl:

„Cenu jsem stanovil na tisíc Galeonů a pro pár, který dokáže tuhle soupravu rozzářit, jsem slíbil dvacetiprocentní slevu. Ale vzhledem k tomu, že se tato kolekce tak hezky hodí k tomu prstenu, který také vzešel z mé dílny, tak vám dám slevu dalších dvacet procent, pane Pottere. Takže vás tyto úžasné klenoty budou stát pouhých 640 Galeonů...“

Harry zamyšleně přikývl, podíval se na mamku a Ginny a poprosil je:

„Nechte mě prosím chvíli přemýšlet. Takovou investici si potřebuji v klidu v hlavě probrat...“

Ginny okamžitě pochopila a když mamka začala zase protestovat:

„Harry, to přece - “ tak ji zarazila, vzala si ji stranou a něco jí pošeptala do ucha.

Harry se k nim mezitím otočil zády, zavřel oči a oslovil své rodiče a Siriuse:

„Jsou to vaše peníze, které teď chci utratit...“

Po chvíli se s úsměvem obrátil na starého zlatníka:

„Máte pravdu, do budoucnosti se vyplatí investovat. Tyto šperky zajistí, že naše děti, vnoučata i pravnoučata budou šťastné a jejich život bude naplněný láskou. Nemám ale tolik Galeonů u sebe, tak jak vyřešíme platbu?“

Zlatník se usmál:

„Jestli jste si jistý, že ve vašem trezoru u Gringottových tuto částku k dispozici máte, tak mi postačí váš platební příkaz a nějaký důkaz vaší pravé totožnosti.“

Harry se zarazil.

„Já nevím, jak bych vám mohl dokázat svou totožnost, pane...“

Zlatník se usmál ještě víc.

„Tak mi třeba ukažte, co umíte za zázraky s Patrony svých blízkých, pane Pottere.“

Harry se na něj překvapeně podíval.

„Neříkejte, že už se i tohle dostalo na veřejnost...“

„Na veřejnost pravděpodobně ještě ne, i když to asi také nebude trvat dlouho. Já jsem se to dozvěděl od svého drahého bratra, profesora Harringtona...“

V tu chvíli Harry pochopil, proč mu zlatník připadal povědomý. Jeho podoba, s vysokým kostnatým profesorem ze zkušební komise, byla najednou zcela zřejmá.

„Dobře,“ přikývl Harry a se šťastným úsměvem předvedl starému mistrovi jelena a laň, kuguára a na závěr Fénixe profesora Brumbála.

„Ano, také jsem měl Albuse moc rád... Spolupracoval jsem s ním na některých jeho vynálezech...“ povzdechl si zlatník.

Pak podal Harrymu brk a pergamen a nadiktoval mu:

Vyplat'te prosím panu Albertu Harringtonovi částku 640 Galeonů za zboží, které jsem od něj převzal, z mého trezoru číslo 687.

Děkuji předem za vyřízení platby

„Většinou zboží předávám až po vyřízení platby, ale vám věřím, pane Pottere, tak dostanete tyto skvosty hned...“ a přivolal nádhernou šperkovnici, vystlanou bílým sametem a uložil do ní náhrdelník, čelenku i zlatou květinu do klopy. „A protože jste mi udělali opravdu obrovskou radost, když jste tu soupravu tak krásně rozzářili, tak vám k ní přidám, ještě tyto dva zajímavé snubní prsteny. Ale je to dárek, tak vás poprosím, abyste tu krabičku otevřeli až ve svůj svatební den...“ a přidal k soupravě malou krabičku, převázanou zlatou stužkou. Když šperkovnici zavřel, tak si Harry všiml i zlatého nápisu na víčku: PRAVÁ LÁSKA.

Zlatník zaregistroval jeho udivený pohled a tak, zatímco šperkovnici balil do obyčejného, nevzhledného balicího papíru, vysvětloval:

„Každé takové výjimečné soupravě dávám jméno. Je to originál, žádný druhý takový nenajdete. Teď vím, že bude v těch nejlepších rukách, jaké bych si, právě pro tuto kolekci, mohl přát...“ a s těmito slovy mu předal, výměnou za pergamen, obyčejný, všední balíček, do kterého by nikdo neřekl, že ukrývá takové skvosty.

Harry se usmál na zlatníka a balíček předal Ginny se slovy:

„Všechno nejlepší k narozeninám, miláčku.“

Ginny zalapala po dechu a převzala od něj balíček s posvátnou úctou a tak opatrně, jako by byl celý z toho nejkřehčího křišťálu. Harry se rozesmál a dodal:

„Zítřka už dostaneš jen pusu.“

Tahle poznámka ji konečně uvolnila a rozzářila její tvář krásným, šťastným úsměvem.

Harry poslal Ginny a mamku domů hned, jak vylezli před obchod a pro krmení šel naproti sám. Koupil i pěkný pohodlný cestovní košík pro Žlutoočku a ověšen balíčky s krmením pro sovu, papouška, Fénixe a kočku, vyrazil také domů. Během oběda se tvářil dost zklamaně, když Hermiona prohlásila, že dnes přespí u Ginny, aby s ní mohla slavit její narozeniny už od rána. Cestou na trénink ho ale Ginny uklidnila.

„Jsme domluvené, že vy i my zajistíme pokoje pomocí *Ševellisima* a pak se Hermiona přemístí k Ronovi a ty zase ke mně...“

A tak nakonec dostala Ginny k narozeninám přeci jen o něco víc, než jen pusu...

3. Kapitola - Hora Olymp.

Oslava Ginniných narozenin byla krátká a prostá. Celé dopoledne dávali dohromady s Angelinou a Katií seznam hostů a večer po tréninku v tom pokračovali ještě s Kingsleym a Charliem. Ginny se pochlubila novými šperky a sklídila zasloužený obdiv. Ministr se usmál na Harryho.

„Na tohle ti asi ta odměna od ministerstva nestačila, co?“

Harry se na něj podíval překvapeně:

„O čem to mluvíš? Jaká odměna?“

Kingsley se rozesmál:

„Tys tam ještě nebyl? No určitě ne, protože bys věděl, že ti ministerstvo vyplatilo odměnu za externí spolupráci - sto Galeonů. Hermioně jsme u Gringottových založili účet a dostala za maminku a za sebe stejně. Colbyovým jsme dali víc, Jerry tam přeci jen strávil mnohem víc času...“

„Páni...“ žasla Hermiona. „Já jsem si tam taky ještě netroufla, takže ani nevím, že u nich mám trezor. Bille, myslíš, že už nám odpustili?“

Bill pokrčil rameny.

„Někteří už určitě ano, ale obávám se, že jich je tam ještě pár, kteří by vás neviděli moc rádi...“

Kingsley se zamyslel a pak se Harryho zeptal:

„Když už jsme u skřetů... Ještě jsme neprobrali kouzelné bytosti, které chceš pozvat...“

Harry se na něj tázavě podíval.

„Už jsem ti říkal, že bych rád pozval Hagrida i s Drápem, Firenze a těch pár kentaurů, kteří by chtěli jít s ním. K nim asi zajdu osobně, stejně jsem Hagridovi slíbil, že ho navštívím. Jako hosté tam budou i Winky, Krátura a s Andromedou a Tedem, Darinka...“

Kingsley se zamyslel:

„Kdyby ses domluvil s Billem a pozval pár vysoce postavených skřetů, tak by to mohli ostatní přijmout jako podanou ruku ke smíru... Bill určitě bude vědět koho pozvat, aby z toho nebyl nějaký nepříjemný konflikt...“ a podíval se tázavě na Billa.

Ten jen přikývl. Harry si nešťastně povzdechl:

„A jsme zase u politiky...“ čímž všechny zúčastněné rozesmál.

„Asi zajdu za Hagridem už zítra dopoledne, pozítří jedeme do Řecka a pak už to bude fofr...“ přemýšlel nahlas a pak se zeptal Ginny:

„Půjdeš se mnou?“ Ta přikývla a tak Harry hned napsal vzkaz a poslal s ním Fawkese k Hagridovi. Fleur se ho ještě s úsměvem zeptala:

„Nechceš pozvat i madam Maxime, aby měl Hagrid s kým tančit?“

Harry pokrčil rameny:

„Nevím, zeptám se ho...“

Ráno tedy vyrazili hned po snídani. Dali si s Hagridem sraz u brány do Prasinek a chvílku tam na něj čekali, což jim vůbec nevadilo. Uživali si, že jsou alespoň chvílku spolu sami a tak z Hagridova příchodu moc radosti neměli. Ale při pohledu na šťastného velkého přítele je to brzy přešlo.

„Chcete si jít sednout k Aberforthovi, nebo si dáme jen trochu čaje?“

Harry se usmál:

„Půjdeme k tobě na čaj, Hagrid. Vlastně jsme přišli proto, abychom tebe a Drápa pozvali na svatbu... Taky se chceme zeptat, jak jsi na tom s madam Maxime, jestli ji máme také pozvat, abys měl tanečnici...“

Hagrid zrudnul tak, že to bylo vidět i přes to husté houští na jeho tváři.

„Nó... my... píšeme si... Olympa chtěla, abych během prázdnin přijel na návštěvu za ní a... asi byla trochu našťavaná, když jsem jí odepsal, že nemůžu. Hipogryfové budou mít první mládě a musí zůstat pod kontrolou, protože by mohli být dost nedůtklivý...“

Harry se trochu uculoval, když mu odpovídal.

„Tak my jí zítra pošleme pozvánku na svatbu a ty jí můžeš napsat, jestli nechce přijet o pár dní dřív... třeba, aby ti pomohla sehnat, nějaký pěkný společenský hábit. Musíš jí trochu polichotit, jako, že má vybraný vkus, nebo tak nějak...“

Hagrid zrudnul ještě víc, ale to už došli do jeho hájovny a vrhnul se na ně nadšený Tesák. Hagrid se rozpačitě pustil do přípravy čaje a dal jim na stůl výtečné anýzové sušenky. Ginny se na Harryho usmála.

„To je skvělý nápad. Madam Maxime se s Hagridem udobří a ještě mu třeba opravdu pomůže sehnat nějaký pěkný hábit...“ a k Hagridovi dodala:

„Ten hnědý oblek co máš je pěkný, ale řekla bych, že ti moc nesluší... Ten si můžeš nechat někam mezi mudly.“

Chvíli jen tak klábosili, hlavně o famfrpálu a pak Harry vysvětlil Hagridovi, že potřebuje, aby s nimi zašel i ke Kentaurům, aby je také mohl pozvat na svatbu. A tak, když dopili čaj, vyrazili do Zapovězeného lesa. Ani nedošli na mýtinu Kentaurů. Celou cestu si nahlas povídali a tak je obyvatelé Velké mýtiny slyšeli na dálku a vyšli jim v ústrety. Firenze, plavý se světlými vlasy, Ronan, kaštanově hnědé tělo a rudé vlasy a Magorian, černý jako uhel. Přátelsky se spolu přivítali a Harry je pozval na svatbu.

„Jsem rád, že se bude naše společná svatba pořádat právě tady, protože můžeme pozvat všechny své přátele, aby společně s námi sdíleli naše štěstí...“ vysvětloval jim Harry.

Kentaurovi jeho pozvání přijali s obvyklou hrdostí, ale přece jen na nich bylo vidět, že je to potěšilo a Firenze se nabídl, že je doprovodí. Cestou zpět zavedl řeč na mistrovství světa ve famfrpálu.

„Hagrid nám vyprávěl, že na první zápas pojedete do Řecka. To budete určitě hrát na velkém stadionu, na vrcholu hory Olymp...“

Harry se podívil:

„Hora Olymp skutečně existuje? Znáš ji jen z mudlovských bájí. Podle mudlů na ní bydlí bohové...“

Firenze mu odpověděl:

„Hora Olymp má tři vrcholy, její úbočí je pokryto hlubokými lesy, ve kterých žije spousta kouzelných bytostí. Na jednom jejím vrcholku stojí ministerstvo kouzel, na druhém je velký Olympský sportovní stadion, kde se hraje i famfrpál a na třetím je Řecká škola kouzel. Na úpatí žijí kentaurovi. Mají tam školu starých bojových umění a můj bratr Sagitturus v ní vyučuje lukostřelbu. Jsem s ním ve spojení, a proto o tobě ví všechno, Harry Pottere. Kdyby ses v Řecku ocitl v potížích, tak se na něj můžeš obrátit s prosbou o pomoc...“

Harry se usmál.

„A jak ho poznám?“

Firenze vážně odpověděl:

„Jsme si hodně podobní, plavá barva je u kentaurů velmi vzácná, Harry Pottere.“

Harry přikývnul:

„Doufám, že se do nesnází nedostaneme a jestli se s ním potkám, tak mu rád vyřídím pozdravy od jeho bratra...“

Firenze je doprovodil až na okraj lesa a Hagrid pak rovnou k bráně, protože při pohledu na hodinky Harry zjistil, že je nejvyšší čas vydat se domů na oběd, aby stihli včas trénink. Tentokrát je trenéři příliš neproháněli. Zahráli si jen cvičný zápas. Roger, Diana, Steven a Oliver jen těsně porazili Angelinu, Katii, Ginny a Adrienu. Harry chytil zlatonku Charliemu těsně před nosem a trenér Hollister i Béda byli velmi spokojeni.

„Výborně, jste opravdu ten nejlepší tým, co jsem za celou svou kariéru viděl. Ten zítřejší zápas bychom měli zvládnout s přehledem. Odjíždíme zítra ráno v osm hodin odsud, přenášedlo už máme, takže se koukejte všichni dobře vyspat, přibalte si nějaké teplé oblečení a svetr, protože na Olympu je sníh i v létě a ráno tady...“ a s těmito slovy je rozpustil.

Ginny a Charlie byli natěšení a během večere sršeli dobrou náladou a vtipkovali s Georgem. Harry se ale nemohl uvolnit. Sedla na něj tréma z prvního vystoupení v roli reprezentanta Anglie. Cítil se hrozně. Co když zklame a nechytí zlatonku, co když kvůli němu první zápas prohrají? Ginny vycítila co se s ním děje a snažila se ho zapojit do zábavy, ale jemu to nebylo příjemné a tak se raději zvednul a popřál všem dobrou noc.

„To snad nemyslíš vážně, že půjdeš spát takhle brzy Harry?“ Divila se Ginny.

„Půjdu si zabalit, vykoupu se a pokusím se rychle usnout, abych byl zítra ve formě...“

Mamka se na něj usmála:

„Víš co? Uvařím ti meduňkový čaj s mátou, aby se ti dobře usínalo. Krátura ti ho přinese...“

Měla pravdu. Harry měl strach, že ze samé nervozity nedokáže usnout, ale po vypití lahodného horkého čaje, usnul jako mimino.

Když ho ráno Ron budil, tak se cítil odpočínutý, plný síly a odhodlání dnešní zápas vyhrát. Mamka jim připravila vydatnou snídani a zabalila jim na cestu bocháňky plněné masem - „Kdyby vám tam nedali najíst...“

George jim radostně sdělil, že Lee sehnal lístky na ten zápas a že si jdou odpoledne na ministerstvo pro přenášedlo, takže jim přijedou fandit. Harry ještě přibalil portréty rodičů i profesora Brumbála, protože ti přece nemohli o tenhle zápas přijít a vyrazili na stadion Londýnských draků. Tam se ještě chvíli čekalo na Olivera, protože ten přišel zase až na poslední chvíli a pak se všichni chytli dlouhého, silného námořního lana, ke kterému se vešlo všech dvanáct hráčů, oba trenéři i dva zdravotníci. Každý držel v ruce své koště, trenér Hollister je ještě jednou přelétl pohledem a pak zaktivoval lano - přenášedlo.

Dopadli všichni docela hladce, jen Oliver se trochu zakymácel a chvíli chytal balanc. Hned se zanořili do svých zavazadel a tahali svetry, protože tu bylo opravdu chladno. To už jim šel naproti mladý Řek s nosem červeným od mrazivého vzduchu a hlásil:

„Jmenuji se Mikalo Kakapulós. Byl jsem přidělen za vašeho průvodčí, protože umět vaše řeč.“ A se širokým úsměvem pokračoval: „Když vy pojit se mnou, tak dojit do šaten, kde mít teplo a čaj.“

A tak se vydali za průvodcem, aby se zabydleli. Měl pravdu, v šatně bylo teplo, hořící krb strohou místnost s kamennými zdmi zútulnil a na stole uprostřed šla pára z konvice s čajem. Všichni se pohodlně usadili a trenér Hollister se zeptal:

„Kdy budeme mít možnost, trochu si na stadionu zatrénovat?“

Mikalo se širokým úsměvem odpověděl:

„Teďko trénují našinci a pak, před obědem, budete trénovat vy taky. Já vám včasně řeknu...“

Trenér mrknul na Bédu:

„Běžte je s Charliem a Adrienem omrknout, at' si uděláme představu, co od nich můžeme očekávat. Od loňska vyměnili skoro celý tým, tak vůbec netuším, co nás čeká...“ a když odešli, tak se snažil rozpoutat v šatně příjemnou zábavu, aby se jeho hráči uvolnili.

Ze všech byla cítit nervozita z blížícího se prvního vystoupení. Kupodivu nejvíc dobré nálady jim přinesl řecký „průvodčí“, který se ochotně zapojil do zábavy a jeho úžasná slovní spojení a zkomoleniny vyvolali u všech úsměvy na tváři.

Když přišli Béda, Charlie a Adrien zpátky, tak našli rozesmátou šatnu a přispěli svými poznatky k uvolnění nálady v týmu.

„Jediný, kdo za něco stojí je brankář. Je dobrý skoro jako Oliver, takže nebude snadné dávat góly. Střelci nevypadají moc sebraně a samou nervozitou jim padá camrál z rukou. A chytač je tak nervózní, že několikrát málem spadnul z koštěte...“

Trenér Hollister je ale krotil:

„To může být nahrané, jestli si všimli, že se díváte, tak mohli sehrát divadýlko o své nemohoucnosti, aby nás svedli k podcenění... Takže k nim budeme přistupovat jako k silnému soupeři a v žádném případě je nebudeme podceňovat.“

Pak si oblékli svoje tréninkové hábity a domluvili si strategii dnešního tréninku. Seznámit se s prostředím, rozhybat se, ale neukázat soupeřům svou sílu a formu. A tak se proletěli kolem stadiónu, dobře si ho prohlédli a pak si chvíli jen hráli na honěnou a na babu. I to ale stačilo řeckým hráčům, kteří zvědavě přihlíželi, aby odcházeli s vystrašeným výrazem ve tváři.

Když se vrátili do šatny, tak je čekal jídlem přeplněný dlouhý stůl uprostřed šatny. Zdravotníci jídlo prohlédli a varovali je:

„Je to všechno hrozně mastné, radši se moc nenacpávejte, aby z toho nebyly nějaké střevní potíže...“

Harry si dal jen pár kousků pečeného masa, které Mikalo pojmenoval jako Gyros, s bílým chlebem a trochou zeleninového salátu s olivami a docela si pochutnal. Pořád měl z dnešního zápasu podivný pocit a přemýšlel, jestli to náhodou není zase nějaká zlá předtucha spíš, než tréma. Ale zakázal si na to myslet a koncentroval se na zápas.

Blížila se pomalu třetí hodina odpoledne a zápas měl začít... Trenér Hollister předal kapitánskou pásku Rogerovi Allmonovi se slovy:

„Na základní skupinu, podle tradice, určuje kapitána trenér. Zvolil jsem Rogera, protože je nejstarší. Jestli se dostanete do čtvrtfinále, tak už se budete znát mezi sebou tak dobře, že si kapitána zvolíte sami...“

Když ve svých červenomodrých reprezentačních hábitech nastoupili na hřiště naproti Řeckému týmu, přivítal je lámanou angličtinou Rumunský rozhodčí.

„Já čekám od vás zápas se ctí, bez faul a hrubost...“

Pak vyzval řeckého brankáře - kapitána, aby využil výhody domácího týmu a zvolil si stranu. Ten okamžitě ukázal na obruče, které byly proti odpolednímu slunci sotva viditelné. Angličtí střelci a brankář sáhli s povzdechem do svých hábitů a vytáhli samozastiňovací brýle. Kapitáni si podali ruce, rozhodčí vypustil zlatonku, oba potlouky a zahájil zápas.

Začátek byl trochu nervózní na obou stranách, ale po pár minutách už chybovali jen domácí a Harryho tým se rozjel, jako dobře promazaný stroj... Když Anglie po několika minutách vedla 20:0, tak se také uklidnil a začal s rozvahou hodnotit situaci. Řecký chytač si nebyl opravdu moc jistý svými schopnostmi, protože se nijak nezapojoval do hry, kroužil vysoko

nad hřištěm a soustředil se pouze na vyhlížení zlatonky. Harry naproti tomu létal těsně nad probíhající hrou, chvilku kroužil a pak zase křížoval. Bez potíží stihl vyhlížet zlatý odlesk, vyhýbat se potloukům, sledovat hru i kontrolovat modrobílého chytače... Když po dvaceti minutách hry vedl jeho tým už 50:0, tak modrobílí přitvrdili hru. Jeden z řeckých střelců dost nevybíravým způsobem vyrazil camrál z Dianiných rukou, pod ním čekající druhý střelec padající rudý míč zachytil a vyrazil do útoku. Harry rychle koutkem oka zkontroloval chytače nad sebou a ve zlomku sekundy si uvědomil, že právě nastala jedna ze situací, které s Bédou nacvičovali. Bez dalšího rozmýšlení se vrhnul střemhlav dolů, přímo před útočícím řeckým střelcem. Ten stihnul přibrzdit a udělat kličku, ale dostal se tak přímo do trasy svého chytače, který se bezhlavě rozletěl za Harrym. Ozval se náraz a praskání dřeva, jak se zlomilo některé z košťat a brankář Řeckého týmu s kapitánskou páskou na ruce, okamžitě žádal pro svůj tým oddechový čas.

„Skvělá práce Harry,“ pochválil ho se širokým úsměvem Béda, když přistál s ostatními u své lavičky. Ostatní ho pochvalně poplácávali po rameni a rychle si domlouvali signály, které by na otrěsený Řecký tým měly fungovat. Harry sledoval, jak u soupeřovy střídačky zdravotníci ošetřují oba své hráče a chytač nedůvěřivě zírání na své nové koště.

Pak zaslechl od tribuny nad vstupní bránou na stadion známé hlasy a brzy i zrakem objevil divoce mávající fanoušky. Vedle George a Leeho seděli Sturgis, Hestie a také profesorka McGonagallová a madam Hoochová. Harry šťouchnul do Olivera a ukázal mu tu partu.

„No páni...“ žasl Oliver, „dokonce i McGonagallová? To abychom se vytáhli, co?“ a se smíchem na Harryho zamrkal.

Trenér Hollister je napomenul:

„Dávejte pozor, vy dva. Harry, ty se teď soustřeď jen na zlatonku. Herně je zvládneme i bez tvé pomoci, ale jestli chytí zlatonku oni, tak nám převaha s camrálem nebude nic platná...“

To už rozhodčí písknutím ukončil oddechový čas, tak všichni nasedli na košťata a vyrazili vzhůru. Rozhodčí mezi ně vhodil camrál a zahájil hru. Harry se soustředil na zlatonku a soupeřova chytače, a průběh hry vnímal jen koutkem oka. Řeckým hráčům se camrál dostal do rukou jen velmi zřídka a při těch několika pokusech vystřelit na obruče naráželi na skvělého Olivera. Proto po hodině hry vedla Anglie 130:0. Harry se pozorně rozhlížel na všechny strany a pokoušel se zachytit vítězný zlatý záblesk. Najednou si uvědomil zvláštní hukot přicházející z tribuny po své levé ruce. Rychle pohledem zkontroloval Řeckého chytače, který o dvacet metrů výš letěl právě proti němu. Také zaregistroval podivný hukot z tribuny a nervózně se rozhlížel a stále častěji kontroloval Harryho. Vtom ji Harry spatřil. Letěla pár metrů za modrobílým chytačem a on o tom neměl ani ponětí.

Harry odolal okamžitému nutkání vyrazit za zlatým míčkem a letěl pořád stejnou rychlostí vstříc svému soupeři. Jen začal pomalým tempem lehce stoupat. Vyrazil až v okamžiku, kdy ho soupeřův chytač, deset metrů nad ním, minul. Věděl, že tak získal náskok dobrých 20 metrů, ne-li víc. Zlatonka před ním začala unikat, ale jeho tempu nestačila. Přibližoval se k ní stále víc. Nejdřív ho vedla podél tribuny po jeho levé ruce, pak udělala kličku do středu hřiště. Už ji měl téměř nadosah, když pocítil podivné mrazení a mravenčení v zátylku. Instinktivně přešel do výkrutu a s úžasem sledoval, jak ho těsně minul ne potlouk, ale zelený paprsek smrtící kletby. Jakoby setrvačností, letěl ještě chvíli rovně,

pak prudce obrátil svoje koště o sto osmdesát stupňů. Svíral násadu koštěte pevně levou rukou a pravou pod hábitem hledal svou hůlku. Proti němu vyrazil další proud zeleného světla a on musel znova zakličkovat. To už ale svíral hůlku v ruce.

„*Mdloby na tebe!*“ zvolal a pak už jen sledoval, jak červený paprsek prochází stojící postavou, zahalenou v černém plášti s kapucí. Ve stejném okamžiku, kdy se postava bezmocně zhroutila, se kolem ní zhmotnili dva kouzelníci s napřaženými hůlkami namířenými na vraha. Ukázali Harrymu k jeho hráčské lavičce a začali vyslýchat okolo sedící diváky. Tak se Harry přidal ke svým spoluhráčům u lavičky.

Přišla mu naproti Ginny s oběma portréty v náručí a vyděšeně na něj zírala. Harry se na ni podíval a nechápal, proč se cítí provinile. Táta se ho z portrétu zeptal:

„Co to bylo? Nějaký šílený fanoušek?“

Harry se otřásl, jak mu pomalu docházelo, co se to vlastně stalo.

„To si nemyslím... Vypadal spíš jako Smrtijed... Copak to nikdy neskončí?“

Zeptal se nešťastně modrých očí profesora Brumbála. Ten si povzdechl a ze svého portrétu smutně odpověděl:

„Myslel jsem, že už to skončilo... Udělal jsi tolik proto, aby to už skončilo... Je mi to líto Harry, netušil jsem, že získal příznivce i jinde ve světě.“

Ginny se na něj usmála.

„Třeba to nebyl Smrtijed Harry, koukej, už ho sem přinesli a masku nemá...“

Postavila portréty na lavičku a šla se s Harrym podívat na toho vraha. Řečtí bystrozorové si přivolali Mikala Kakapulose, aby jim tlumočil. Mikalo s vyděšeným výrazem překládal jejich nesrozumitelné hulákání:

„Oni se ptát, kdo to je. Nikdo ho neznát, ty ho znát?“

Harry zakroutil hlavou.

„Nikdy jsem ho neviděl, nevím kdo to je, ale jestli mi dovolí jít k němu blíž, tak bych mohl něco vyzkoušet... Něco, co by nám o něm řeklo víc. Zeptej se jich, jestli mě k němu pustí blíž.“

Mikalo a bystrozoři na sebe zase chvíli hulákali a rozhazovali při tom divoce rukama. Pak se znovu otočil na Harryho.

„Oni chtějí vědět, co ty budeš dělat jemu, jinak tě k tomu nepustí,“ a ukázal na bezvědomou postavu na zemi. Harry si povzdechl.

„Jen mu odhalím levou ruku a ukážu na ní hůlkou. Jestli je to ten, co myslím, tak se mu na ruce objeví zlé znamení...“

To už se k nim od tribuny řítily George, Lee, Sturgis, Hestie, profesorka McGonagallová a bystrozoři vykročili proti nim.

„To jsou moji přátelé Mikalo, at' je nechají prosím!“

Volal rychle Harry a Mikalo uklidňoval bystrozory.

„Kdo to je Harry?“ ptala se rozčilená profesorka. Harry jí odpověděl:

„Nevím, ale možná to brzy zjistím...“ a sledoval, jak jejich průvodce přesvědčuje bystrozory. Ti si očividně nevěděli rady, asi se báli, aby mu nechtěl z pomsty ublížit a tak Harry k Mikalovi dodal:

„Kdybych ho chtěl zabít, nebo mu ublížit, tak bych to udělal už tam a neposlal bych na něj jen mdloby. Řekni jim, že mu nijak neublížím, jen se pokusím odhalit jeho totožnost...“

A Mikalo se pustil opět do přesvědčování.

Nakonec se mu to podařilo a jeden z bystrozorů kývnul na Harryho a ukázal mu, že může jít blíž. Harry se ohlédl na Ginny a povzdechl si nad jejím vystrašeným výrazem. Pak klidným krokem přistoupil k ležící postavě, vyhrnul snědému muži rukáv na levé ruce a na předloktí spatřil pár nepatrných jizviček. Přiblížil k nim pomalu svou hůlku a jizvičky začaly tmavnout a slévat se dohromady, až z nich bylo jasné a výrazné znamení zla. Harry se postavil a smutně pohlédl na profesorku McGonagallovou, která jen zaúpěla:

„To ne... To snad ne...“

Pak profesorka se Sturgisem začali s pomocí Mikala vysvětlovat bystrozorům, kdo jsou to Smrtijedi. Harry stál nad bezvládným Smrtijedem a v hlavě mu klíčil nápad. Když Mikalo skončil s vysvětlováním, kdo jsou to Smrtijedi, tak mu Harry řekl:

„Mikalo, řekni vašim bystrozorům, at' zavolají posily. Řekni jim, že se tady asi objeví další zlí černokněžníci...“ pak se rozhlédl po ostatních:

„Připravte se, přivolám je...“

Profesorka McGonagallová ho zarazila:

„Ne Harry, ne tady a teď...“

Harry zakroutil hlavou:

„A kdy? Až se dozvědí, jak dopadl tenhle, tak už nepřijdou. Musím to udělat hned, abych se jich zbavil už jednou pro vždy. Je nás tu dost...“ a přelétl znova pohledem členy Fénixova řádu i Brumbálovi armády.

Všichni už stáli kolem něj s hůlkami připravenými v pohotovosti. S lehkým údivem sledoval, jak se k nim bez váhání přidávají i ostatní členové týmu, včetně obou trenérů... Pak se podíval na bystrozory, kteří nesouhlasně kroutili hlavami a rozčileného Mikala, který se je velmi důrazně snažil přinutit k nějaké akci. Harry kývnul na svoji partu, popadl znova ruku Smrtijeda a s odhodlaným výrazem na jeho znamení přiložil svou hůlku.

Znamení se rozpálilo a začalo pulzovat. A už byl slyšet ten podivný svist, který doprovázel přemistující se Smrtijedy. Harryho vrah se tou bolestí, kterou mu rozpálené znamení způsobilo, začal probírat a tak ho musel znova uzemnit. Teprve pak se rozhlédl okolo. Smrtijedů bylo víc než čekal, ale už padali zasaženi zneškodňujícími kouzly jeho přátel.

Jeden, dva... sedm, osm a ten devátý... Zhmotnil se přímo proti řeckým bystrozorům a ti na něj zírali s otevřenými ústy a hůlkami spuštěnými podél těla. Smrtijed byl příliš pohotový.

Už mířil na Harryho a z jeho úst zaznělo:

„Avada...“

Harry zareagoval instinktivně:

„Expelliarmus!“

Smrtijed už bez hůlky v ruce dopověděl:

„Kedavrááá...“ s otevřenými ústy a úžasem v očích, padl jako prkno obličejem do písku a ze zad mu trčel dlouhý, opeřený šíp...

Harry se rozhlédl a uviděl skupinku kentaurů, kteří se blížili od vstupní brány. Plavý kentaur v jejich čele držel v rukách dlouhý luk a na rameni měl rytinami ozdobený toulec se stejnými šípy, jako ten, co trčel ze zad devátému Smrtijedovi. Přítomnost kentaurů probrala ze strnulosti řecké bystrozory a ti jako jeden muž vykročili, s hůlkami výhruzně napřaženými, proti nim. Harry jen zakroutil hlavou, bystrozory obešel a vyšel jim naproti.

„Děkuji vám za účinnou pomoc v pravou chvíli...“ řekl jim s úsměvem.

„Vy budete nejspíš Firenzův bratr Sagitturus...“ oslovil plavého kentaura. „Vyprávěl mi o vás...“

Sagitturus vznešeně pokývl hlavou a odpověděl:

„A vy zase Harry Potter, můj bratr mi o vás psal mnoho zajímavého...“

Harry se usmál a přikývl.

„Velmi rád mu budu vyprávět o vašem skvělém zásahu, aby na vás mohl být ještě víc pyšný, než je teď...“

Plavý kentaur se zlehka usmál a přikývl. Pak se podíval směrem k zneškodněným Smrtijedům.

Harry se ohlédl také. Prostor kolem jejich hráčské lavičky už se hemžil asi dvaceti nebezpečně vypadajícími kouzelníky, kteří nejdřív odtlačili všechny Angličany stranou a pak svou pozornost zaměřili na Harryho a kentauru. Vysílali k jejich skupince nevraživé pohledy, plné podezíravosti a zášti.

„Budeme se muset vzdát, Harry Pottere. Jsem rád, že jsem mohl pomoci příteli svého bratra, ale ne všichni kouzelníci k nám mají přátelské vztahy. Jsme bojovný národ a to se některým kouzelníkům příliš nezamlouvá...“

Harry s trpkým úsměvem přikývl.

„Nebojovali asi nikdy s kentauru bok po boku, jinak by vám jistě projevovali stejnou úctu jako já. Děkuji vám, jsem pyšný na to, že můžu mnohé kentauru nazývat svými přáteli...“

Kentaurovi vznešeně přikývli, otočili se a ladně odklusali branou ven ze stadionu. Harry za nimi ještě chvíli hleděl a pak se vrátil zpět mezi své... Všichni společně přihlíželi, jak řeční bystrozoři odmaskovávají Smrtijedy, když k nim vykročil Rumunský rozhodčí. Rozčíleně něco drmolil a ukazoval na jednoho ze Smrtijedů. Charlie se postavil po jeho boku a překládal:

„Toho muže zná... Je to Albánec, zabil u nich v Rumunsku několik lidí... Ministerstvo na jeho dopadení vypsalu odměnu, ale jemu se podařilo uniknout...“

Přistoupil k nim důležitě vypadající muž s prošedivělým, upraveným plnovousem a plynulou angličtinou se představil:

„Jsem Albion Megalubos, vedoucí odboru Kontroly dodržování kouzelnických zákonů. Budu vás muset všechny vyslechnout. Proto vás musím požádat, abyste se laskavě v doprovodu mých mužů přemístili na naše ministerstvo...“

S nesouhlasným výrazem se však proti němu postavil rozhodčí.

„Ne, ne, ne. Tak to nesmí být...“

A ze svého hábitu vytáhl malou knížečku s Anglickým nápisem: Mezinárodní pravidla mistrovství světa ve famfrpálu. Chvíli v knížce listoval a pak začal slabikovat text:

„Přerušeni zápasu. Pokud během zápasu dojde k situaci, při které jsou ohroženy životy hráčů, pak je možné zápas přerušit na nezbytně nutnou dobu, k vyřešení události. Pokud už nebezpečí nehrozí, musí být zápas dohrán do úplného rozhodnutí. Odloženi rozehraného zápasu není možné.“

A mávaje knížečkou ministerskému úředníkovi před obličejem, pokračoval už svojí lámanou angličtinou:

„Zápas muset dohrát hned. Ještě nebýt konec!!!“

V tu chvíli, jako by si Harry náhle na něco vzpomněl, uklidil svou hůlku do vnitřní kapsy hábitu a se sevřenou dlaní přistoupil k rozhodčímu.

„To už snad nebude nutné...“ a ukázal mu zlatonku, kterou svíral v ruce.

Ten na něj vytřeštil oči, převzal od něj zlatý, okřídlený míček a kouzlem ověřil jeho pravost. Charlie i ostatní na něj koukali stejně překvapeně a Roger se užasle zeptal:

„Neříkej mi, že jsi se smrtící kletbou v zádech, stihnul ještě chytat zlatonku?“

Harry pokrčil rameny.

„Když jsem uhnul té kletbě, tak jsem ji měl už nadosah... Jen jsem pro ni sáhnul, než jsem se otočil proti tomu útočníkovi...“ a s rozpaky sledoval, jak na něj nevěřícně zírají.

Situaci odlehčili Lee s Georgem, když se rozesmáli.

„No, to je prostě náš Harry... Jo to je celej on...“ a smáli se, až se prohýbali...

Sturgis mezi tím seděl na lavičce u portrétů a čekal. Ostatní se k němu zase stáhli a sledovali, jak bystrozoři postupně přemistují bezvládné Smrtijedy. Sturgis odpověděl na Harryho tázavý pohled.

„Musíme dát vědět Kingsleymu...“

Na svůj portrét se vrátil profesor Brumbál.

„Kingsley není ve své kanceláři a zřejmě ani na ministerstvu... Požádal jsem ostatní portréty, aby se po něm podívali...“

„Někde se toulá?“ zeptala se s úsměvem Angelina a vytáhla z hábitu svoje zrcátko.

„Kdepak se touláš, Kingsley?“

Za chvíli se ze zrcátka ozvalo:

„Právě se vracím na ministerstvo... Tak kolik jste vyhráli?“

Angelina se rozpačitě rozhlédla okolo:

„Já vlastně ani nevím... Jaké bylo vlastně skóre?“

Odpověděl jí Lee Jordan:

„Dvě stě osmdesát k nule...“ a znova se rozchechtal...

Angelina to zopakovala Kingsleymu a s pokrčením ramen pokračovala:

„Ono se tu toho totiž událo víc, tak není divu, že mi skóre nějak uniklo...“

V tom okamžiku proti ní vyrazil bystrozor s výhružně napřaženou hůlkou.

„Co je? Co se děje?!“ vyhrkla překvapeně Angelina a ztuhla.

Rozběhl se k nim i Albion Megalubos a rázným gestem uklidnil rozčileného bystrozora, který pořád hůlkou mířil na vyděšenou Angelinu.

„Co to děláte, slečno? S kým to mluvíte?“ zeptal se pak podezřívavě.

Angi mu ukázala Kingsleyho oči v zrcátku a vysvětlovala:

„Jen jsem chtěla dát vědět svému snoubenci, že se tu asi zdržíme a nestihnu včas večeři u rodičů, kterou máme domluvenou...“

On ji s překvapeným výrazem pobídl:

„No tak pokračujte...“ a zůstal stát nad ní.

„Co se děje?“ ozval se zneklidněný Kingsleyho hlas ze zrcátka.

„Vy jste zatčeni?“

„No...“ zaváhala Angelina. „Teď to tak chvílku vypadalo. Ale nejdřív mluvili o tom, že nás všechny potřebují vyslechnout...“ a s rozpaky se podívala po ministerském úředníkovi.

„Ale proč? Co se stalo?“ vyptával se Kingsley.

Ministerský úředník nijak nereagoval a tak Angelina opatrně vysvětlovala:

„Deset albánských Smrtijedů... Pokusili se zabít Harryho...“

„A Harry?“ zajímal se Kingsley.

„Harry je v pohodě...“

„Kolik je obětí?“ zajímal se dál Kingsley.

„Mrtvý je jen jeden Smrtijed, ale toho zabili místní kentauři. Ten zbytek jsme zneškodnili bez krveprolití... Pak nás pan Megalubos požádal, abychom se v doprovodu jeho lidí přesunuli na ministerstvo k výslechu, takže tu domluvenou večeři asi nestihnu. Je tu celý tým, Lee s Georgem, a paní ředitelka McGonagallová, Sturgis a Hestie...“

Kingsley se usmál:

„Dobře zařídím, co je potřeba a s tou večeří si hlavu nelámej, přeložíme ji na jindy...“ a jeho oči ze zrcátka zmizela.

Řecký úředník pohledem sledující, jak zrcátko mizí v kapse jejího hábitu, poznamenal: „Dvousměrné zrcátko, to je velká vzácnost...“

George se zasmál:

„No jak kde. Já jich vyrábím na tisíce, v Anglii už je má kde kdo...“

A vysloužil si od Řeka velmi zkoumavý pohled.

Mezitím už bystrozoři odklidili všechny bezvládné Smrtijedy a vrátili se pro ně. Tak se přemístili v jejich doprovodu na ministerstvo. Odvedli je do velké, téměř prázdné místnosti s řadou obyčejných dřevěných židlí podél stěn. Skupinka Angličanů zůstala stát uprostřed místnosti a rozpačitě se rozhlížela po strohé čekárně. První se rozhýbal Charlie. Přivolal pohodlnou pohovku, věrnou kopii té z obýváku Weasleyových a objímajíc stále trochu vyděšenou Katii kolem ramen, usadil ji pohodlně vedle sebe. Harry s úsměvem přivolal svoji dvojmístnou pohovku, kterou pro ně obstarala komnata nejvyšší potřeby do jejich hnízdečka lásky. Tak se mu líbila, že si ji pro pozdější potřebu okopíroval a uklidil do „nicoty, která je takříkajíc vším...“

To rozhýbalo i ostatní a každý si zařídil pohodlné sezení podle svých představ. Pak Harry sáhl do svého bezedného batůžku a vytáhl bochánky plněné masem, které jim mamka ráno přibalila.

„Já nevím jak vy, ale já už mám docela hlad...“ prohlásil do prostoru.

Na jeho slova zareagovala s úsměvem profesorka McGonagallová a přivolala doprostřed místnosti dva velké stoly se slovy:

„Tak si tu uděláme hostinu na oslavu vašeho vítězství.“

A během okamžiku se začaly stoly plnit spoustou dobrot a různých nápojů ze všech stran. Napětí se uvolnilo a nastala úžasná žranice. Když po chvíli do místnosti vstoupil pan Megalubos s rumunským překladatelem, aby si vyzvedl k výsledku rozhodčího, tak zůstal chvíli velmi překvapeně zírat na ten rozpustilý hodokvas. Ani rozhodčímu se od plného stolu moc nechtělo a tak si sebou na cestu naložil plný talíř dobrot, včetně zákusků, než byl ochotný odebrat se k výsledku.

To velmi pobavilo i ostatní, zvláště Lee a George si neodpustili pár vtipných poznámek na jeho adresu a tím rozpoutali v čekárně skvělou zábavu. Do tohoto veselí vtrhli dovnitř Kingsley, pan Weasley a důležitě vypadající kouzelník v brýlích a drahém hábitu. Kingsley chvíli nevěřičně kroutil hlavou, a když se mu Angelina s úlevou vrhla kolem krku, tak poznamenal:

„Tak my se sem řítíme, div si cestou nohy nezpřerážíme, s obavami, že tu úpíte v řetězech a vy si tu zatím pořádáte mejdan...“

Pak si vzal stranou Harryho a Sturgise a představil jim svůj doprovod:

„To je Grant Perkins, nejlepší odborník na mezinárodní právo z Mezinárodní kouzelnické advokátní kanceláře. Vzal jsem ho sebou nejen proto, aby vás z toho vysekal, ale taky proto, aby tady dohlédl na patřičnou eliminaci těch Smrtijedů. Nemůžeme dopustit, že je tu pro nedostatek důkazů propustí na svobodu. Je členem Starostolce a byl u soudních procesů s našimi Smrtijedy, tak má dostatečnou praxi. A teď nám hezky podrobně vyprávějte, co se tu vlastně dělo...“

Harry nechal mluvit Sturgise, jen ho občas doplnil o nějaký ten detail. Jen všechno vypověděli, už tu byl zpět Albion Megalubos a chvíli se rozhlížel, koho si z té party vezme do parády.

Kingsley k němu přistoupil a představil sebe i svůj doprovod.

„Ale...“ podivil se úředník a podíval se vyčítavě na Angelinu.

„Ten nepatrný a nepodstatný detail, že je váš snoubenec také Anglickým ministrem kouzel jste mi jistě zapomněla sdělit jen nedopatřením, že?“

Angelina jen pokrčila rameny:

„A vy se divíte, že jsem byla opatrná, po tom jak na mě ten váš bystrozor vystartoval? Věděla jsem, že se brzy seznámíte osobně...“ a obdařila Kingsleyho roztomilým úsměvem.

Kingsley se usmál a navrhnul Řekovi:

„Asi bude nejjednodušší, když si s vámi sedneme já, Harry Potter a náš znalec mezinárodního práva Grant Perkins. Víme všechno co je potřeba k objasnění událostí, které tady proběhly, vysvětlíme vám, co bude potřeba a rovnou se můžeme dohodnout na dalším postupu. Ostatní můžete klidně propustit domů...“

Tento návrh se ovšem setkal se značným odporem...

„Tak to tedy ne! My tu na vás počkáme,“ ozvala se okamžitě Ginny.

A přidali se k ní i Angelina, George i Lee:

„Jasně, že tu na vás počkáme... Nemáme kam pospíchat, počkáme tu...“

Kingsley se zamračil a všechny je zpražil nesouhlasným pohledem. Takové podryvání autority si nemohl nechat líbit, zvláště na půdě cizího ministerstva. Ale k ráznější odpovědi se už nedostal.

„Promiňte, pane ministře...“ oslovil ho uctivě, ale rozhodně Albion Megalubos. „Já bych byl také mnohem radši, kdyby tu zůstali všichni až do objasnění celé této události. Zařídili se tu docela pohodlně a my navíc nemáme zatím ještě přehled o všech, kteří se zúčastnili. Třeba ti, kdo přiběhli na pomoc z obecnstva... Neznáme ani jejich jména, ani důvod proč se vlastně do celé akce zapojili...“

Kingsley se uklidnil a rozhlédl se.

„Dobře, takže se nejdřív seznámíme a pohovoříme si o tom, co se stalo a pak můžeme probrat detaily.“ Souhlasil Kingsley.

A tak nejdřív paní ředitelka, Sturgis a Hestie vysvětlili, že jako Harryho profesoři nemohli svého oblíbeného studenta nechat bez pomoci v okamžiku, kdy byl ohrožován smrtící kletbou. „Je to přece jen pár dní, co ukončil studium na naší škole...“

Lee a George se přidali:

„Přesně. Jsme přátelé, vy byste nechal svého přítele čelit takovému nebezpečí bez pomoci?“

Pan Megalubos si zapsal jejich jména i výpovědi, pro pořádek si ještě napsal jména hráčů, kteří byli v době útoku na hřišti i jména zbytku týmu, který vše sledoval z hráčské lavičky. Pak si odvedl Harryho, Kingsleyho a pana Perkinse do své kanceláře, aby dojednali podrobnosti.

Naštěstí se ukázalo, že Řekové, tedy alespoň pan Megalubos, má přesný přehled o Lordu Voldemortovi a o tom, co se za jeho vlády v Anglii dělo. Byl dobře informován i o posledních událostech a tak bylo docela snadné vysvětlit mu jen pár drobností, aby pochopil, jak mohl Harry přivolat ostatní Smrtijedy. Také plně souhlasil s panem Perkinsem, že je potřeba svolat mezinárodní soudní tribunál a před ním, pomocí veritaséra, vyslechnout zadržené Smrtijedy, aby mohli být podle mezinárodních kouzelnických zákonů vydáni k potrestání do země, kde spáchali nejvíc, nebo nejtěžší zločiny. Moc se mu sice nelíbilo, že Grant Perkins chce zůstat v Řecku a pomoci s přípravou procesu, ale když mu Kingsley připomenul, že byli Smrtijedi sice zadrženi na území Řecka, ale na jejich zadržení se podíleli téměř výhradně Angličtí občané, tak nakonec neochotně souhlasil. A tak dost brzy celou záležitost vyřídili, ukončili oslavu a vydali se všichni, kromě Perkinse domů.

4. kapitola - Famfrpál je tvrdá hra.

Druhý den ještě na tréninku probírali znova celý zápas. Co se povedlo i chyby, kterých je zapotřebí se příště vyvarovat. Za dva dny je čekal doma zápas s Belgií a tak si probrali jejich styl hry, vyzkoušeli si pár nových signálů, které by mohly fungovat na jejich systém rychlých výpadů ze zajištěné obrany. V pondělí si pak svou taktiku proti Belgičanům vyzkoušeli v praxi. V domácím prostředí, za vydatné podpory fanoušků, zvítězili s přehledem 360 : 40. Celý tým se uvolnil a hráli s radostí, elánem a takovou sebejistotou, že už i největší skeptici týmu, odrážeci bratři Bellingerovi, začali plánovat cestu do Argentiny.

Trenéři je ale začali trochu brzdit.

„Pozitíří nás čeká jeden z nejsilnějších týmů ze skupiny... Němci jsou v domácím prostředí hodně silní, hrají tvrdou útočnou hru a hodně provokují, takže získávají spoustu bodů z trestných hodů...“ varoval je trenér Hollister a rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že mu všichni, rozjaření z vítězství, věnují pozornost. „Takže od vás očekávám, že se obrníte pevnými nervy a nenecháte se vyprovokovat ani sprostými narážkami o původu vaší matky, nebo jedovatými narážkami na svůj vzhled, či urážkami svých blízkých.“

„Slyšíš Harry? Nemůžeš je mlátit jako Malfoye...“ připomenula s úsměvem nepříjemnou příhodu z pátého ročníku Angelina.

„To už je snad za mnou... Budu se ovládat, slibuji,“ odpověděl s úsměvem Harry.

Trenér Hollister se ale obrátil na bratry Bellingerovi.

„Měl jsem na mysli spíš vás. Co vás to napadlo vykládat Ritě Holoubkové takové nesmysly... Ten článek, co o vás včera vyšel v Denním věštci, je přesně to, co proti vám Němci můžou použít.“

Mladší Josef zbělel vzteky, starší Jonatan zrudnul a se zaťatými zuby vysvětloval:

„To naše máma, byla z té ženské úplně na větvi. Uvařila jí kafe a dvě hodiny do ní hustila nesmysly o nočníčcích a o tom, jak se u nás začaly projevat kouzelné schopnosti. My bychom se s ní vůbec nebavili po tom, co napsala o Harrym a Ginny...“ na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Mámu už to taky přešlo. Po tom co si ten článek přečetla, měl táta co dělat, aby ji udržel. Chtěla vlítnout do Denního věštce a proměnit ji na ropuchu, nebo něco ještě odpornějšího...“

„Jo, chápu jí, ale ten článek je přesně ten typ drbů, co Němci před každým zápasem shromažďují, aby je mohli použít k vytočení soupeře. Takže vy dva se teď musíte připravit na to, že vám to dají sežrat. Na každého si něco najdou, nikoho nenechají na pokoji...“

„To mi připomnělo, že si musíme zítra na tréninku vyzkoušet odrážecské schopnosti našich náhradníků, protože za vás náhradu nemáme...“ zamyslel se Béda a trenér Hollister dodal:

„To určitě. Ale musíte si uvědomit, že náhradníka za vás můžu postavit pouze v případě zranění a ne, když vás rozhodčí vyloučí za agresivitu, nebo nesportovní chování. Naštěstí bude ten zápas pískat Francouz a o těch je známo, že německé metody provokací nemají rádi. Takže je snad bude trochu držet zpátky...“

I tak ale jeli do Německa s obavami, co je čeká... Na včerejším tréninku si vyzkoušeli, že Adrien a Katie nemají jako odrážeci žádné schopnosti, Ginny a Angelina jsou schopné alespoň pálkou potlouk odrazit, ovšem bez velké přesnosti zásahu a Charlie, že je stejně dobrý odrážec jako chytač. Na obou trenérech bylo jasně vidět, že se jim ulevilo...

Zápas naštěstí dopadl lépe, než se obávali. Odrážeci se ovládali, přestože po mnoha narážkách svých soupeřů, jim tváře hořeli studem a rozčilením. I drobný, blondatý a modrooký chytač se pokoušel Harryho rozhodit, ale uměl anglicky tak mizerně, že mu Harry skoro nerozuměl. Spíš hádal, že se jeho narážky týkají nejspíš Ginny a tak na jeho pokusy reagoval s pobaveným úsměvem. V průběhu hry se ukázalo, že Němečtí hráči se mnohem víc soustředí na vytáčení soupeřů, než na hru a tak měl zápas dost jasný průběh. Když Harry po pětácti minutách hry chytil zlatonku, tak jeho tým vyhrával 60:20. A tak zápas skončil rychle a skóre 210:20 vešlo pro změnu červeně do tváří Německých hráčů...

Když se hned po zápasu přenesli zpět na stadion Londýnských Draků, tak je rozradostnělí trenéři ještě chvíli uznale poplácávali po ramenou a pak jim trenér Hollister na rozloučenou řekl:

„Ted' máme naštěstí dva dny volna, ale v sobotu nás čeká doma velmi těžký zápas. Skandinávci dali letos dohromady velmi dobrý tým, ještě v turnaji neprohráli. Jedinou výhodu nám proti nim může poskytnout naše počasí. Tohle vedro má vydržet až do konce týdne, takže je naděje, že je to unaví rychleji než vás. Proto vám dávám na zítřek volno a doufám, že si všichni pořádně odpočinete. Žádné divoké večírky... Relaxovat a odpočívat prosím. Všichni - i náhradníci. V pátek se sejdeme po obědě a probereme si taktiku. Nashledanou...“ a konečně je rozpustil.

Ve čtvrtek seděl Harry po snídani líně v kuchyni a přemýšlel, jak bude dnes relaxovat... Ne, že by se necítil unavený, ale jak pozoroval Ginny, která pomáhala mamce s úklidem nádobí po snídani, tak se mu v očích zaleskla touha a musel se dost soustředit na to, aby z něj nevyzařovala do prostoru. Přesto Ginny něco vycítila a usmála se na něj.

„Máš plavky Harry? Mohli bychom se jít vykoupat. Známe jedno malé horské jezírko na jihu. Je tam průzračná studená voda a i v tomhle vedru je tam příjemně...“

„To by byla skvělá relaxace,“ usmál se Harry, „ale plavky bohužel nemám...“

Ginny pokrčila rameny. „Myslím, že to nevádí. Můžeme tam potkat maximálně Rona s Hermionou, takže si klidně vystačíš s trenýrkami...“

Ron, který ještě dojídal snídani, ho s kyselým úsměvem uklidnil:

„Dneska ne. Hermiona bude celý den u Svatého Munga. Včera byl úplněk a tak tam mají osm bývalých vlkodlaků, kteří dostali ten její lektvar, takže bude zkoumat jejich krev, jestli jsou vyléčení... A já jsem slíbil mamce, že dnes uklidím u kuřat a odtrpaslíkuju zahradu,“ zašklebil se. „Tak si to tam užijte, u Tyrkysového oka je nádherně...“

Když se s Ginny přemístili, tak Harry pochopil, proč se jezírko jmenuje Tyrkysové oko. Voda v něm byla zbarvena do tak nádherné zelenomodré barvy, že zůstal chvíli stát a jen se kochal pohledem na tu krásu. Zhluboka se nadechl svěžího, čistého horského vzduchu a vydal se za Ginny úzkou pěšinou na malou kamenitou plážičku. Tohle místo bylo tajemstvím Weasleyovy rodiny a nebylo tady živé duše. A tak se nakonec Harry obešel i bez trenýrek. Strávili tam několik nádherných hodin a domů je vyhnal až podvečerní chlad.

Po přemístění zpět před Doupě je opět ovanul horký dech parného léta. Bylo dusno, bezvětří, vzduch byl těžký a tetelil se nad vyschlou zaprášenou cestou. S úlevou vešli do chladné kuchyně a překvapeně zůstali stát hned za dveřmi. U stolu seděla uplakaná Levandule Brownová a mamka ji držela konejšivě kolem ramen. Harry se s obavami v hlase zeptal:

„Co se děje Levandule? Někomu se něco stalo?“

„To Dudley,“ popotáhla, „tedy jeho rodiče... Nechtějí mu dovolit, aby se semnou zasnoubil,“ a rozplakala se.

„S tím bych si hlavu nelámal, Dudley je nikdy moc neposlouchal a vždycky si dokázal prosadit svou,“ uklidňoval ji s úlevou Harry.

„Jenže táta mu řekl, že ho vydědí a vyhodí ho z práce, když s tím nedá pokoj, když se nerozejdeme... On dělá u něj ve firmě, má slušné postavení i pěkný plat a ta práce ho fakt baví... Nechce o ni přijít...“ fňukala dál.

Harry se usmál.

„Nesmíte na ně tak pospíchat, dejte jim čas, oni si zvyknou, jestli to myslíte vážně.“

„To říkal Dudley taky, jenže my už moc času nemáme...“ znova se rozplakala. „Já... totiž... jsem těhotná...“ položila hlavu do dlaní na stole a otřásala se vzlyky.

„No nazdar...“ užasl Harry a mamka se rozhořčeně zeptala:

„To neznáš lektvar proti otěhotnění? Děvče, děvče, takový nerozum...“

Levanduli nebylo skoro rozumět, jak huhlala odpověď do dlaní.

„Znám ten lektvar, začala jsem ho užívat, jenže to už bylo pozdě. Bylo to nečekané, neplánovali jsme to, přišlo to tak nějak najednou...“

Harry zakroutil hlavou a na chvíli se zamyslel. Pak se zeptal:

„Dudley to ví, že čekáte dítě?“

Levandule zvedla hlavu a zavrtěla:

„Ne, ještě ne, nechtěla jsem mu přidělovat starosti, když jsem viděla, jak je rozčilený z toho, co mu táta řekl...“ pak upřela svoje, pláčem zarudlé, oči na Harryho. „Myslíš, že jsem mu to měla říct? Už jsme se týden neviděli... Dudley chtěl chvíli počkat, až se to trochu uklidní a já si najednou připadám hrozně opuštěná. Netroufla jsem si to říct ani svým rodičům. Moc se jim nelíbí, že chodím s mudlou. Nezakázali mi to jen proto, že je to tvůj bratranec.... Pomůžeš mi, Harry? Prosím...“

Harry s povzdechem zakroutil hlavou: „To asi nebudu umět, Levandule. Dudley by mě možná už poslouchal, dost se změnil za poslední dva roky, ale teta se strýcem mě nikdy poslouchat nebudou... To je marný...“ Levandule se znova rozplakala...

Ted' už se zapojila i Ginny: „Mohl bys to alespoň zkusit... Přece ji v tom nenecháme, Harry. Zkus něco vymyslet, co by na ně platilo...“ a pohlédla mu prosebně do očí.

Harry si znova povzdechl a zamyšleně zíral do pustého, vyhaslého krbu. Z krbové římsy se ozvala jeho maminka:

„Možná bych mohla s Petúnií promluvit, třeba si dá říct...“

„S tetou nebude zas až tak velký problém. Ta udělá cokoli a smíří se s čímkoliv, jen aby byl Dudláneček šťastný. Horší to bude se strýcem, ten je paličatý jako mezek, na toho mluvící portrét nezabere. Spíš bys mohla mít opačný účinek. Všechno, co podle něj není normální, ho vytáčí do nepříčetnosti...“ na chvíli se odmlčel a pak nejistě pokračoval: „Paní Figgová... Ta by mohla vědět, jak na ně... Dobře je poznala a myslím, že má na tetu blahodárny vliv. S ní bychom možná mohli vymyslet, jak je přesvědčit...“

Otočil se na Levanduli:

„Nebude ti vadit, když se spolčíme s paní Figgovou? Znáš se s ní?“

Levandule přikývla.

„Trošku, párkrát jsme se potkaly, byla ke mně vždycky milá...“

Harry přikývl a pak ještě zamyšleně dodal:

„Když nezabere paní Figgová, tak bychom mohli požádat o laskavost Kingsleyho... To je totiž jediný kouzelník, kterého strýc Vernon respektuje a váží si ho...“

Ginny se rozesmála:

„Já věděla, že na něco přijdeš...“

Harry se usmál a rozhlédl se.

„Měli bychom to rozjet hned, ted' je šance, že je všechny zastihneme doma... Kde je Fawkes? Potřebujeme rychle doručit zprávu paní Figgové, nemůžeme ji přepadnout bez ohlášení...“ Na stůl před něj se posadila Hedvika a natáhla snaživě k Harrymu svůj pařát. Mamka mu odpověděla:

„Fawkes se tu moc nezdržuje. Věčně někde lítá, objeví se vždycky jen na chvíli, aby se nažral, a zase hned zmizí... Ale když ho zavoláš, tak snad přijde, nebo ne?“

Harry zakroutil hlavou a řekl své sově:

„Ty bys to nestihla tak rychle, jak potřebujeme, Hedviko, Fawkesa volat nebudu, bude lepší, když tam zajde Krátura...“ a otočil se ke skřítkovi. „Nechci paní Figgovou vylekat, Kráturo. Víš, kde bydlí?“ a když skřítek nadšeně přikyvoval, tak pokračoval: „Přemísti se někam na chodbu a slušně zaklepej, abys ji nevylekal, ano? Vyříd', že bych se u ní potřeboval za chvíli zastavit s kamarádkou a poradit se s ní.“

Skřítek se šťastným širokým úsměvem vyhrknul:

„Ano pane, hrozně rád, pane...“ a s hlasitým prásk zmizel.

Mamka mezitím před ně na stůl položila táč s obloženými chleby, mísu se zeleninovým salátem, pár lahví máslového ležáku a džbán s dýňovým džusem.

„Nejdřív se najezte, s plným žaludkem si lépe zachováte klid a rozvahu, při takovém jednání. A ty budete potřebovat, aby si Dursleyovi nemysleli, že je chcete tím těhotenstvím vydírat. Neměla bych jít s vámi? Třeba se s nimi domluvím líp, jsou asi stejně staří...“

Harry pokrčil rameny.

„No, já nevím...“

Ale Levandule nadšeně kývala hlavou a celá se rozzářila, tak nakonec souhlasil.

Krátura se vrátil a hlásil, že paní Figgová se těší na jejich návštěvu, že si mají pospíšet, protože už staví vodu na čaj a přemístil, že se mají na zahradu za domem, tam je nikdo neuvidí. Tak rychle dojedli, mamka dala instrukce skřítkům, že mají informovat a nakrmit zbytek rodiny, vyšli před dům a mamka, Ginny a Levandule, pevně popadly Harryho za obě ruce, které jim nabídnul. Ten se pekelně soustředil na zarostlou, zanedbanou zahradu, plnou podivných rostlin, kterou si pamatoval z dětství a přemístil se.

Když se po zahradě paní Figgové rozhlédl, tak mu najednou došlo, že není zas až tak zanedbaná. Zarostlá byla zcela úmyslně tak, aby do ní nebylo vidět a ty rostliny, které Harrymu v dětství připadaly podivné, už poznával. Byla tu třemdava, šalvěj, šedavice, šalamounek, celý záhon hojivé dobromysly, baldrián, dřímalka a další, důvěrně známé, byliny. Uvědomil si, že ač je paní Figgová bez kouzelnických schopností, tak byliny se znát a pěstovat naučila. Ta už na ně mávala, se šťastným úsměvem na tváři, od zadního vchodu.

„Tak pojd'te, čaj už je uvařený... Nemůžu se dočkat, k čemu vám může být dobrý, takový starý moták, jako já.“

Bylo na ni vidět, že z jejich návštěvy má opravdovou radost.

Posadila je všechny kolem kulatého stolu v obývacím pokoji a do křehkých šálků ze svátečního čajového servisu jim nalévala silný čaj. Pak se posadila k nim, upřela svoje staré moudré oči na Levanduli a zeptala se:

„Copak děvenko, Dudley ti něco vyvedl? Nebo jeho zarputilý tatík...?“ a tak jí, při popíjení čaje, vysvětlili co se děje i se všemi komplikacemi, které se objevily.

„Myslel jsem, že byste nám mohla poradit, jak na ně. Přece jen se trochu změnili, co s nimi nežiji a vy jste s nimi teď dost často...“ upřel na ni tázavý pohled Harry.

Paní Figgová se zamyslela:

„No... s Petunií snad problémy nebudou, jestli je vnouče na cestě, tak se snadno smíří se snachou čarodějkou, ale s Vernonem budou problémy, děvenko. Musíš se připravit na to, že

k tobě může být i hrubý, pařez jeden nevychovaný... Ten je schopný ti i nabízet peníze, aby se tě zbavil, nebo tě nutit, abys dala dítě pryč..." a starostlivě na Levunduli pohlédla.

Té zase vstoupily slzy do očí.

„A já se tak snažila, abych si ho získala. Skamarádila jsem se s jednou mudlovskou holkou ze sousedství, aby mě naučila, jak se správně mudlovsky oblékat. Řekla jsem jí, že pracuji v obchodní společnosti a potřebuji vhodné oblečení do práce. Vyměnila jsem si u Gringottových mudlovské peníze a nakupovala v mudlovských značkových obchodech. Nevěřili byste, jak je takové oblečení drahé..." popotáhla. „A stejně to není nic platné... On mě nikdy rád neviděl..."

„Tak uvidíme," řekl Harry. „Když přesvědčíme tetu, tak si snad už strýce nějak zpracuje. Když tak řeknu Kingsleymu, aby za ním zašel a trochu ho umravnil..."

Paní Figgová se podívala na velké stojací hodiny v rohu, vstala a řekla:

„Už jsou po večeři, měli bychom k nim jít hned, než se usadí k televizi. Pak s nimi už rozumná řeč nebude..."

S těžkým srdcem zakleпали na dveře domu v Zobí ulici 4. Otevřít přišel Dudley, překvapeně zůstal stát mezi dveřmi a tupě na ně zíral. To už na chodbu vystrčila hlavu na dlouhém krku i zvědavá teta Petunie. Zůstala na ně zírat stejně překvapeně jako Dudley.

„Já vím, že jsme přišli neohlášení a neočekávaní, ale aspoň pozvat dál, byste nás mohli. Máme něco důležitého na projednávání a nehodí se takové věci řešit mezi dveřmi..." pomalu a klidně vysvětlovala paní Figgová.

Dudley ustoupil na stranu a teta Petunie jim vyšla vstříc. Když se všichni nacpali na chodbu a Dudley za nimi zavřel vstupní dveře, tak je teta, bez jediného slova, odvedla do obývacího pokoje. Dudley se cestou potichu zeptal Levandule:

„Co se stalo Vandí? Domluvili jsme se přece, že chvíli počkáme, než se táta uklidní..."

„No právě... My už nemáme tolik času, abychom mohli čekat..." odpověděla mu taky šeptem Levandule.

Dudley se zatvářil tak hloupě a nechápavě, že měl Harry co dělat, aby se nerozesmál.

Strýc Vernon už měl na stolku u svého oblíbeného křesla nastěhovanou mísu se sušenkami a ještě oblíbenější půllitrák s kakaem. Byl připraven se pohodlně rozvalit u televize a ještě si pročítal dnešní noviny, aby se připravil na večerní zprávy. Když uviděl, kdo všechno se opovážil rušit tuhle jeho šťastnou chvíli, tak se zamračil takovým způsobem, že Levandule tichounce zaúpěla. Tak Harry opatrně začal:

„Omlouvám se, že vás rušíme takto bez ohlášení, ale je to velmi naléhavé..."

Paní Figgová se dost samozřejmě posadila na širokou pohovku vedle strýce Vernona, s laskavým úsměvem na tetu Petunii, poplácala na místo vedle sebe a počkala, až se taky usadí. Pak kývla na Harryho a řekla:

„Tady Harry by vám chtěl něco vysvětlit..."

Harry se na ni podíval trochu vyčítavě, že hodila ten horký brambor jemu, ale začal si rovnat v hlavě, jak začít. Dal si na čas. Počkal, až se mamka s Levandulí pohodlně usadí do dvoumístné pohovky proti Dursleyovým a chvíli pobaveně pozoroval Dudleyho, který se postavil vedle nich a pořád nechápavě a tupě zíral na Levanduli. Ginny mu zůstala stát po boku, tak se na ni usmál a začal:

„Stejně jsem k vám chtěl zajít, abych vás pozval na svou svatbu, ale to probereme pak. Nejdřív ta naléhavá záležitost...“ na chvíli se odmlčel, jako by sbíral odvalu a pak pokračoval: „Dozvěděl jsem se, že si nepřejete, aby se Dudley dále scházel s mou kamarádkou Levandulí, natož aby se zasnoubili...“

Strýc Vernon si vztekle odfrknul a zabručel:

„Jistě, jeden podivín je na tuhle rodinu až dost...“

Teta jen vyděšeně jezdila očima po všech přítomných, jako by pořád nechápala, kde se tady vzali. A tak Harry pokračoval:

„Jenže... objevila se nová skutečnost, která by vaše rozhodnutí mohla ovlivnit. Oni totiž spolu čekají dítě...“ oznamovacím tónem klidně pronesl Harry.

„Cože!“ vyhrknul Dudley a jeho obličej začal měnit barvu z bledé na brunátně rudou. „Ale přece jsi říkala, že budeš něco užívat, aby se to nestalo,“ a vyvalil na Levanduli svoje prasečí očička.

„Já jsem ten lektvar začala užívat Dudley,“ fňukla Levandule, „ale už bylo pozdě, nezabralo to...“ a schovala obličej do dlaní.

Dudley na ni zíral s naprosto nevěřicným výrazem ve tváři.

„Ale to je...“ jeho obličej mluvil za něj. Najednou se přes něj mihnul výraz pochopení a pak se náhle rozzářil štěstím. „... to je úžasný! My budeme mít dítě! No páni...“ a zvednul Levanduli z pohovky, aby ji mohl obejmout.

„Tak to tedy ne!“ vyletěl Vernon Dursley. „To si nenecháme líbit. Kdo ví, s kým si to uhnala a náš syn, aby to živil? To tedy v žádném případě!!!“ vztekal se a pro změnu zase jeho obličej získal až nezdravě rudou barvu.

„Takhle tedy ne!“ ohradila se prudce mamka. „Levandule je slušné děvče! Sice taky nechápu, jak se mohla zamilovat zrovna do vašeho syna, ale stalo se. To, že to má takové důsledky je jen vinou jejich mládí a nezkušenosti, s tím už se bohužel moc dělat nedá. Vy byste se spíš měli zamyslet nad tím, jak těm jelimánkům pomoci, aby jejich dítě vyrůstalo ve šťastné a fungující rodině...“

Strýc Vernon zrudnul tak, že měl Harry chvíli strach, aby nezkolaboval. Zato tetu Petunii mamčin projev probral ze strnulosti. Zalapala po dechu, jako by celou dobu ani nedýchala.

„Vnouček? My budeme mít vnoučka? No to je úžasně...“ celá se rozzářila, vyskočila a rozběhla se k sekretáři. Ze své šperkovnice v zamčeném šuplíku vytáhla zlatý prsten s drobným diamantem a ukázala ho Dudleymu. „To je zásnubní prstýnek po babičce. Zdědila jsem ho jako starší dcera,“ dodala na vysvětlenou Harrymu. „Slíbila jsem jí, že ho

dostane můj syn, až si najde dívku svého srdce..." a podávala prsten svému překvapenému synovi.

„Petunie! Jak jim na to můžeš skočit? Čert ví, jaké čary na toho našeho chudáka nešťastného použila, aby ho k sobě připoutala, a ty jí v tom budeš ještě pomáhat? Aby musel zbytek života strávit mezi těmihle... divnými..." nenacházel ta správná slova, protože si netroufal kouzelnickou přesilu ve svém domě urazit.

Teta se na chvíli zarazila, ale pak s pohledem na přihlouplý, ale šťastný výraz ve tváři svého syna odpověděla:

„Ale on ji opravdu miluje, Vernone, copak to nevidíš? Přece nechceš, aby naše vnouče vyrůstalo bez otce? A bez dědečka a babičky..." dodala něžně.

Harry si nedovedl představit, že by jeho obtloustlý strýc někdy dokázal tak svižně vyskočit z toho hlubokého pohodlného křesla, v kterém se každý večer s takovou oblibou rozvaloval.

„Já tedy rozhodně ještě nehodlám být dědečkem!!!“ vztekle zasupěl a rázně odkráčel z obývacího pokoje. V hrobovém tichu, které nastalo, bylo slyšet jeho rozčilené funění a dupání na schodech do patra. Po chvíli rozpačitého ticha se ozvala paní Figgová:

„Tak tady je zakopaný pes... Myslím, že mu ani tolik nevadí, že si Dudley našel čarodějku, jako to, že z něj chce tak brzy udělat dědečka..."

Mamka se usmála.

„S tím se srovná, jestli je to tak, tak se s tím časem vyrovná... Artur si také začal počítat šedivé vlasy, když mu Bill oznámil, že bude dědečkem. A teď je z malé Viktorie nadšený..."

Pak se otočila k Levanduli:

„A ty teď musíš tu šťastnou novinku oznámit svým rodičům, děvenko. Možná by s tebou měli být i tvůj nastávající a jeho maminka, aby se s tím dokázali lépe vyrovnat. Však je na čase, abyste už všichni navzájem poznali..."

Teta se podívala:

„Tví rodiče to ještě nevědí? Tak to pro ně asi bude stejný šok, jako pro nás, že?"

Harry je ale trochu přibrzdil.

„Tyhle podrobnosti si můžete domluvit pak, už bez nás... I když bych vám doporučil, abyste k poradě přizvali paní Figgovou, protože se dobře vyzná v kouzelnickém i mudlovském světě. Bude vám moct dělat prostředníka, abyste se vyvarovali nějakým nedorozuměním..." usmál se na starou, moudrou paní.

„Než odejdeme, tak bych s vámi rád probral ještě naši svatbu..."

Usadil se i s Ginny pohodlně do uvolněné pohovky vedle paní Figgové a pokračoval:

„Kdybychom pořádali jen malou, soukromou svatbu, tak bych vám jen prostě poslal pozvánku, ale tahle svatba bude výjimečná... Bude to velká sláva, protože ji budeme slavit dohromady s Ginniným bratrem Charliem, jeho nastávající Katii, s Kingsleym Pastorkem a

Angelinou. Proto tam budou různí kouzelníční politici ze všech koutů světa a kromě toho i všelijaké kouzelné bytosti. Obávám se, že i když už o našem světě víte dost, tohle by na vás mohlo být příliš náročné...”

Dudley zpozorněl.

„Nne...budou tam snad takoví, jako ti příšerní mozko...mozkomor...mozkomorové?“ a zatvářil se hodně vyděšeně.

Harry se usmál.

„Ne Dudley, budou tam jen přátelské bytosti. Ale nevím, jestli se dokážete vyrovnat se skřítky, skřety, kentaury, nebo třeba s obrem... Jestli si myslíte, že byste takovou společnost dokázali strávit, tak bych byl rád, kdybyste na mé svatbě byli. Levandule a paní Figgová vám o těch bytostech můžou vyprávět, připravit vás na ně, abyste se naučili, jak s nimi jednat a nějak je nerozzlobit, nebo neurazit. Nechci na vás rozhodnutí hned. Rozmyslete si to a dejte mi včas vědět, jestli s vámi mám počítat. S paní Figgovou už samozřejmě počítáme,“ otočil se k ní s úsměvem, „pozvánku už brzy dostanete. A dejte mi vědět, kdybyste si myslela, že ke zmoudření strýce Vernona by mohla pomoci Kingsleyho intervence...”

Zvedl se a společně s mamkou i Ginny se chystal k odchodu.

„Ted' už nás tu nepotřebujete, poradíte si sami...” usmál se na tetu, Dudleyho, který ještě pořád držel v jedné ruce prsten po babičce a v druhé svíral ruku Levandule tak pevně, jako by se bál, že mu zmizí. Pak kývnul s povzbudivým úsměvem na paní Figgovou a s úlevou se rychle vydal do bezpečí Doupěte.

Tam ještě chvíli se zbytkem rodiny a s portréty probírali, co se dělo a Harry šel nakonec spát s pocitem dobře vykonané práce.

Druhý den po obědě se na tréninku poctivě připravovali na jednoho z nejtěžších soupeřů ve skupině.

„Seveřané jsou velmi tvrdí a urputní bojovníci. Nikdy se nevzdávají a hrají hodně drsnou a rychlou hru,“ vysvětloval jim trenér Hollister. „Loni tenhle tým vypadl až ve čtvrtfinále s Ruskem. Postoupili z druhého místa jen jediný bod za Irskem. Hrají ve stejném složení jako minulý rok a tak proti nim máme první výhodu - my je dobře známe, ale náš tým je pro ně velkou neznámou. A další výhoda je, že letos proti nim hrajeme doma. Loni jsme si z Osla přivezli krutou a potupnou porážku 240 ku 20...” zarděl se starý trenér tou vzpomínkou.

A tak až do večera probírali taktiku, zkoušeli různé herní varianty a tentokrát trenéři do přípravy dost výrazně zapojili i náhradníky, z čehož Harry usoudil, že se obávají možných zranění...

Ta důkladnost přípravy způsobila, že na Harryho zase padla deka zodpovědnosti a tréma. Byl nervózní celý večer, skoro nespal a ráno vypadal tak utrápeně a unaveně, že ho Ginny na pár hodin vytáhla k Tyrkysovému jezírku. Tentokrát se o to místo museli podělit i s Ronem a Hermionou, ale ti svou dobrou náladou a uvolněností sejmuli z Harryho tu deku. Skvěle se bavili až do jedné hodiny, kdy se společně přesunuli do Doupěte na oběd. Pak se

vydali každý jinam. Harry a Ginny na stadión Londýnských draků k poslednímu rozcvičovacímu tréninku a poradě před zápasem a Ron s Hermionou k Georgeovi do obchodu, kde měli sraz se zbytkem party, která sehnala lístky a chystala se přijít fandit.

Ze zápasu byli nervózní všichni. Oliver pochodoval po šatně a dokola si sundával a zase nasazoval samozastiňovací brýle, bratři Bellingerovi se div nepoprali o svoje odrážecí pátky, neschopni z nervozity rozlišit, která je čí. Každý se s trémou vyrovnával po svém. Harry jen tiše seděl, zíral před sebe do podlahy a pokoušel se v myšlenkách vrátit k Tyrkysovému oku...

A už to začalo. Skandinávci byli, kromě drobné chytačky, všichni chlapi jako hora, vysocí, mohutní, modroocí a s vlasy téměř bílými, jak byly světlé. Chytačka byla drobná, pružná tmavovlasá s tmavým pohledem. Trošku zešikmené oči a vystouplé lícni kosti prozrazovaly nějaký indiánský původ. Třeba mají ve Skandinávii něco, jako vlastní Eskymáky... pomyslel si Harry a přátelsky se na ni usmál. Ona se ale zatvářila odmítavě a nepřátelsky, tak se přestal soustředit na chytačku, ale na zápas. Kapitáni si podali ruce a pak, za ohlušujícího řevu z tribun, zaujali základní postavení. Seveřané začali s obrovským náporem. Než se Anglický výběr rozkoukal, prohrával 20:0. Drobná chytačka létala nad hrou takovou rychlostí, že měl Harry chvilku problémy, udržovat ji ve svém zorném poli. Musel se soustředit na to, aby se tím jejím tempem nenakazil a držel si vlastní styl a rychlost. Ale už si zvykl a konečně mohl svou pozornost věnovat i probíhající hře. Jeho tým už prohrával 30:0, ale pomalu se začínal vzpamatovávat.

Roger šikovným manévrem vyrazil camrál z rukou seveřana, kličkoval a stáhnul na sebe pozornost dalšího střelce, pak pokračoval v nacvičeném signálu. Camrál od něj převzala Diana tak, že si toho v první chvíli Skandinávští střelci ani nevšimli a oba se hnali dál za Rogerem. A tak dal Stevenovi a Dianě dostatek prostoru ke skórování. Bouře ovací rozechvěla vzduch na stadionu tak, že se Harrymu začaly dělat mžitky před očima. Jen taktak uhnul prudkému potlouku, který na něj vyslal obrovský severský odrážecí a začal se zase soustředit na hru. Potlouky totiž létaly s razancí, jakou Harry ještě nikdy nezažil. Bylo mu jasné, že kdyby někoho trefily, tak by ho nejen vyřadily ze hry, ale určitě těžce zranily. Bratři Bellingerovi sice neodpalovali potlouky takovou silou jako seveřané, ale byli rozhodně přesnější. Jeden ze Skandinávských odrážeců už dostal trefu potloukem do žeber, ale rána, která by Harryho, určitě alespoň na čas, úplně vyřadila z provozu, s ním ani neotřásla. Jen si heknul, odkašlal a vyrazil za potloukem, aby ho Josefovi vrátil zpět.

Angličanům se podařilo vyrovnat hru a srovnat skóre, ale Harrymu bylo jasné, že výsledek celého zápasu bude záležet na něm. Když je hra takto vyrovnaná, tak prostě zvítězí ten tým, který chytí zlatonku. Přestal se soustředit na hru. Vyhlížel zlatonku a hlídal si jen potlouky a eskymáckou chytačku. První katastrofa potkala Olivera. Odrazil sice prudkou střelou camrálem na obruče, ale jen za cenu přeražení násady svého Kulového blesku. Podařilo se mu bez úrazu nouzově přistát, ale než si stihl doběhnout ke své lavičce pro náhradní košť, tak Skandinávie dokázala dvakrát skórovat, přes veškerou obranu snahu Anglických střelců.

Po pětáctřiceti minutách zápasu prohrávali 90:70, zlatonka nikde v dohledu a přišla další pohroma. Diana Lynchová musela udělat prudkou, krkolomnou kličku, aby se vyhnula potlouku odpáleného proti ní, z bezprostřední blízkosti. Smrticímu míči se sice vyhnula, ale narazila při tom do severského odrážecí. Diana nebyla žádná křehotinka, byla silná a velká

na děvče, ale vypadalo to, jako by v té obrovské rychlosti narazila do skály. S odražečem to ani nehnulo, ani ho ten náraz nevychýlil ze směru, ale Diana se, zkroutená bolestí, vydala kolísavým a houpavým letem přímo ke hráčské lavičce. Roger s kapitánskou páskou na ruce požádal rozhodčího o oddechový čas a všichni se vydali za ní zjistit, jak na tom je. Dianu už měli v péči oba léčitelé týmu. Eva do ní lila nějaké lektvary, asi proti bolesti, David s pomocí hůlky léčil hned několik zlomenin. Pak se zvedl a pohlédl na trenéra Hollistera. „To je na střídání... Zlomená kost pažní, klíční a dvě žebra. Je to spravené, ale potřebuje minimálně dva dny klidu, aby se stabilizovala...“

Trenér přikývnul a zavolal rozhodčího, aby nahlásil střídání. „Angelina Johnsonová,“ diktoval mu do zápisu a Angi vyskočila na koště, aby se proletěla kolem stadionu a představila se obecenstvu, jak velí pravidla. Přivítal ji hurónský řev domácích tribun a Dianu, odcházející v doprovodu léčitelky Evy ze stadionu, ocenili skandováním jejího jména a potleskem. To už ale rozhodčí odpískal konec oddechového času a zápas pokračoval. Angelina mezi střelce skvěle zapadla a hra se zase srovnala. Oliver dělal mezi obručemi zázraky, jako by snažil vynahradit týmu svůj nezaviněný výpadek s koštětem a tak Anglie brzy vyrovnala. Už hráli přes hodinu, skóre bylo 100:100 a severským hráčům tekly stružky potu, ze zplihlých vlasů, po tvářích... Jejich únava z horka už byla znatelná. Jejich hra se sice zpomalila, ale zato se ještě přitvrdila. Zvláště odražeči přidali do svých ran i trochu vzteku z toho vedra.

Harry se soustředil na vyhlížení zlatonky a hlídání drobné, rychlé chytačky, takže až Angelin hlasitý, varovný výkřik ho upozornil na to, že se něco děje. Rychle se otočil a už jen zahlédl, jak Oliver padá z koštěte po zásahu potloukem. Byl u něj Jonatan Bellinger, který ho zachytil. Ale Harryho pozornost náhle upoutal zlatý odlesk přímo za zády mohutného odražeče, který měl Olivera na svědomí. Uvědomil si, že snědá chytačka byla ještě před okamžikem na druhé straně stadionu a bez zaváhání vyrazil vpřed. Vypadalo to, jako by se vydal do útoku proti odražeči, pomstít svého brankáře. Koutkem oka viděl, jak se odražeč s pohrdavým úsměvem chystá na střet, ale jeho pozornost byla upoutána na zlatý míček, který poletoval laškovně asi 3 m za severanem. Těsně odražeče minul a ještě přidal, protože zlatonka mu začala unikat. Ale neutekla daleko. Po pár metrech ji měl na dosah...

Už ji svíral v dlani a s prudkým obratem ji vítězně zvednul nad hlavou. V tu chvíli dostal do hrudníku přímý zásah potloukem. Nemohl popadnout dech a hrozná bolest ho zkroutila na násadu koštěte. Jen částečně při vědomí zvládl korigovat prudký sestup k zemi, tam se svalil z koštěte a se zlatonkou ještě pevně sevřenou v dlani, se pokoušel o jediný slabý nádech. Byl jen trochu při vědomí, ale aspoň natolik, že viděl přibíhat léčitele, že si uvědomil krev, kterou vykašlal, a proto naprosto souhlasil s Davidem, který prohlásil:

„To bude vážné, musí okamžitě za Oliverem k Mungovi...“

Cítil, jak mu vytrhnul z dlane zlatonku, viděl, jak ji předává Rogerovi, zaregistroval ještě vyděšený výraz v tváři Angeliny, ale to už ho David pevně popadl oběma rukama za ramena, aby ho přemístil. Dostavil se stejný pocit, jako při jeho prvním asistovaném přemístění s Brumbálem. Ze všech stran cítil strašlivý tlak. Oční bulvy jako kdyby mu někdo silou tlačil do důlků a kolem jeho bolavé hrudi, jako by se mu sevřely železné obruče. To už bylo na Harryho příliš a on konečně upadl do milosrdného bezvědomí.

Když se probрал, tak první co uslyšel, byl zpěv Fénixe. Fawkes zpíval potichu píseň, která konejšila a hladila po duši. Škoda, že nemáš v repertoáru takovou, která by mě zbavila té hrozné bolesti... pomyslel si Harry a otevřel oči. V tu chvíli pochopil, že ta píseň nebyla určena jemu. Ležel v nemocnici a u jeho postele seděla vyděšená a ubrečená Ginny. Chtěl ji oslovit, ale z jeho úst zaznělo jen zachroptění. Ginny vyskočila a dala mu po troškách napít vlažného bylinkového čaje.

„Lež, nehýbej se Harry. Léčitel říkal, že budeš mít žízeň, až se probereš. V klidu se ještě napij, nehýbej se a nemluv...“

Ale jemu se trochu ulevilo a cítil potřebu vyzkoušet svůj hlas.

„Ginny, jak je na tom Oliver?“ zašeptal.

Jeho láska s úsměvem zakroutila hlavou, ale pak odpověděla:

„Leží vedle tebe Harry.“

Harry s velkým úsilím a přemáháním pootočil hlavu a uviděl Oliverovu maminku, která starostlivě střežila svého bezvědomého syna.

„Prasklá lebka a těžký otřes mozku. Už ho ošetřili, bude v pořádku...“ odpověděla na jeho pohled. Harry se utrpeně usmál a slabým hlasem ji uklidnil:

„To znám, bude to dobrý...“

Ona se na něj smutně usmála.

„Já vím, není to poprvé... Neměl by ses namáhat, je vidět, jak tě každé slovo bolí, chlapče.“

„Nezajímá tě, co je s tebou, Harry?“ ozvala se zase Ginny.

Harry tedy s velkým utrpením otočil hlavu za jejím hlasem. V očích jí viděl trochu rozhořčení a spoustu úlevy. Tak se na ni usmál a řekl:

„Žiju, ne?“

Ginny zakroutila hlavou a začala vysvětlovat:

„Měl jsi zlomená čtyři žebra. Jedno z nich ti prorazilo plíci v těsné blízkosti srdce. Museli ti dát dávku životodárné mízy, aby tě udrželi naživu, dokud nenapraví napáchané škody. Měl jsi namále, Harry...“ a zase se jí nahrnuly slzy do očí.

Harry pravou rukou stiskl její, kterou měla položenou vedle něho.

„Ginny... No tak, dobře to dopadlo. Neplač...“ Chvilku se odmlčel, aby nabral trochu sil a pak se zeptal: „Kdy mě pustí domů? Nelíbí se mi tu...“

Jeho láska se přes slzy rozesmála.

„Tak to si počkáš. Tvoje osobní léčitelka je drsná dáma, madam Růžičková tě v posteli a v klidu udrží, o to strach nemám... Dohodla se s mamkou, že si tě tu nechá určitě do

zítřejšího večera. Jestli se budeš dobře hojit a nebudou žádné komplikace, tak tě pak pustí do domácího ošetřování. Ale musela jí slíbit, že tě ještě minimálně další dva dny udrží v naprostém klidu.“ Harry se zamračil a nesouhlasně zamručel, tak Ginny pokračovala: „Být tebou, tak ani nezkouším nesouhlasit, nebo snad odmlouvat... Však uvidíš, za chvíli by tě měla přijít zkontrolovat.“ A její nálada se očividně zlepšila.

Brzy měl Harry příležitost, aby její slova pochopil. Do jeho pokoje vtrhla velká, silná a hřmotná ženská. Hnědé vlasy měla sestříhány ve tvaru helmy a pod nosem měla tmavý knír.

„Tak už se nám chlapec probral? No však už bylo načase, drobkú. Jak se cítíš, co? Ještě to bolí?“ zahulákala tak, že se Oliver se zaúpěním začal probírat z bezvědomí. Harry na ni zíral jako na příšeru. „Dal jsi nám pořádně zabrat, chlapče, ale za pár dní budeš v pořádku.“

„Pozití hrajeme proti Švýcarsku...“ slabým hlasem konstatoval Harry.

„Tak na to tedy rychle zapomeň, chlapče!“ utála ho rázně léčitelka. „Nevím, kdo bude hrát pozití famfrpál, ale ty to rozhodně nebudeš.“

„A já?“ zeptal se slabým, roztřeseným hlasem Oliver.

Obrovská léčitelka obrátila svou pozornost na něj.

„Ani ty chlapče. U plesnivého Merlinova vousu, copak jste se oba zbláznili? Kdybych věděla, že vás udržím, tak bych vám dala oběma týden klidu na lůžku. Minimum je ale tři dny pro vás,“ ukázala na Olivera, „a čtyři pro vás...“ pokračovala směrem k Harrymu. „Oba jste měli namále,“ dodala ještě a nabručeně odpochovala.

„No nazdar...“ smutně zkonstatoval Oliver. Harry se jen utrápeně podíval na Ginny.

Ta se na něj chápavě usmála a vysvětlila mu:

„Diana taky nebude moct proti Švýcarům nastoupit. Tak trenér Hollister prohlásil, že nasadí komplet náhradní tým. Roger se Stevenem s námi pojedou jako náhradníci. Tak si konečně taky zahrajeme. Švýcaři jsou zatím nejslabší soupeř ze skupiny, prohráli i s Řeckem. Charlie se hrozně těší, ale já mám trochu trému, snad nezklameme...“

Harry se na ni usmál a hledal slova, kterými by jí dodal trochu odvahy. Ale nedostal se k ničemu, protože v doprovodu mamky dorazil mladý léčitel s rudofialovými uspávacími lektvary.

„Konec návštěv, naši hrdinové se musí pořádně prospat. Myslíte, že přesvědčíte toho Fénixe, aby šel s vámi domů?“ zeptal se mamky.

„Fawkesi?“ podívala se na něj mamka.

Fawkes potichu zaprotestoval.

„Myslím, že mu asi neporučíme... Tak bude lepší, když mu sem přivoláme bidýlko, aby nenocoval u Harryho na posteli...“

Jak řekla, tak udělala. Pak pohládila Harryho po tváři a dodala:

„Zítř se tu určitě nudit nebudeš, Harry. Chystá se sem za tebou a Oliverem spousta lidí. Vypij si hezky lektvar, ať se na to pořádně vyspíš, chlapečku.“

Ještě s Ginny dohlédly na to, jak ho uspávací lektvar ihned uzemnil a pak šly domů.

5. kapitola - Rekonvalescence.

Ginny měla pravdu. Druhý den se u jejich pokoje dveře netrhly. Přišli za nimi hráči z týmu i oba trenéři, všichni přátelé, profesoři... Dokonce i Kingsley se odpoledne na chvíli zastavil. Ginny u něj seděla celé dopoledne. Odešla až na oběd, aby se pak zúčastnila odpoledního tréninku. Večer si pro něj i s mamkou a tatškou přišli. Madam Růžičková jim sebou dala ještě dávku uspávacího lektvaru, pět kousků sušených plodů třemdavy a ujistila se, že mamka umí uvařit bylinný lektvar proti bolesti. Domů jeli ministerským autem, protože přemísťovat se Harry ještě nemohl. Navečeřel se ještě společně s rodinou, ale pak už se mu opět začal bolestivě připomínat čerstvě vyhojený hrudník a tak neodmítl pomoc mamky a Ginny, které mu pomohly do schodů. Počkaly, až se převlékne do pyžama a dohlédly na to, aby si vypil svůj uspávací lektvar.

Když se ráno probudil, tak se cítil docela dobře. Po zkušenostech z předcházejícího dne se začal pohybovat opatrně, ale bolest už se neozvala. V klidu se oblékl a pak zkoušel, kolik ještě vydrží. Trochu se protáhl a pak si dal lehkou rozcvičku. Zjistil, že když to nepřehání, tak už to docela jde a vydal se do kuchyně na snídani.

„Harry! Měl jsi zůstat v posteli! Snídani bych ti donesla...“ zlobila se na něj mamka.

„Už je mi opravdu dobře, nebolí to a tak není důvod, abych se válel v posteli. Ginny a Charlie už odešli?“ a když mamka přikývla, tak smutně pokračoval: „Chtěl jsem jim popřát štěstí...“

„Můžeš poslouchat přímý přenos toho zápasu v rádiu,“ usmála se mamka. „Taky vždycky poslouchám, jak si vedete. Ten reportér, co ty zápasy komentuje, je sice trochu neosobní a chladný, ale je zase dost přesný a výstižný. Dáme si rádio do obývacího, hezky pohodlně se usadíš a uděláme si čaj...“ konejšila ho mamka, když viděla jeho zklamaný výraz. Když Harry před snídaní nalačno žvýkal nakyslou třemdavu, zastavil se u něj Lee Jordan a přinesl mu nový výtisk Jinotaje.

„Sleduji zahraniční tisk a tady jsem na několika stránkách shrnul dosavadní výsledky týmů ve všech skupinách a jejich výhledy na postup do čtvrtfinále. Myslím, že to pro tebe bude inspirativní a poučné počteníčko,“ usmál se. „Musím běžet. Slíbil jsem Georgeovi, že mu dnes pomůžu v krámě. Verity si vzala volno a George s velkými obtížemi sehnal jeden lístek na zápas ve Švýcarsku. Má teď přes prázdniny obchod plný drobotiny, ale prohlásil, že si tenhle zápas prostě nemůže nechat ujít...“ a se smíchem spíchal pryč.

Zatím co snídál, tak mu mamka nanosila do obývacího pokoje všechny noviny a časopisy, které doma našla.

„Natáhneš se pohodlně na pohovku a budeš odpočívat. Počítám, že budeš mít dnes řadu návštěv. Ohlásili se Sturgis s Hestii, Justin a Terry a Hagrid ti poslal sovu s dlouhým dopisem.“

A tak Harry strávil dopoledne buď v příjemné společnosti, nebo pročitáním tisku. Článek Lee Jordana ho opravdu zaujal. Dozvěděl se, že Rusové mají na tuto sezónu nová košťata, stejně jako Japonci...

Ruská košťata TARTAROV jsou možná rychlejší než nejoblíbenější typ - KULOVÝ BLESK, ale nemají skvělé manévrovací schopnosti našich BLESKŮ. Zato Japonská letošní novinka, poeticky nazvaná SNĚHOVÁ VLOČKA, bude mít zřejmě v nadcházející sezóně tendence nahradit ve vrcholném sportu anglický KULOVÝ BLESK. Jsou rychlá a mají skvělé manévrovací schopnosti. Jsou dokonce tak citlivá, že ani měsíc přípravy na těchto košťatech, Japoncům nestačil na to, aby si na ně zvykli.

Ted' už ovšem válí a v posledním zápase s převahou rozdrtili Rusko, čímž se postarali o největší překvapení letošní Asijské základní části. Rusko hraje ve stejném složení už třetí sezónu a zatím ve čtvrtfinále nechybělo... Myslím, že Bulharsko, i když Viktor Krum je v oslnivé formě, mělo letos štěstí na los. Střetli se Japonci již v prvním zápase, kdy se ještě se svými košťaty trochu potýkali.

Takže jestli se nedožijeme dalšího překvapení, tak z Asie mají letos největší šance na postup právě Bulharsko a Japonsko.

Podobně komentoval i ostatní skupiny a Harry nestačil žasnout, jaký má Lee přehled o světovém famfrpálu.

Z dopisu od Hagrida se dozvěděl, že se Klofanovi a Rézině narodil nádherný malý hipogryf, v barvě ryzího zlata. Že ještě není poznat, jestli je to kluk nebo holka, protože ještě ani Hagrida nepustili dost blízko, aby se mohl podívat, takže ještě nemá ani jméno. Ale že do svatby to určitě zjistí, takže mají všichni přemýšlet, jaký jméno by mu nejlíp slušelo... Tak se Harry na toto téma bavil s mamkou, která přišla i s čajem a rádiem odpoledne, než začal zápas. Pak spolu v klidu necelou hodinu poslouchali, jak tým Anglie, složený (kromě odrážeců) výhradně z náhradníků, porazil hladce Švýcarsko 280:20...

Jakmile zápas skončil, tak šla mamka chystat slavností večeři na přivítání vítězů. I Harry už se nemohl dočkat a tak si šel sednout za ní do kuchyně. Rozjásaná rodinka dorazila téměř současně, přišli i Bill a Fleur s malou Viktorií, tak se na večeři přestěhovali na zahradu. Charlie během večeře Harrymu sdělil, že se trenéři, díky jejich dnešnímu výkonu rozhodli, že nechají marody odpočívat ještě i během čtvrtletního zápasu doma s Itálií. Harry se zatvářil asi hodně zklamaně, protože Charlie pokračoval:

„Tak nám taky dopřej nějaké zásluhy. Švýcarsko byl lehký soupeř, vítězstvím nad nimi si moc slávy nezískáme. Itálie sice nepatří k favoritům, ale už dokázali porazit Řecko i Švýcarsko a tak se na nich můžeme trochu proslavit... A vy budete mít dost času se doléčit a připravit na Francouze, ti jsou doma dost nebezpeční.“

Harry musel uznat, že má Charlie pravdu a navíc ho zase začaly pobolívat hojící se žebra. Tak přijal s povděkem lektvar proti bolesti a nechal se doprovodit od Ginny do Ronova pokoje.

Ani další den se nějak nesnažil dostat se s Ginny a Charliem na trénink a radši odpočíval doma. Společnost mu dělali Ron s Hermionou a docela si ten den užil, bylo to jako za starých časů. Dost spolu vzpomínali a tak se Harryho rodiče zase dozvěděli něco o časech, kdy s ním ještě nebyli.

Ve středu už se Harry po bezbolestné ranní rozcvičce zkusil dolů do kuchyně přemístit. Dostal sice od mamky i od Ginny hrozně vynadáno, ale zjistil, že jeho žebra už přemístění

nesou. Sice to ještě trochu zabořelo, ale to už ho nemohlo odradit. A tak si už svou účast na dnešním tréninku vytrucoval. Oliver přišel taky. Trenéři z jejich přítomnosti nebyli zrovna nadšení a na košťata je nepustili, ale aspoň se spolu na lavičce mohli cítit jako součást týmu a sledovat jeho přípravu. Na čtvrtém zápase měl Oliver sedět na lavičce jako náhradník, ale Harry ne... David mu s rozpaky vysvětloval:

„Slíbil jsem madam Růžičkové, že zajistím, abys byl do pátku v klidu...“

Harry se zamračil.

„Když mě nechcete na lavičce, tak si seženu lístek a půjdu si sednout alespoň do publika...“

Charlie se na něj překvapeně podíval.

„Tak to jsem tedy zvědav, jak chceš v publiku zvládnout ty davy fanynek, které se na tebe vrhnou hned, jak tě poznají...“

V okamžiku, kdy zapracovala Harryho představitost a vzpomínky na houf bláznivých, hysterických holek před stadionem, přenesla na tribuny, si ten nápad rychle rozmyslel. Sice se mu mihla hlavou představa přeměny v malého vousatého staříka, kterou už měl dobře natrénovanou, ale zároveň mu došlo, že by si tak zápas s Itálií stejně neužil. A tak i ve čtvrtek zklamaně sledoval svůj tým, jen pomocí nudného komentáře z rádia. Zápas byl tentokrát trochu víc vyrovnaný a tak si Harry docela oddychl, když Charlie konečně po hodině a půl chytil zlatonku a utkání tak vítězně ukončil.

V pátek už mu konečně dovolili trénovat a Harry po opatrném začátku začal zjišťovat, kolik toho jeho zahojená žebra a plíce vydrží. S úlevou zjistil, že už se cítí opravdu dobře a lítal na tréninku stejně bláznivě, jako Skandinávská chytačka. Soupeřil s Charliem o zlatonku a kromě prvního pokusu, mu nedal šanci. Dělal všechno proto, aby jak sebe, tak trenéry přesvědčil, že je zase ve formě. A tak si vysloužil svou nominaci do sobotního zápasu ve Francii.

„Francouzi jsou kvalitní tým. Hrají podobnou technickou hru, jako my. V loňském roce skončili v základní skupině třetí, těsně za Skandinávií a to mluví za ně. Nemusíme se od nich obávat žádných záludností, nebo zbytečné tvrdosti, ale soupeř je to silný a nesmíme je v žádném případě podcenit...“ domlouval jim trenér.

Harry ani nestihl být nervózní, protože se zase přihlásily svatební přípravy. Fleur využila toho, že většina zúčastněných ve Francii bude na zápase a domluvila se na účasti i s Kingsleym. Po zápase je všechny objednala do salonu své sestřenic Sofie na zkoušku a dokončení svatebních šatů a hábitů. Zorganizovala na dálku všechno, včetně jejich přepravy ze stadionu do salonu a přenášedla na jejich společnou cestu domů. Pak se trochu pohádala s Billem, když prohlásila, že malou Viktorii svěří do péče Winky a nikoli jemu.

„Nikdo nežiká, že ty a tatka nemůžete Winky s malou pomáhat, ale trrrvám na tom, že o Viktorii se nejsvědomitěji postarrá tady Winky, když mamka musí jet s námi...“

Skřítko nervózně třepala ušima, ale oči jí zářily a tvářičky jí zružověly tou chválou.

„Winky bude moc ráda pečovat o malou slečnu, paní, na Winky se můžete spolehnout...“

A tak se ze soboty vyklubal nakonec hodně náročný den. Dvouhodinový vyrovnaný zápas, zlatonku dostal Harry jen taktak, Francouzskému chytači těsně před nosem. Pak přesun do salonu, kde se pánů ujala Sofiina asistentka Lucilla, zatím co Sofie se věnovala nevěstám a jejich maminkám. Lucilla se všemi ženichy nepokrytě flirtovala a uváděla je do rozpaků. Harry byl rád, že mohl svůj hábit odzkoušet jako první a po zjištění, že mu padne jako ulitý si sednout stranou a odpočívat. Začínala se mu ozývat zase ta jeho, ještě úplně nezhojená, žebra a on přemýšlel, jestli by mu tady dokázali připravit bylinný odvar proti bolesti. Když je nakonec přišla zkontrolovat mamka a Harry se musel pro ni opět obléknout do svého svatebního hábitu, tak už jen těžko zastíral bolest. Mamka sáhla do své kabelky, vytáhla malou lahvičku a podala mu ji.

„Myslela jsem si, žes tu rekonvalescenci uspěchal. Tady máš odvar Harry...“

„Ty prostě myslíš na všechno... Díky mamko,“ a s úlevou lektvar rychle vypil.

Když jim mamka pochválila hábity, tak se Kingsley zeptal:

„Jak jsou na tom děvčata? Už budou hotová?“

„Ginny a Katie už jsou hotové, jen Angelině upravují rukávy. Ten model, co si vybrala, jí moc nesedí, omezuje ji v pohybu a to Angi špatně snáší.“

Kingsley se rozesmál a chystal se vyrazit, že podpoří svou nastávající. Mamka ho rázně zarazila:

„Nikam Kingsley! Ženich nesmí spatřit svou nastávající ve svatebních šatech dřív, než při obřadu. To by vám nepřineslo štěstí do manželství.“

„To jsou přece jen babské pověry, Molly. Přece bys něčemu takovému nevěřila?“ zarazil se Kingsley.

„Řekla bych, že nemusíš babským pověrám věřit, ale pro jistotu je poslouchat. Nic to nestojí, jen trochu trpělivosti z tvé strany.“

Kingsley se sice zatvářil nesouhlasně, ale dal si říct a už se nepokusil zbytečně dráždit ani mamku, ani osud.

Domů se dostali hodně pozdě a Harry se cítil dost unavený, ale pohled na šťastné tváře Ginny i ostatních nevěst, za tu únavu stály. Přenášedlo s nimi přistálo na zahradě před Doupětem, kde se rychle rozloučili s ostatními, Fleur s Billem a spící Viktorii v cestovním košíku se také hned vydali domů. Krátura a Winky jim okamžitě servírovali hustou bramborovou polévku k večeři a Ginny se rozplývala nad svatebními šaty. Hned také poslala po Hedvice vzkaz Hermioně a Trixi poslala k Lence, aby si přišly odzkoušet zítra svoje šaty. Protože šaty družiček si sebou přinesly taky. Harry se unaveně zamyslel a zeptal se mamky:

„Tohle muselo být finančně dost náročné... Stačily na to ty peníze, co jsem vám na přípravu svatby přispěl? Bill mi vyzvedl dost a já stejně nemám čas někde utrácet, tak si řekněte, kdyby bylo ještě zapotřebí něco platit...“

Mamka se na něj laskavě usmála.

„Na hábity a šaty jsme měli peněz dost, Harry. Ty budeš ještě peníze potřebovat, až budete s Kingsleym zajišťovat občerstvení. I když nám bys mohl ještě trochu přispět. Dohodly jsme se s paní Bellovou, Johnsonovou a Pastorkovou, že se teď, týden před svatbou, pustíme společně do pečení svatebních koláčků. Dorty a zákusky necháme na odborné firmě, ale koláčky si vzít nenecháme. Každá máme vlastní recepty a tak se je při pečení navzájem naučíme a budeme mít několik druhů. Bude to pěkně pestré...“

Z krbové římsy se ozvala Lilly:

„Já mám od maminky recept na kynuté plněné koláčky. Dávaly jsme do nich hrušková, švestková a kdoulová povidla...“

„Hmm, ty byly vynikající...“ s uznalým mlasknutím vzpomínal James a Sirius se rozesmál:

„Taky si na ně vzpomínám. Tak to vypadá, že budeme péct s vámi.“

A tak šel Harry spát sice hrozně unavený, ale se šťastným úsměvem na tváři.

Na odpočinek ale moc času nebylo. Kromě nedělního dopoledne, kdy si přišly zkoušet šaty družičky a Harry pro jistotu vypadnul na návštěvu ke svému kmotřenci, odpoledne i skoro celé pondělí strávili všichni, včetně náhradníků, na stadionu Londýnských draků tréninkem a taktickou přípravou na nejtěžšího soupeře skupiny. V úterý měli nastoupit proti Irsku...

6. kapitola - Maskot pro finále.

Na zápas s Irskem se připravovali opravdu důkladně. O tom, že postoupí, už nepochyboval nikdo z nich, ale tenhle zápas měl rozhodnout, jestli postoupí jako vítězové, nebo jako poražení. Taky jim měl ukázat, jaké šance mají jako tým ve čtvrtfinále, semifinále a případném finálovém zápase. Irové totiž už pět let patřili ke světové špičce. Před pěti lety je Harry viděl v akci na Světovém šampionátu, na který ho sebou vzali Weasleyovi. Od té doby se v týmu sice vyměnilo pár hráčů, ale do semifinále se dostali pokaždé a předloni dokonce zase do finále, kde jim Bulharsko vrátilo porážku z Anglie.

Probírali s trenéry jednoho hráče po druhém. Většina Harryho spoluhráčů sledovala dění ve vrcholovém famfrpálu dost intenzivně a tak měl brzy pocit, jako by všechny Iry znal osobně a dost důvěrně.

„Na odrážče si musíte dávat velmi dobrý pozor. Jejich potlouky nemají sice takovou razanci, jako Skandinávské, ale jsou mnohem přesnější. A od té doby, co před třemi roky Quigley skončil a nahradil ho mladší bratr Briana Connollyho Nick, tak jsou ještě sebranější a účinnější... Bratrské dvojice jsou prostě k nezaplacení...“ usmál se na bratry Bellingerovi trenér Hollister.

Harry zavzpomínal nahlas:

„Já pamatuji střeleckou trojici - Troy, Mulletová, Moranová. Viděl jsem je v akci ve finále na mistrovství před pěti lety v Anglii...“

Trenér Hollister přikývl:

„To byla opravdu úderná trojka. Troy a Mulletová jsou tam pořád. Moranová se vdala a má děti, ale Tommy Kelly, co ji nahradil je snad ještě lepší než ona. Každopádně střelcům přidal na razanci a důraznosti a je hodně rychlý.“

Oliver ho doplnil:

„Byl to původně chytač a nebyl vůbec špatný. Jezdil s nimi jednu sezónu jako univerzální náhradník. Prý není špatný ani jako brankář...“

Béda Kulička se přidal se svým hodnocením chytačů:

„Předloni byla Grace Fitzpatriková ještě příliš mladá a nezkušená, tak jela na mistrovství jen jako Lynchova náhradnice. On se ve čtvrtfinále zranil a tahle irská Američanka je vytáhla až do finále. Ta holka je třída...“

„Irská Američanka?“ podivil se Harry.

„Její předkové se do Ameriky přestěhovali již před mnoha generacemi, takže je rodilá Američanka. Jenže tam se famfrpálu zdaleka nevěnují tak vášnivě, jako v Jižní Americe, nebo u nás. Američani prosazují už mnoho let proces integrace a jejich děti se ve škole učí, jak nenápadně splynout s mudly, mnohem víc než kouzla. A tak preferují různé

mudlovské sporty před famfrpálem. Ta holka je fakt dobrá, vůbec se jí nedivím, že se kvůli famfrpálu trhla od rodiny a vrátila se do vlasti předků...“ vysvětloval Béda. Charlie se k němu přidal:

„To je fakt, Severní Amerika byla ve finálových zápasech naposledy před jednadvaceti lety a to vypadli hned ve čtvrtfinále... Proto někteří kvalitní hráči občas hrají za Mexiko, tam je Famfrpál mezi kouzelníky přeci jen oblíbenější než ty jejich sporty jako Baseball, Basketball, Fotbal, nebo Hokej...“

„Páni, Charlie, ty máš ale vědomosti...“ žasl Harry.

Charlie se rozesmál.

„Byl u nás v dračí kolonii jeden Američan na dvouleté stáži. Léтал dost dobře, tak jsem se s ním bavil i o famfrpálu. On právě jezdil hrát do Mexika a o těch divných sportech, co hrají na severu, mi vyprávěl...“

Trenér Hollister pokračoval:

„Jack Ryan je opravdu špičkový brankář. Jeho zkušenosti, klid a rozvaha jsou k nezaplacení, vždyť už je mu osmatřicet. Ale díky svému věku, je to momentálně jediný slabý článek toho týmu. Není už zdaleka tak obratný, rychlý a pozorný jako zamlada. Náhradní brankář nestojí za moc, a kdyby se vám ho povedlo vyřadit, tak by to pro nás byla ohromná výhoda...“ otočil se na bratry Bellingerovi. „Nesmí poznat, že po něm jdete. Naopak... Ze začátku se musíte soustředit na střelce a na chytačku, abyste ho ukolébali. Jak ale bude vhodná příležitost, tak ho musíte sundat.“

Oliver souhlasně pokýval hlavou, ale připomenul:

„Můžou ho nahradit Kellym, je univerzální...“

„Ano, o této variantě jsem taky přemýšlel,“ odvětil trenér. „Jenže, tím zase rozhodí sehranou trojku střelců, takže by to byla výhoda tak, jako tak...“

Tak probírali hráče po hráči celé pondělní dopoledne. Harry se dozvěděl i takové drby, že Troy a Mulletová spolu už dva roky chodí a po tomto mistrovství se mají brát, že Fitzpatriková střídá partnery častěji než hábity a brankář Ryan je nejspíš na kluky, protože s ženskou ho ještě nikdy nikdo neviděl, zato hezkých mládenců se kolem něj pořád točí spousta.

Odpoledne zase nacvičovali další a další signály, které by se na Iry daly použít. Harry a Charlie spolu trénovali různé klamné manévry a pomocné výpady pro podporu útoků i obrany. Domů dorazili až večer a našli Doupe provoněné jako pekárnu. Stůl zaplněný krabicemi s deseti, možná patnácti druhy koláčků a maminy unavené, ale spokojené, seděly mezi těmi krabicemi s kafičkem v rukách.

Mamka je poslala do obývacího pokoje a odbyla je k večeri jen několika tácy obložených chlebů. Winky jim přinesla konvice s čajem, Krátura pár lahví máslového ležáku. Během večere se k nim přidali i Ron s Hermionou.

„Tak jsem byla dnes u Gringottových...“ jen tak do vzduchu pronesla Hermiona. „Byla jsem tam sama, Ron mě v tom nechal,“ sekla po svém snoubenci vyčítavým pohledem. „George nám sehnal lístky na zápas s Irskem, ale potřeboval peníze hned...“

Harry se na ni pozorně zahleděl.

„A co? Jak se na tebe tvářili?“ zeptal se napjatě, když dlouho nic neříkala.

Hermiona se rozesmála.

„Nejdřív mě stihlo pár nehezkých pohledů, až mi z toho běhal mráz po zádech a chtěla jsem utéct. Pak se mě ale ujal jeden, docela přátelsky se tvářící skřet, dovezl mě k mému novému trezoru, a když mě vyprovázel, tak se ptal, jestli už přijali můj protivlkodlačí lektvar do letošní soutěže Nejpozoruhodnější lektvarnické společnosti.“

„No jasně,“ ušklíbla se Ginny, „cítí v tobě zazobaného, věrného zákazníka svojí banky... Všechny hříchy jsou tímto odpuštěny.“ A všichni se uvolněně rozesmáli.

Přišel i George a s tajemným úsměvem je pozval:

„Večer po zápase s Irskem byste se mohli zdržet na stadionu. Bude probíhat konkurs na národního maskota pro finále Mistrovství světa. Měli byste vidět, jak geniálního máte bratra a budoucího švagra. Věřím, že náš návrh nejde překonat. Prostě musíme vyhrát...“

Harry se usmál:

„Kdo je to my a co máte vyhrát?“

George se ušklíbl:

„No, to vám prozradit můžu... My je: já, Lee, Seamus a Dean. Když vyhraje konkurs, tak pojedeme s ministerskou výpravou na mistrovství. Vstupenky na všechny zápasy národního týmu a ubytování zdarma. To už přece stojí za trochu námahy, nemyslíte?“

To bylo všechno, co z něj dostali. Odmítal prozradit cokoli o tom, co spolu vytvořili a když na něj doráželi příliš, tak utekl a šel spát do svého bytu nad obchodem v Příčné ulici.

A bylo to tady. Nejdůležitější zápas základní skupiny. To bylo první, co Harrymu blýsklo hlavou, když se ráno probudil. Spal kupodivu docela dobře a cítil se odpočínutý a ve formě. Po snídani se vydali na stadion, aby okoukli Irský tým při tréninku na stadionu Londýnských draků a také se rozpohybovali na košťatech. Na oběd se všichni vydali zase domů, zatímco Irové měli uchystané jídlo v šatně hostů. Mamka jim připravila lehké zeleninové ragú a osvěžující bylinkový čaj pro bystrou mysl, sílu a vytrvalost. Ve dvě se zase sešli v šatně na poslední taktickou poradou.

Zápas začal ve čtyři hodiny. Při nástupu házela Grace Fitzpatriková po Harrym laškovně očima. Ostatní se tvářili sebevědomě, ale velmi soustředěně. Harry se na Grace zlehka usmál, aby si nemyslela, že je morous a nezdvořák, ale pak už se soustředil na zápas.

Tentokrát se nenechali překvapit. Počítali s drtivým náparem už od začátku a hra rychle nabrala neuvěřitelné obrátky. Oba brankáři měli od prvních vteřin plné ruce i nohy práce, ale první body se objevily až po deseti minutách hry. Diana vystřelila na obruče z velkého

úhlu a její střelu Ryan hladce vyrazil. Jenže na odražený camrál čekal ve správnou dobu na správném místě Steven a hladce ho prohodil spodní obručí. Tribuny šilely a Anglie vedla nad Irskem 10:0. Netrvalo to ale ani 5 minut a Irsko vyrovnalo. Jak Oliver u obručí, tak Harry měli co dělat, aby uhlídali potlouky, které na ně Irští odrážeci pálili ze všech stran. Na střelce se nijak nezaměřovali a Harry doufal, že tím nepoleví v ostražitosti a nenechají se sundat.

Bratři Bellingerovi se překonávali. Už po patnácti minutách měli na svědomí Troyovo zlomené koště a Grace Fitzpatriková, když už podruhé jen taktak uhnula prudkému potlouku, radši opustila herní zónu a vyhlížela zlatonku z bezpečnější výšky. Najednou se vrhla střemhlav dolů a řítila se velkou rychlostí k zemi. Harry zareagoval okamžitě a snažil se během střemhlavého letu očima vypátrat zlatý odlesk. Ale nikde zlatonku neviděl a došlo mu, že se na něj pokusila nahrát Vronského fintu. Zpomalil a rozhlédl se. Uviděl, jak Tommy Kelly pronásleduje Dianu, která právě dostala přihrávku od Rogera. Prudce zabrzdil a udělal kličku, kterou se dostal přímo mezi ně. Kelly musel prudce změnit směr, aby do něj nenarazil a Diana tak dostala trochu prostoru, aby mohla pokračovat v akci. Rozletěla se přímo k obručím a Steven se připojil přímo za ní. Diana naznačila střelu na horní obruč, ale camrál jen přehodila přes hlavu do Stevenových rukou. Ten neváhal a okamžitě ho prohodil pravou dolní obručí. Další signál, který vyšel, a Anglie vedla 40:20...

Harry se bleskovým úhybným lopingem vyhnul potlouku a radši přeletěl do bezpečné výšky, kde se potkal s Grace. Už s ním nekoketovala. Z jejího pohledu sršely blesky. Její vznětlivá Irská krev těžce nesla, že jí na fintu neskočil. Harry se na ni uličnický ušklíbl a smířlivě se usmál. Pak už se ale zase rychle věnoval hře. Hráči pod ním se míhali tak, že vypadali jen jako rozmazané šmouhy. Červené a zelené šmouhy. Takové tempo Harry ještě nezažil. Když viděl před pěti lety Iry hrát proti Bulharům finále, tak byl z té rychlosti ohromen tak, že zpočátku ani nestíhal zápas sledovat, nedokázal si tenkrát představit, že by někdy mohl v takovém tempu sám hrát. Teď byl nedílnou součástí týmu, který po čtyřiceti minutách hry vyhrával nad bývalými mistry 60:30.

Přesto, jaké myšlenky mu letěly hlavou, bedlivě sledoval chytačku i prostor kolem sebe. A najednou ji uviděl... Grace letěla směrem k němu od Oliverových tyčí a zlatonka se třepetala kousek za ní... Věděl, že v této pozici by neměl šanci a tak udělal ledabytle smyčku, kterou používal pravidelně na rozhlédnutí kolem dokola, ale nedokončil ji. Nalehl na násadu svého koštěte a vyrazil největší rychlostí k úpatí Irských obručí. Rychle mrknul pod svou paží za sebe dozadu, jestli Grace zareagovala tak, jak potřeboval a pak s úsměvem zakličkoval mezi tyčemi jen metr nad zemí. Když vyrovnal let a dlouhou obrátkou zase získával zpět výšku, zjistil, že Grace nebyla jediná, na koho tahle finta zabrala. Brankář Ryan neodolal a soustředil se na Harryho a pomyslnou zlatonku víc, než na dění kolem sebe. Toho neprodleně a hbitě využil Jonatan Bellinger. Harryho až zabořila žebra, když viděl a slyšel, jak prudký potlouk zaduněl o jeho hrudník. Grace využila toho, že byla po ruce a pomohla svému otřesenému a potlučenému brankáři na lavičku. Troy jako kapitán požádal o oddechový čas pro svůj tým a tak se Harry vydal také ke svým. Nedalo mu to a pořád se koukal k Irské lavičce. Bylo mu Ryana líto, obzvláště po tom, co si užil se svými polámanými žebry. Ale léčitelé se brankářem nezabývali příliš dlouho, i když zřejmě nějaké žebro prasklo, protože trenér hlásil rozhodčímu střídání. Na koště vyskočil náhradní střelec a představil se publiku.

„Harry... Harry! Soustřed' se přece,“ napomenul ho Béda Kulička.

„Já... jen jsem sledoval, jak dopadl Ryan. Střídají, je to ta druhá varianta, trenére, Tommy Kelly půjde k obručím...“ omlouval svou nepozornost Harry.

„Ano, s tím jsme počítali. Tak poslouchej, je to důležité. Herně je už zvládneme, ale Grace je opravdu moc dobrá. Musíš se teď soustředit, Harry. A dávej si obzvláště dobrý pozor na potlouky. Zaměří se na tebe, protože jen tvoje likvidace jim dává šanci na úspěch.“ Pak se otočil na odrážče: „Jonatane, ty jsi rychlejší, kdyby to bylo opravdu drsné, budeš dělat Harrymu osobní stráž. Musíš ho uhlídat...“

Oddechový čas skončil a Harry velmi brzy poznal, že se trenér nemýlil. Šli po něm oba Irští odrážči s takovou vervou, že by to bez Jonatana nezvládl. Jejich souhra by byla pro Harryho jistě fascinující, kdyby nemusel každou chvíli uhýbat dvěma potloukům naráz, každému z jiné strany. Zase se ve vzduchu setkal s Grace. Vypadala, že se opravdu dobře baví tím, jak manévruje mezi potlouky. Harry udělal znova prudký výkrut a při něm zahlédl zlatonku přímo pod sebou, těsně nad zemí. Vyrovnal let, usmál se na Grace a vrhnul se střemhlav dolů.

„Vyšlo to...“ pomyslel si, když neslyšel těsně za sebou svist rozráženého vzduchu své soupeřky. Grace mu odmítla znova sednout na lep a než ho následovala, tak se nejprve důkladně rozhlédla, kam se to Harry řítí. Tím mu poskytla dostatečný náskok. Harry nespouštěl zlatonku z očí. Pomalu se rozletěla ke středu hřiště a tak mohl vyrovnat svůj střemhlavý let už tak dva metry nad zemí. Už se k ní blížil, už ji měl nadosah... Už slyšel svist blížící se Grace... Rychle hrábnul po zlatém míčku a uhnul prudce na stranu, aby se chytačce vyhnul. Byla opravdu dobrá... Vyrovнала svůj let těsně nad zemí. Špičkami bot prohrábla stébla trávy a proutím svého koštěte je pořádně pročísala. Byla rudá vzteky a vrhla na něj zničující pohled. Tak se na ni znova mile usmál a pak se, se zlatonkou vítězně zdviženou nad hlavou, rozletěl vstříc svému týmu.

Stadion duněl ovacemi, a lidé svůj vítězný, ale dost unavený tým, nechtěli pustit na zasloužený odpočinek do šaten. Až když rozčilení, zklamaní a rozladění Irští fanoušci podpálili část tribun a pořadatelé začali stadion vyklízet, bylo jim dovoleno odejít.

„Porazili jsme Irsko... dvě stě čtyřicet ku padesáti... to je neuvěřitelné...“ opakoval už po několikáté Roger, jako by tomu pořád ještě nemohl uvěřit. Všichni doufali ve vítězství, ale přesto vypadali, jako by tomu pořád nevěřili. Všem chvíli trvalo, než se s tím faktem vyrovnali. Teprve pak přišlo uvolnění a nával štěstí a radosti. Během oslavy v šatně, Charlie řekl ostatním o chystaném konkurzu na národního maskota a celý tým se shodl na tom, že se zdrží a podívají se, jaký tvor vyhraje a bude je provázet do finále.

„Alespoň se vyhneme tomu davu fanynek, které na nás jistě číhají před stadionem...“ konstatoval rozvázně Oliver.

A tak po dvou hodinách odpočinku, osvěžení koupelí a občerstvení dobrotami, které jim do šatny připravili správci stadionu, usedli na tribunu nad svou vítěznou hráčskou lavičkou. Kousek od nich sedělo asi padesát lidí z ministerstva - komise, která měla hodnotit a vybrat vítěze. Bylo tam pár známých tváří, včetně Kingsleyho. Pan Weasley přišel radostně poplácat Harryho i ostatní po ramenu a přisedl si k nim.

„Měl jsem být taky v komisi, ale protože se soutěže zúčastní i George, tak jsem musel svoje místo přenechat Diggorymu, ale podívat jsem se přišel. Jsem fakt zvědavý, co ten náš George zase vyvede...“ vysvětloval rozpačitě.

Konkurs začal velmi poeticky. Na stadion nastoupil mohutný, velký kouzelník ve sněhobílém rouchu a s ním tři mladí chlapci v bledě modrém, s flétnami v rukách. Velký muž nesl obrovský pytel z bílého plátna, v kterém se cosi hemžilo. Položil ho před sebe na zem a otevřel ho. Vyhrnul se z něj ohromný roj drobných a křehkých květinových víl. Ty už Harry znal. Byly sotva větší než dlaň a ať už měly jakoukoli barvu, tak se třpytily zvláštním perleťovým leskem. Už jich pár viděl, ale tady jich byly tisíce... Kroužily neuspořádaně nad celou plochou stadionu, až se z jejich třpytu dělaly mžitky před očima. Pak bílý kouzelník vytáhl z pytle zvláštní dřevěnou píšťalu a přiložil ji k ústům. Celý stadion naplnila úžasná hudba. Jako by prostupovala jejich těly. Pomalá, něžná melodie zklidnila rojení víl, a když se přidali s rytmickým nápěvem i chlapci s flétnami, tak se víly začaly třídit a shromažďovat do skupin podle barev. Byly tam červené, modré a bílé a tyto barevné obláčky kroužily v takovém zvláštním tanci po celé ploše. Skupiny se navzájem míjely, prolínaly a zase se oddělovaly. Vypadalo to opravdu působivě. Rytmus hudby se dostával do tempa a z toho barevného hemžení už všem přecházel zrak. V tom přišlo finále... Melodie hladce a nenápadně přešla do dlouhé, jásavé a slavnostní famfáry. Víly se shromáždily do hustého neprostupného houfu a najednou se nad plochou stadionu vznášela třepotající se, třpytivá, červeno modro bílá vlajka Anglie...

„No, to se bude muset George opravdu překonat, aby tohle trumfnul...“ pomyslel si Harry, když kouzelník přestal hrát, uklidil píšťalu do pytle a za ní se tam začaly hrnout i všechny ty nádherné, droboučké víly. Za pár okamžiků už byla plocha prázdná, bílý kouzelník se, spolu s chlapci, uklonil komisi a vznešeně se svým pytlem odkráčel ven.

Harry s otevřenou pusou zíral na dalšího účastníka konkurzu. Na plochu napochodovala profesorka Červotočková a na tenoučké, sotva viditelné zlaté ohlávce, vedla nádherného, dospělého, třpytivě bílého, hřebce jednorožce. Došla s ním až doprostřed plochy a z hlavního vchodu na stadion vyběhli další jednorožci. Pět ročních hřebečků, kterým už začal růst roh, ale ještě neztratili zlatou barvu svojí srsti, osm klisniček, kterým už mohly být tak tři roky. Jejich těla už byla bílá, roh měly už dost velký, ale jejich hřívky a načesané ohony měly stále ještě zlatou barvu a pak asi patnáct dospělých, sněhobílých kobytek. Za nimi přišla dvě děvčata, která Harry od vidění ze školy znal. Téměř neslyšitelným pobrukováním a pohvizdováním rozdělovaly jednorožce do skupin. V tom se z oblohy snesl Hipogryf, černý jako havran a na něm seděla další dívka. Začala kroužit kolem hřebce a jednorožci se dali do tance. Kolem hřebce a madam Červotočkové kroužili nejprve zlatí hřebečci, ve větším kruhu je obíhaly kobytky se zlatou hřívou a v největším, vnějším okruhu divoce cválaly dospělé klisny. Měnili směr, vzpínali se na zadních, pohazovali hlavami, všichni ve stejném rytmu, ladně, vznešeně a důstojně. Harry zalitoval, že tohle nemůže vidět jeho Australský přítel Karel Sweet. Ginny si na něj taky vzpomněla:

„Karel by byl nadšením bez sebe, co?“ uculovala se. Harry se taky usmál a přikývl.

„Je to fascinující, co s těmi hrdými a nezávislými tvory dokázala, co?“

Jednorožci se právě chystali na finále. Hřebec se vzepjal a skrz kruhy ostatních vyrazil tryskem kolem stadionu. Postupně se k němu přidaly skupiny zlatých a bílých jednorožců a oběhly celou plochu, než všichni zamířili k východu.

Charlie mu odpověděl:

„Profesorka Červotočková je na jednorožce specialistka. Oni ji milují a udělají pro ni, co si zamane... S tímhle představením, se ale fakt překonala, to bude těžké trumfnout...“

Jeho otec ale nesouhlasil:

„Ano, je to krásné a tady i efektní, ale musíte si uvědomit, že pro finále bude mnohem větší stadion. Argentinci prý postavili ještě větší, než jsme měli my tady... Tam se asi bez všechnohledů ani zápasem nepokocháte... Tam by těch pár jednorožců docela zaniklo...“

Když na stadion naběhli George, Lee, Dean a Seamus, tak se začínalo pomalu stmívat. Dean a Seamus se postavili pod tribunu, každý doprostřed dlouhé strany hřiště a George s Leem se rozběhli každý k jednomu obručím. Pak George před sebe položil něco na zem a pár kroků poodstoupil. Rozhlédl se, zda jsou všichni na svých místech a začal...

Z jeho hůlky vyrazil proud plamenů namířený na ten předmět, který předtím odložil. Z plamenů po chvíli vyběhl dráček. Smaragdově zbarvený Velšský zelený drak, velký asi jako ovčácký pes, se rozběhl prostředkem trávníku směrem k Lee Jordanovi. Zvětšoval se, rostl před očima... Už byl velký jako kůň a než doběhl do poloviny tak vyrostl do životní velikosti. Pak roztáhl křídla, dlouze zařval a pod vedením Leeho hůlky se vznesl. Rozletěl se okolo tribun a kluci si ho předávali hůlkami jako štafetu. Proletěl tak těsně nad přihlížeujícími, že se všichni instinktivně přikrčili, a když znova zařval, tak měl Harry pocit, že právě ohluchl. Drak za hrozivého řevu obletěl tribuny dvakrát, a když se Harry rozhlédl, tak zjistil, že nikdo kromě Charlieho ani nedýchá. Charlie mu svítily oči nadšením a na tváři se mu rozlil něžný úsměv, jako když Ginny kouká na svou kočku Žlutoočku...

Mezitím drak přistál a kluci se k němu ze všech čtyř stran opatrně přibližovali, aby ho svými hůlkami udrželi pod kontrolou. Drak naposledy hrozivě zařval, vzepjal se na zadních nohách a pak přímo nad sebe vychrlil mocný sloup plamenů... Plameny zůstaly, i když drak zmizel a z toho mocného ohnivého živlu se ozval zpěv, nádherná jásavá melodie oslavující život, lásku, sílu i odvahu... z plamenů vyletěl Fénix a jeho zpěv ve všech vzbuzoval nadšení, odhodlání zvítězit a ohromnou sílu... Harry měl pocit, že dokáže cokoliv a na tvářích kolem sebe viděl totéž - „Tohle mistrovství vyhraje, jiná možnost pro nás neexistuje...“

Fawkes se svou písní obletěl celý stadion a pak poklidně přistál Harrymu na rameni.

„Tak proto ses v poslední době pořád někde toulal...“ s úsměvem konstatoval Harry a pohládl svého vynímečného a úžasného mazlíčka po hrudi.

Bylo to opravdu působivé představení. Ten kontrast hrůzy z dračího řevu a naděje, odhodlání a nadšení ze zpěvu Fénixe byl ohromující... Pořád ještě z toho byli v šoku. Kluci odcházeli ze stadionu a George si z ruky do ruky přehazoval rozpálené dračí vejce...

„Prostě jen působivě zvětšená a zdokonalená hračka pro děti...“ usmála se Ginny

„Tohle museli vymyslet Seamus s Deanem, je to jako ta fontána na ministerstvu...“ konstatoval Charlie. „George a Lee jim to jen pomohli zrealizovat.“

„Myslím, že o vítězi asi není pochyb...“ dodal Béda Kulička. „Budeme čekat na výsledky, nebo to rozpustíme?“

„Měli bychom jít domů,“ připojil se trenér Hollister. „Musíte být unavení a další zápas je už pozítří. Zítra se sejdem po obědě jen na krátkou taktickou poradou. Do Holandska nepotřebujeme žádnou velkou přípravu, dali letos dohromady jen velmi průměrný tým, zatrénujeme si trochu až na místě před zápasem...“

„Kdy odjíždíme?“ zeptala se Angelina. „Myslíte, že bude čas vyrazit na nákupy? Jejich Hanzovní ulice ve starém přístavu, na břehu řeky Amstelu, je totiž vyhlášená. Naši odtamtud mají nádherný porcelánový servis na kávu. Samodoplňovací samovarná konvice, konvička na smetanu i cukřenka a pořídili ji hrozně levně. Chtěla bych se tam podívat...“

Béda se zasmál.

„Já si tam koupil sedmimílové dřeváky. Je to hrozný fofr, rychlejší než koště. Ale pak je u nás, kvůli bezpečnosti zakázali, tak jsou zapomenutý někde na půdě... Kamenné obchody jsou tam lemované spoustou trhovců. Dá se tam sehnat cokoliv... Taky bych se tam rád podíval...“

Trenér Hollister přikývl:

„Dobře, vyrazíme ráno v osm a dopoledne můžeme nakupovat. Amsterodamský stadion je na ostrově, kousek od Hanzovní ulice, tak to nebude problém...“

Pak se rozloučili a vydali se konečně domů. Asi hodinu po nich přišli rozjásaní Lee s Georgem.

„Tak jsme s převahou vyhráli! Jedeme do Argentiny!!!“

Hned přivolali láhev ohnivě whisky a chtěli oslavovat. Harry byl ale utahaný jako kotě. Dal si s nimi jednu skleničku a šel spát.

Druhý den ráno, během snídaně, připomněl Charlie:

„Každý z nás, co jsme v týmu, tedy včetně náhradníků, dostane dvě vstupenky pro rodinné příslušníky. Je to na všechny naše zápasy i s ubytováním ve stanovém táboře. Měli bychom se domluvit, komu je dáme, když George jede s maskotem a táta s ministerskou výpravou...“

„Já je dám Ronovi a Hermioně...“ usmál se Harry přes stůl na Rona. „To si přece nemůžete nechat ujít, ne?“

Ron se šťastně usmál:

„Hermiona bude mít fakt radost. Už se pokoušela sehnat vstupenky na celý týden za rozumnou cenu, ale oni nevědí, co by si za ně řekli. Nemohli bychom si je dovolit...“ celý se rozzářil a rychle do sebe naházal zbytek snídaně, aby mohl Hermioně tu dobrou zprávu hned předat.

„Já jsem zase domluvený s Billem. Dají malou na ten týden babičce do Francie, aby si ji taky trochu užila, a pojedou oba. Nevím ale, jak je na tom Perci...“ pokračoval Charlie

„Vzdal se místa v ministerské výpravě, protože Penelopa je těhotná a on ji tu nechce nechat samotnou. Artur jede vlastně místo něj,“ vysvětlovala mamka.

„Jé, čekají mimino? A nám se nic neřekne...“ vyčítavě se na ni podívala Ginny.

„Nikomu to dlouho neřekli,“ pokračovala mamka. „Penelopa měla první tři měsíce těhotenství dost problémů, tak to nechtěli zakřiknout. Perci to řekl tatkově, až když mu přepustil to místo ve výpravě do Argentiny. Byla jsem se na ni předevcírem podívat, už je v pořádku. U Munga jí namíchali nějaké lektvary, tak už se to zlepšilo. Je ale hodně vyčerpaná... Za ty tři měsíce, než se rozhodla vyhledat pomoc, všechno co snědla, zase vyzvracela. Vždycky byla hubená, ale teď je přímo vychrtlá, musí hodně odpočívat... Proto Perci nechce nikam jezdit.“

Ginny se zamyslela:

„No já dám tedy jednu vstupenku tobě. Tohle mistrovství by sis neměla nechat ujít, když máš v týmu tolik dětí...“ usmála se na mamku. „Ale komu nechám tu druhou fakt nevím... Možná by chtěla jet Lenka...“

„Pan Láskorád dvě vstupenky na celý týden dostal od Denního věštce za to, že jim přenechal některé články Lee Jordana,“ oznámil George, který právě rozespale vstoupil do kuchyně. S očima červenými po včerejší oslavě a bolavou hlavou, požádal mamku o silnou kávu.

„Takže s Lenkou jedou...“

Ginny se podívala bezradně na Harryho. Ten najednou dostal nápad.

„Musí mít domácí skřítki taky vstupenku?“ a podíval se na Kráturu a Winky, kteří myli nádobí po snídani.

Winky se na něj vyděšeně podívala.

„Winky už na mistrovství byla, pane. Hrozně se tam bála, pane. Winky se bojí výšek a hodně lidí, pane...“

Harry si vybavil vyděšenou skřítku na tribuně a chápavě přikývl.

„A co ty Kráturo? Ty bys nechtěl jet s námi? Seděl bys na tribuně s rodinou... Ty se přece výšek nebojíš?“

Skřítek vykulil na Harryho svoje velké oči a celý se roztřásl, až se Harry lekl, co se děje.

„Pán by vzal Kráturu sebou?“ a zase vypouil oči, až mu celé zvlhly. „Kráturo moc rád pojedete s pánem, bude se o všechny moc dobře starat, když bude moct jet s vámi...“

„No a je to vyřešené...“ zasmál se Harry a Ginny s úsměvem přikývla.

„Mamko, ty si rozmysli, co bys chtěla koupit v Holandsku. Domluvili jsme se, že půjdeme nakupovat do Hanzovní ulice, prý se tam dá sehnat spousta věcí. Tak skus popřemýšlet,

jestli ještě něco nepotřebujeme na svatbu, nebo do domácnosti... Já zatím taky nemám představu, ale můžu se inspirovat na místě...“

Mamka se zamyslela.

„Holand'ané jsou vyhlášení nábytkáři. Mohli byste si tam koupit katalog. Stojí sice 20 až 30 Galeonů, ale zařídíte si z něj komplet celý dům na Grimmauldově náměstí a ještě určitě zbude i pár kousků nového nábytku do Doupěte...“

Harry zpozorněl:

„Jak to funguje?“

„Z každého kousku nábytku udělají tolik kopií, kolik je katalogů. Každý kus má své katalogové číslo, podle kterého si ho přivoláš. Prostě tohle křeslo s označením třeba H123... Teta Muriel si z takového katalogu zařídila celý dům a ještě pár kousků nechala nám. Třeba to velké pohodlné křeslo v obýváku, co si tak oblíbil taťka, nebo ta skříň, co máme v ložnici...“

„Dobrý nápad, mamko, takže nábytek, porcelán... a co ještě?“ pochválila ji Ginny.

„Porcelán mi nekupujte, mám všeho dost, ani ho nepoužívám. Zdělala jsem všechno po mámě. Nakupte si pro sebe. Jen nezapomeňte nejdřív ochutnat, jaký čaj nebo kávu konvice vaří. Abyste nekoupili krásnou konvičku, která vaří patoky...“ a pak ještě dodala: „Neutrácejte zbytečně. V pátek vás čeká ještě příprava zásob nápojů na svatbu a to bude určitě ještě něco stát, i když vás na to bude víc. Jídlo zařídí Bradavičtí skříťci, dorty a zákusky zajišťuje firma, která má na starost výzdobu, koláčky jsme napekly, ale nápoje musíte zajistit vy.“

To, že půjdou v Holandsku nakupovat, se nicméně rychle rozkřiklo a tak se za nimi začali trousit přátelé s různými objednávkami. Ještě před odchodem na trénink se zastavili Lee Jordan s Lenkou. Lee chtěl speciální brky, něco podobného Bleskobrkou Rity Holoubkové, Lenka zase Kuchařskou knihu a semínka nějakých bylinek na vaření. Po tréninku přišel Bill, přinesl Harrymu čerstvé zásoby mincí z jeho trezoru a přidal pár svých Galeonů na katalog výletních jachet, protože si v pobřežních skalách, pod svou Lasturovou vilou, zařídil skryté a bezpečné přístaviště.

„Fleur miluje plachtění a tak bychom za pěkného počasí mohli trávit volno na moři... A taky jsem přišel nabídnout naši pomoc při zajišťování nápojů na svatbu. Fleur má výborné zásoby těch nejlepších Francouzských vín, šampaňského a skvělý voňavý koňak...“

Hermiona před ně večer vysypala hromádku Galeonů a prosila, aby se určitě podívali do nějakého knihkupectví, nebo antikvariátu a nadiktovala Ginny, která si začala dělat poznámky, o které tisky by měla zájem. Večer se u nich nenápadně zastavil George a prosil Harryho, aby se mu pokusil sehnat sušený oddenek Zapomětlíku sivého, který mu chybí do speciálního lektvaru, pro sprej zapomnění.

„Neříkej, že bys něco takového opravdu chtěl dát do prodeje?“ podivil se ohromeně Harry.

Georgeovi zasvítily oči šibalstvím:

„Ááá, tady promluvil budoucí strážce zákona...“ a potichu se zachechtal, aby ho neslyšela mamka. Pak ho uklidnil: „Neboj... Za a) to není nebezpečné. Funguje to jako „*Obliviate*“. Způsobuje ztrátu paměti jen do deseti min před podáním, ale v rukách kouzelníka, co paměťová kouzla příliš neovládá, bude bezpečnější, než to kouzlo. Za b) to bude zboží jen pro vybrané zákazníky. Dětem, ani Mundungusovi Fletcherovi, se do rukou nedostane...“

Tak vyrazili do Amsterdamu brzy ráno s plnými váčky na peníze. Přenášedlo je vyplivlo uprostřed hrací plochy Velkého famfrpálového stadionu. Správce je odvedl do jejich šatny, oznámil jim, že čas na trénink budou mít v jednu po obědě a ukázal jim východ, kterým se dostanou nejrychleji do Hanzovní ulice. Vedením jejich výpravy se ujal Béda Kulička. Vyšli ze stadionu a vrata se za nimi sama zavřela. Harry se překvapeně rozhlédl. Ocitli se na úzké zaprášené cestě, která vedla prostředkem malého ostrůvku uprostřed velké řeky. Když se ohlédl, tak viděl oprýskaná dřevěná vrata vedoucí do zanedbané, zarostlé zahrady. Po obrovském stadionu s dvoupatrovými tribunami nebylo ani památky. Kromě zahrady už byl na ostrově jen pilíř dlouhého klenutého mostu přes řeku. Právě k tomu se vydali. Vyšlapali po kamenných schodech podél pilíře na most a vykročili ke starému přístavu.

Splet' uzoučkých uliček je zcela pohltila. „Tak tady bych se snadno ztratil...“ pomyslel si Harry a dával si dobrý pozor, aby Bédu nepustil ani na chvíli z očí. Ten s klidnou jistotou zamířil k rohové hospůdce, nad jejímž vchodem se na řetězu pohupovala dřevěná socha mořské panny se zlatými vlasy a perleťovými šupinami. Béda prošel okolo vchodu, zamával mořské panně, ta ho odměnila svůdným pohledem a ještě svůdnějším úsměvem. To už ale prošli do temného průchodu za hospodou. A už byli v Hanzovní ulici... Staré, ošumělé domy s pestrými vývěsnými štíty a každý centimetr ulice zaplněný stánky trhovců. Už po cestě dostali školení, aby pokud možno, nakupovali ve zděných obchodech a ke zboží trhovců přistupovali s nejvyšší opatrností. Tak už si jen dali sraz v poledne, v hospůdce u Mořské panny a rozprchli se za nákupy.

Harry, Charlie, Ginny, Katie a Angelina se drželi spolu a vzhledem k dlouhému seznamu objednávek v rukách všech děvčat, to brali důkladně, obchod po obchodu. Začali po pravé straně s tím, že druhou vezmou cestou zpět. Nejdřív jen zběžně nahlédli do několika obchodů s oblečením. Holandská móda je nezaujala, mudlovské oblečení připadalo děvčatům příliš drahé a tak se posunuli dál. V obchodě s kouzelnými předměty sehnali brky pro Lee Jordana, v bylinkářském obchodě semínka pro Lenku i Zapomětlík pro George. Prošli i pár knihkupectví, ale byly to malé krámky a nic zajímavého tam neobjevili. Jen knihu starogermánských receptů na lektvary pro Hermionu. Pak ale Harry objevil poklad. Zaujal ho opravdu malý krámeček s knihami. Do jeho miniaturních dveří se musel hodně sehnout. Uvnitř jeho majitel použil opravdu gigantické zvětšovací kouzlo. Byly zde desítky regálů knih s žebříky, protože knihy sahaly do výšky nejméně pěti metrů. V obchodě bylo asi deset velmi starých kouzelníků, kteří si vybírali a nebo u stolů četli v prastarých knihách. Nebýt to obchod, připadal by si zde Harry jako v universitní knihovně. Když se dlouho nevracel, tak se za ním do krámečku protáhli i ostatní. Děvčata se vydala hledat knihy podle seznamu od Hermiony, Charlie rychle objevil oddělení knih a svitků o kouzelných tvorech a Harry jen tak procházel a namátkou prohlížel knihy, které mu padly do oka. A tak, čistě náhodou, objevil úplný poklad...

Obrovskou staříčkou knihu otevřel spíš ze zvědavosti a vůbec se nedivil, když viděl jen podivné symboly. Ve starých runách se nevyznal, ale aspoň věděl, jak vypadají. Takto určitě ne. Tyhle symboly byly naprosto neznámé. Už chtěl knihu zase zavřít, když zahlédl

známý obrázek. Přeškrtnuté oko v trojúhelníku, znak relikvií smrti... V tu chvíli mu přeběhl mráz po zádech. Položil těžkou knihu na stůl, sedl si a začal opatrně obracet stránku za stránkou. Zjistil, že kromě kapitol napsaných neznámými symboly jsou zde i jiné. Byly psány keltsky. Znělo to podivně a většinou výrazů Harry vůbec nerozuměl, ale pochopil z toho alespoň to, že má před sebou kouzla starých Druidů. Recepty na lektvary, podivné a nesrozumitelné kouzelné formule, kouzla prováděná pomocí dlouhé druidské hole i návod, jak takovou hůl stvořit. Kromě návodů jak uzdravit uhranutý dobytek, zvýšit úrodu obilí a přivolat déšť, narazil i na kouzla, která noc promění v den a den zase v noc... Alespoň tak to pochopil. Tady ho však vyrušila Ginny:

„Tak už máme všechno, co si Hermiona poručila a dokonce i něco navíc. Mají tu fantastický výběr. Dokonce i tu knihu receptů na vaření pro Lenku jsme sehnali. Angelina si taky něco koupila.“ Pak si všimla veliké knihy a Harryho výrazu a zeptala se: „Cos to objevil?“

Harry znova fascinovaně pohlédl na hustě popsané stránky před sebou, pak zvedl zrak k Ginny a řekl:

„Jestli sebou mám dost zlata, tak tuhle knihu koupím Ginny. Je to neocenitelný poklad. Jsou tam snad všechna tajemství starých Druidů...“

To Ginny zaujalo, ale s trochou obav v hlase poznamenala:

„To chápu, jen doufám, že nám zbude alespoň na ten katalog nábytku. Mamka by byla dost zklamaná, kdybychom ho nepřivezli. Taková vzácnost musí být hrozně drahá...“ ukázala na knihu před ním.

To už slyšel staříčkový, vetší knihovník, který k nim přistoupil.

„Kdyby se jednalo o originál, tak jistě slečno, ten je skoro k nezaplacení. Také jsem ho získal s nasazením vlastního života. Byl ukryt v hlubokém podzemí a chráněn divokou Mantichorou... Tyto prastaré knihy mají ovšem tu výhodu, že nebývají chráněny proti kopírování a tak mám originál dobře uložený na bezpečném místě a do prodeje dávám jen kopie. Ty už ovšem proti kopírování zabezpečeny jsou...“ dodal se šibalským úsměvem bělovlasý stařeček.

Harry se na něj usmál a zeptal se:

„Kolik za tu knihu požadujete?“

Stařec se na něj zkoumavě zadíval a odpověděl otázkou:

„Pročpak chcete zrovna tuto knihu, mladíku?“

Harry pokrčil rameny a odpověděl:

„Právě jsem ukončil školu a myslel jsem si, že můžu být spokojen s tím, co všechno jsem se naučil na zkoušky... Jediný pohled do této knihy mi však ukázal, jak málo toho vím a jak moc se toho ještě budu muset naučit...“

Knihovník se sípavě rozesmál:

„Ano, mladý muži, je to tak. Mě je již sto osm roků, ale drží mě při životě tohle - “ a ukázal rukou na regály plné knih. „Je toho ještě tolik, co se musím naučit, než odejdu za svými předky...“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval:

„Vy si tu knihu zasloužíte mladíku. Neustále se potýkám s nadutostí a ignorancí mladých lidí, že si vážím takových, jako jste vy. Ta kniha může být vaše za sto Galeonů a ještě vám k ní něco přidám...“ vytáhl hůlku z kapsy svého ošuntělého pláště neurčité barvy a přivolal před Harryho na stůl pergamenový svitek a pevnou plátěnou brašnu a popruhem.

„Tady jsou symboly tajného Druidského písma, které se mi již podařilo rozluštit. Snad vám trochu pomohou... a brašna na bezpečné přenášení tohoto klenotu...“

Harry nahlédl do pergamenu a uviděl i symbol relikvií. Byl u něho komentář: *Pán smrti - kouzelník nadaný zvláštní silou. Žádný z nemrtvých mu nemůže ublížit, proto se mu bezvýhradně podřizují...* Ginny mu nahlížela přes rameno a jen zhluboka vydechla. Harry beze slova odpočítal sto zlatých mincí ze svého váčku a upřímně knihovníkovi poděkoval.

Odcházel s poloprázdným váčkem, ale z knihy, kterou měl v brašně přes rameno, měl zvláštní pocit. Tušil, že mu prozradí ledacos o sobě samém a bude mu i jinak velmi prospěšná.

V nábytkářském obchodě se zdrželi dost dlouho, než vybrali ten pravý katalog a ve váčku zbylo dokonce i na krásný kávový servis s nádherným, ručně malovaným, modrým dekorem, se samovarnou konvicí, samodoplňovací konvičkou na smetanu a také cukřenkou. Kávu ochutnali, byla vynikající a tak z trhu odcházeli těsně před polednem, s prázdnými váčky, ale spokojení a ověšení balíčky s nákupy.

Ta kniha ležela Harrymu v hlavě tak důkladně, že mu dělalo problémy soustředit se na zápas. Ještě, že byli Holanďané jen průměrní hráči a jejich chytač nestál za moc. Harry totiž chytil zlatonku, za stavu 80:20, jen díky tomu, že ji Holanďan těsně minul. Uviděl ji totiž první a první za ní také vyrazil. Harry ho však stíhal úspěšně, a když viděl, že už jeho soupeř po zlatém míčku natahuje ruku, tak hlasitě zasyčel. Vyšlo mu to. Chytač se lekl, minul a Harry si zhluboka oddechl... Ukončili základní skupinu bez porážky a teď už se mohli soustředit na finálové zápasy. A také na svatbu samozřejmě...

7. kapitola - Svatební hosté.

Svatební přípravy dolehly na Harryho hned následující den. Dlouho do noci seděl nad svým novým pergamenovým pokladem. Dokonce už rozluštil i název knihy - **Bezdná studnice všeho vědění**. Ten název byl velmi trefný. Harry si připadal, jako by měl nesmírnou žízeň, která se projevovala tak, že čím víc pil ze studnice všeho vědění, tím větší žízeň měl. Ale ráno po snídani byl nucen, místo luštění Druidských tajemství, vydat se s ostatními do Bradavic a připravovat svatbu.

Nakonec se ukázalo, že vůbec nevádí, že utratil všechno svoje zlato v Hanzovní ulici. Harry žil už mezi kouzelníky dost dlouho, ale přesto pořád nepřestával žasnout, nad novými možnostmi, které mu tento život dává. Profesor Brumbál je během snídaně informoval, že paní ředitelka McGonagallová ode dneška zpřístupnila velký krb ve Vstupní síni pro letaxovou síť a tak přišli do Bradavic ve smaragdově zelených plamenech. Kingsley s Angelinou už na ně čekali a s úsměvem sledovali, jak z krbu postupně vystupují. Kromě Charlieho, Harryho a Ginny, přišli i Ron s Hermionou a chvilku po nich i Katie.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Harry!“ přivítali ho oba s úsměvem.

„A jo,“ překvapeně na ně vykulil oči Harry. „Málem bych zapomněl, nějak se v těch přípravách ty moje narozeniny ztratily...“ a udiveně se podíval na Ginny. Ta se rozesmála:

„Neboj, my jsme s mamkou nezapomněly. Máme pro tebe přichystaný slavnostní oběd i hromádku dárků. Jen jsme z časových důvodů tvou oslavu posunuly až na poledne...“ a dala mu pusku.

Jeden z Bradavických skřítků je odvedl do sklepení, někde pod kuchyní. Bylo tam chladno a tma, ale svěží vzduch prozrazoval, že je sklepení dobře odvětrané. Když skřítek rozžal pohodně rozmístěné na zdech kolem dokola, tak uviděli, že už jsou zde připravené velké, pevné dubové stoly na sudy. Kingsley už také první sud přivolal. Malý, asi desetilitrový soudek medoviny. Udělal z něj kopii a originál zase nechal zmizet.

„Ted' musíme nadělat dostatek kopií...“ otočil se s výzvou na ostatní.

„A nebylo by jednodušší Automatické samodoplňovací kouzlo?“ zeptala se Hermiona

Kingsley se usmál:

„Jistě, že by bylo, ale neznám nikoho, kdo by tohle kouzlo uměl...“

„No... Já ho tedy zkoušela zatím jenom na karafě a na džbánu, ale fungovalo mi...“ řekla Hermiona. „Můžu zkusit, jestli mi to půjde i na ten soudek.“

„No páni...“ vydechl fascinovaně Charlie a Kingsley s Angelinou taky na Hermionu koukali jak na přízrak.

„Co je?“ divil se překvapeně Harry. Kingsley mu to vysvětlil:

„Je to velmi těžké kouzlo, zvládne ho málokdo.“

„Aha...“ usmál se Harry. „No my už jsme si nějak zvykli na to, že Hermione s přehledem zvládá kouzla, o kterých jsme ani neslyšeli, že už nás to ani nepřekvapuje. Tak ukaž, jestli to bude fungovat...“ vybídl pak s úsměvem Hermionu.

Hermiona předvedla nad soudkem hůlkou složitě klikyháky a přitom nesrozumitelně mumlala nějakou dlouhou formuli. Znělo to spíš jako dětské, melodické říkadlo, než jako kouzelná formule.

„Tak tohle se ani nebudu pokoušet naučit...“ se zavrtěním hlavy zašeptal Harrymu Ron.

Když skončila, tak Kingsley sundal víko od sudu, přivolal džbánec, který natočil plný medoviny a pak s úsměvem hleděl, jak se hladina v soudku zase zvedá do původní výšky.

„Tak to vypadá, že díky Hermioně budeme dnes asi rychle hotoví.“

Pak přivolal mnohem větší, ale prázdný sud. Udělal z něj několik kopií a hned ten první naplnil až po okraj vodou.

„*Aquamenti...*“

„A teď víno... Angelina umí výborné růžové dezertní, tak pojd' a ukaž se...“ vyzval s úsměvem svou nastávající.

Charlie zatím plnil vodou další sud. Angelina přeměnila vodu ve víno a zvědavě z přivolaného poháru ochutnala, jak se jí povedlo. Spokojeně mlaskla a řekla Hermioně:

„Dneska si můžeš to automatické samodoplňovací kouzlo pěkně procvičit,“ a ukázala na sud.

A tak naplnili další čtyři sudy různými druhy vína. Katie lehké suché přírodní bílé víno, Ginny svoje kořeněné sladké bílé, Hermione červené víno, které tolik chutnalo profesorce Marchbankové a Harry zase to svoje. Hermione pak všechny sudy učinila bezednými a tak měli během několika minut slušné zásoby, aniž by je to něco stálo.

Pak za nimi do sklepa přišel Sturgis s Billem a tak pokračovali. Další sud naplnili výtečným Sturgisovým máslovým ležákem a ještě hodinu všichni kopírovali láhve, co přinesl Bill. Archivní francouzská vína, pravé šampaňské a koňak.

„Tak. Teď už zbývá jen udělat dostatečnou zásobu ohnivé whisky. Na tu si potrpí Irové, těch přijede, v rámci dobrých sousedských vztahů, poměrně dost...“ povzdechl si Kingsley.

Charlie měl v zásobách celý sud a tak je ani to moc nezdrželo. Děvčata však trvala i na zásobách jablečného moštu, dýňového džusu, kvašené bezové limonády a růžové vody a tak, když skoro v poledne ze sklepa odcházeli, nechávali ho za sebou plný všelijakých nápojů...

„Zamluvil jsem na dnešní večer u madam Rosmerty hospodu na mládenecký večírek. Tak doufám, že se objevíte. Sezval jsem to už na šestou, ať se s tou svobodou rádně rozloučíme. Nocleh máme dohodnutý na hradě, tak to nebudeme mít daleko a děvčata budou mít jistotu, že zítra nezmeškáme svatbu,“ se smíchem sděloval Kingsley.

„A my budeme mít zase dámskou jízdu,“ uklidnila děvčata Angelina. „Moje mamka nám uspořádala večírek u nás doma, tak koukejte večer dorazit i s družičkami. Nemůžeme přece zůstat pozadu.“

A tak se ve Vstupní síni rozloučili a vyrazili k domovu na slavnostní oběd. Nejprve si Harry rozbalil skromnou hromádku dárků, sestávající převážně z drobností a sladkostí, protože, jak mu mamka vysvětlila, větší dary dostane zítra, zároveň jako dary svatební.

Pomalou dobou dojížděli výtečný, slavnostní oběd, když do kuchyně Doupěte vlétli čtyři pušníci a posadili se před Rona, Hermionu, Harryho a Ginny.

„Výsledky zkoušek...“ vydechla překvapeně Hermiona a rychle odvažovala svůj dopis sově z natažené nohy.

„Tak na ty jsem ani nevzpomněl...“ vyhrknul Harry a s trochou napětí otvíral ten svůj.

Zíral na své hodnocení a nějak nechtěl věřit tomu, co vidí. „V“ od shora až dolů... Ginny se rozesmála:

„Páni... Samá Vynikající... No to jsem fakt nečekala...“ pak koukla Harrymu přes rameno. „Jé, ty taky. Proč tedy civíš tak nevěřičně? To je přece krásný dárek k narozeninám...“

„Nějak jsem to nečekal. Z písemek z bylinkářství a lektvarů jsem neměl zrovna ten nejlepší pocit...“

Ginny se usmála a pohodila hlavou k naproti sedícím Ronovi a Hermioně.

„Hermiony se snad ani ptát nemusíme. Lepší známky než Vynikající nejsou, takže je jasné, že má „V“ od shora dolů. Ale co ty Rone? Tváříš se, jako bys viděl „Trolla“...“ a zvědavě zírala na svého bratra.

Ten jen zakroutil hlavou a své hodnocení položil před sebe na stůl a přikryl ho dlaní. Pustili se do něj všichni. Ale Ron mlčel a mračil se čím dál víc. Nakonec se k nim přidala i mamka, a když ani ona nemohla z Rona vyrazit odpověď, tak rázně odstrčila jeho ruku a sebrala jeho hodnocení ze stolu.

„No Rone... To je skvělé, jsem na tebe tak pyšná zlato. I Perci měl jednu Nad očekávání a Bill dokonce dvě. Pročpak si nám to nechtěl ukázat, chlapečku?“

„Z čeho máš „N“ Rone?“ vyzvíдалa Ginny

„Z Bylinkářství,“ smutně se přiznal Ron. „To bude určitě za to ožehnuté Ďáblovo osidlo...“ dodal smutně.

„Prosím tě, proč jsi z toho smutný?“ divil se Harry. „Já čekal dvě „enka“ a kdyby tu byla, tak bych zklamaný nebyl...“

„Jenomže nikdo z vás nemá ani jedno, takže jsem zase nejhorší...“ zamračil se Ron.

Ale mamka mu brzy spravila náladu. Projevovala takovou radost z jeho výsledků, že ho brzy nakazila. Naservírovala jim za odměnu všem dobrou kávu a čokoládový dort, Ronovi dala ten největší kus a tak se jeho tvář brzy rozjasnila.

Seděli v dobré náladě a jen tak nezávazně tlachali, když se Hermiona, jen tak, mezi řečí, zeptala:

„Kam pojedete na svatební cestu? Myslím po mistrovství... Charlie bere Katii do Rumunska k moři a Pastorkovi pojedou až někam do Karibiku...“

„Já nevím,“ zarazil se Harry, „ještě jsme o tom nepřemýšleli... Nebo ty ano?“ otočil se na Ginny. „Myslel jsem, že po mistrovství dáme dohromady ten dům na Grimmauldově náměstí, abychom tam mohli začít bydlet... Ale jestli chceš někam jet, tak bychom to už pomalu měli začít plánovat, ne?“

Ginny se usmála:

„Někam bych vyrazila, ale nemám představu, kam bys asi chtěl jet. Nikdy ses o žádném výletě nebo dovolené nezmínil, kde by se ti líbilo...“

Harry pokrčil rameny:

„Nejspíš proto, že jsem nikdy na žádném výletě, nebo dovolené nebyl, když nepočítám, že mě jednou vzali do ZOO. S vámi jsem byl na mistrovství a pak už jen ta dovolená pod stanem s Ronem a Hermionou, ale na tu tedy opravdu nevzpomínám rád... Já opravdu nemám představu, kam bychom mohli jet na svatební cestu...“

Ginny hodila očima po mamce a se smíchem řekla:

„No... napadlo mě, jak by to asi vypadalo, kdybychom vyrazili, podle mamčina doporučení, na pustý ostrov... To by mohla být zajímavá svatební cesta, nemyslíš?“

Harry se zasmál, ale pak se nad tím vážně zamyslel.

„No, teď už bych se toho nebál. Zásoby jídla máme vydatné, uvařit si taky umíme... Řekl bych, že jsme dost soběstační, abychom si na pustém ostrově docela užili... Ale kde se dá sehnat takový pustý ostrov? Nebo ty o nějakém víš?“

Ginny pokrčila rameny.

„To nevím, ale naše Čarocestovka bude mít nejspíš nějaký pustý ostrov k dispozici...“

V tom se ozval Sirius z portrétu nad krbem.

„Tak můžete jet na můj ostrov. Na ten, co jsem se schovával před mozkomory. Je kousek od Austrálie, ale dost daleko od pobřeží i obydlených ostrovů. Je to malý korálový ostrůvek, obejdeš ho kolem dokola za tři hodiny. Ale uprostřed je uzavřená Laguna, kde je bezvadné koupání a na břehu Laguny stojí malý domek, co tam postavil můj otec. Dokud žil, tak jsme tam jezdívali na dovolenou, jako dítě jsem tam byl několikrát. Vlastně je to majetek rodiny Blacků, takže tvoje právoplatné dědictví...“

To Harryho zaujalo a zeptal se:

„To zní fakt zajímavě, ale jak se tam dostaneme?“

„Někde v domě by mělo být přenášedlo, které jsme používali. Je to takový mosazný pětiramenný svícen. Podstavec má zdobený palmami a tam, co se rozvětjuje, je plastika

slunce. Krátura bude vědět, kde je. Ten ostrov zná taky, jezdil tam s námi. Pamatuješ Kráturo?“

Krátura ochotně přisvědčil.

„To byly časy, kdy byla má paní ještě šťastná... Krátura ví, kde je svícen pane. Rád vám ho přinese, pane.“

Sirius pokračoval:

„Ten ostrov je chráněn mnoha kouzly, aby ho nikdo nenašel. Je chráněn proti bouřkám a jiným katastrofám. Otec tam vysadil spoustu všelijakých stromů a palem s tropickým ovocem. Je to klidné opuštěné místo, tam vám bude tak dobře, že se vám nebude chtít zpět,“ usmál se shovívavě na Harryho.

Harry se na chvíli zasnul a představil si takový týden na pustém ostrově, kde by byli s Ginny sami a oči se mu zaleskly touhou... A tak zbytek odpoledne strávil, se svou nastávající ženou, oblíbenou toulkou po okolních lesích. Povíдали si o svatbě a plánovali si úžasnou svatební cestu...

„Nějak mi pořád nedochází, co se vlastně změní, až budeme manželé... Víš, jak tenkrát říkala mamka tatkově - že se manželstvím všechno změní. Už jsem o tom několikrát přemýšlel, ale fakt mě nenapadá, co bude zítra touhle dobou jinak, než teď...“ šeptal Ginny, když se k sobě přitulili na svém oblíbeném místě, pod starým bukem.

„Tak se na to tatky zeptej dnes večer,“ se smíchem odpověděla jeho láska. „Mamka ho poslala s vámi na večírek, aby tebe a Charlieho pohlídal. Bojí se, že to přeženete s pitím a budete se ženit s krví podlitýma očima.“

A tak se zvedli, aby se připravili každý na svůj večírek, kterým se měli rozloučit se svobodným životem před vstupem do manželství...

Před šestou se sešli před Doupětem. Ginny, Hermiona a Lenka zamávaly klukům a přemístili se k Johnsonovým. Harry, Ron, Charlie a Artur se přemístili ke Třem košťatům a šli hned dovnitř. Tam už na ně čekali Sturgis s Hagridem. Chvilku po nich dorazili Bill a Perci. Pak už se to scházelo rychle. George, Lee, Dean a Seamus. Kingsley a pár lidí z ministerstva. Tatka se hned přidal k Amosovi Diggorymu, Hrdonožka a Savage se srdečně pozdravili s Harrym a Charliem a zvědavě si prohlíželi Rona. Asi už se dozvěděli, že se bude ucházet o místo bystrozora.

Zábava se rozbíhala pomalu. Nejdřív jen tak seděli, vychutnávali si každý sklenici svého oblíbeného pití a jen tak nezávazně si povíдали. Ron se Harrymu svěřil, že už ví, proč se Hermiona nechtěla přidat se svatbou k ostatním.

„Tomu bys nevěřil... Kvůli šatům. Má šaty po babičce, nějaký přepychový, zdobený kožešinou ze sobola. Proto se musí vdávat v zimě... Kvůli šatům...“ a kroutil hlavou, jako by to pořád nedokázal pochopit.

Harry se rozesmál:

„Já nevím, čemu se divíš. Vždyť jsi zažil, co se dělo u nás kvůli šatům. Bud' rád, že tenhle problém máte vyřešený. Navíc si svatbu líp užijete, když ji budete mít jen sami pro sebe...“

„No... Její rodiče taky zítra přijedou, aby si udělali představu, jak by taková kouzelnická svatba měla vypadat. Přijedou s tvou tetou a bratrancem. Levandule a paní Figgová je přivezou záchranným autobusem.“

„No vidíš... ani nevím, jak to s nimi dopadlo. Čekal jsem, že dá paní Figgová vědět, jak se to vyvíjí...“ překvapeně reagoval Harry.

„Paní Figgová poslala sovu Molly a pak se u nás zastavila Levandule, když jste byli v Holandsku. Strýc už nenamítá nic proti Levanduli, ale na tvou svatbu jet odmítl. Takže přijede jen teta a Dudley...“ odpověděl mu tat'ka.

Zábava se začala rozjíždět, když madam Rosmerta vyrukovala se svým překvapením pro zpestření mládeneckého večírku. Do lokálu přitancily dvě spoře oblečené, cizokrajně vypadající slečny a ujaly se obsluhy. Všichni je přivítali nadšeným jásotem a rozjařeným hvízdáním. Harry zrozpačitěl a vyhýbal se pohledům na polonahé dívky, zato Ron z nich nemohl spustit oči. Bill si přisedl k Harrymu a se smíchem ho pobídl:

„Pročpak se nepokocháš pohledem na pěkné holky, Harry. Od zítřka už takovou šanci moc často nedostaneš...“

Harry se zamyslel, napil se výtečné medoviny a zeptal se:

„Tohle nechápu, Bille. Mamka taky říkala tat'kovi, že se manželstvím všechno změní. Že nejsme dost zralí, abychom to zvládli... Já to fakt nechápu, co by se mělo změnit?“

Billovi se rozlil úsměv po tváři a chvíli se zasněně zahleděl na snědé dívky v krátkých sukýnkách, které s ladností a šikovností rozlévaly medovinu do sklenic a ty pak posílali vzduchem k těm, kteří se o ni hlásili. Pak otočil pohled zase k Harrymu.

„Nejde ani tak o svatbu a o manželství, ale o okamžik, kdy spolu začnete bydlet. Každý jste vyrostli jinde, máte rozdílné návyky a odlišné představy o tom, jak byste chtěli vést domácnost. My se s Fleur hádali několik měsíců, než jsme se naučili spolu v klidu probírat naše problémy. Ginny je celá mamka, paličatá a neústupná, ale ty nejsi jako tat'ka, nebudeš jí ustupovat tak snadno, jako on. Ale neboj, když ti uteče, tak stejně nedojde dál, jak do Doupěte a mamka ti ji zase pošle šupem domů. A když budeš potřebovat utéct ty, aby ses uklidnil, tak jak Doupě, tak můj dům budou mít pro tebe dveře otevřené, Harry...“ a laskavě se něj usmál. „Důležité je, abyste se naučili řešit svoje problémy v klidu. Večer si sednout a při sklence vína si to všechno vyříkat. Alespoň tak to nejlíp funguje u nás doma.“

Tak nasadil Harrymu do hlavy další téma k přemýšlení. Pomalu ani nevnímal, jak se zábava rozjíždí. Až když ho Charlie zvednul ze židle a vytáhl ho na taneček s exotickou číšnicí. Harry nikdy nebyl žádný tanečník a tak po chvíli, s úlevou předal svou tanečnici Georgeovi. Tat'ka, který je měl hlídat, do sebe lil jednu ohnivou whisky za druhou a už se parádně odvázal. Pan Diggory za ním nijak nezaostával a tak se na své tanečnice už oba dost věšeli, když na ně došla řada.

Harry ten mumraj sledoval se smíchem a opravdu se docela bavil. Příjemně poklábosil se Sturgisem a Hagridem. Dozvěděl se, že Sturgis půjde Kingsleymu za svědka, že madam Maxime je už týden na návštěvě u Hagrida a málem přivedla madam Malkinovou do blázince, když u ní nechala šít pro Hagrida sváteční hábit.

„Ted' jsou s Hestii na návštěvě u Fleur. Nemohla kvůli malé Viktorii na večírek a tak se rozhodly, že jí budou dělat na dnešní večer společnost,“ informoval ho Sturgis.

Hagrid vypadal neobvykle upraveně. Měl rozčesané a zastřížené vlasy i vousy a na Harryho chválu odpověděl rozpačitě:

„No... to Olympa...“ zrudnul, „musel jsem ji dost krotit, aby mi na tý hlavě aspoň něco nechala. Ale prý se jí to takhle líbí víc...“ a tvářil se hrozně rozpačitě. Harry ho uklidnil:

„Ale takhle ti to opravdu sluší, je vidět, že má madam Maxima opravdu velmi dobrý vkus.“

Ron se na chvíli odtrhnul od cizokrajných tanečnic a připojil se:

„Nic si z toho nedělej Hagridě, mě mamka taky včera, s použitím násilí, ostříhala. Prý nemůžu vypadat jako vagabund, když jdu za svědka... A nepřej si vidět, co kvůli účesům provádějí holky. Hermiona na ten jejich večírek nesla haldu časopisů o účesech, co si zkopírovala v nějakém mudlovském kadeřnickém salónu. Počítám, že celej večírek budou věnovat svým vlasům...“ potměšile se zachechtal.

Večírek pomalu vrcholil. Pan Diggory s tatškou usnuli na stole a ostatní byli taky už docela unavení. Tak se začali pomalu rozcházet. Bill a Charlie se chopili tatky, aby ho dopravili na nocleh do Bradavic, Hrdonožka a Savage se zase chopili úplně tuhého Amose Diggoryho, aby ho dopravili domů. Sturgis s Hagridem je dovedli do Mrzimorské koleje, kde byly připraveny pokoje pro hosty. Vysvětlili jim, že Havraspárská kolej je připravena pro zahraniční hosty, Zmijozelská pro obsluhující personál a v Nebelvírské věži jsou přichystány tři nádherné novomanželské ložnice.

Harry, Ron a Charlie se nastěhovali do jednoho pokoje. Bill jim ještě pomohl uložit na čtvrtou postel bezvědomého tatku a pak se vypravil domů, protože to slíbil Fleur. Harry si jen sundal kalhoty a boty a zapadl do postele. Už v polospánku se trochu pousmál, když tatka zachrochtal ze spaní, ale to už se propadal do snů...

Ráno je probudil Krátura.

„Paní Molly mě poslala, pane. Máte už vstávat. Mám vám vyřídit, že se máte vykoupat, oholit a umýt si vlasy. Paní a slečny vás čekají ve Velké síni, kde je připravena snídaně, pane.“

Všichni, kromě tatky, vyskočili z postelí rychle a bez problémů, ale pan Weasley nebyl k probuzení. Krátura do něj šťouchal, šimral ho pod nosem, tahal za ruce, ale nebylo to nic platné. Docílil jen toho, že se tatka se zamručením, otočil na druhý bok. Tak se do toho museli vložit i oni. Mamka našťestí Kráturu vybavila několika lektvary a tak do něj postupně nalili lektvar na eliminaci alkoholu, lektvar proti bolesti hlavy a proti nevolnosti. Hned nato se Krátura vrátil s velkým kafáčem, plným horké černé kávy a tak byl tatka brzy schopný odebrat se s nimi do umývárny. Nicméně když po více než půl hodině konečně vymydlení,

dorazili do Velké síně, tak měl ještě oči tak podlité krví, že mamka s pohledem na něj spráskla ruce.

„No Arture! Ty ses ale zřídil! Jak budeš vypadat, až takhle opuchlý povedeš svou dceru k oltáři... Že se nestydíš!“

Tatka se ale tvářil tak zkroušeně, že se nad ním rychle slitovala a začala ho starostlivě ošetřovat.

Harry si mezitím užíval snídani v Bradavicích, jedním uchem poslouchal od děvčat, jak si užívaly večírek a vybraly si z těch mudlovských časopisů nádherné účesy. Ale netrvalo to dlouho. Nevěsty i družičky se rychle zvedly a odebraly se do místnosti za Velkou síní. Byla to ta samá, kde visel portrét Violety, nejlepší přítelkyně Buclaté dámy. Harry nepochyboval, že jsou tam obě. Přece by si něco takového rozhodně nenechaly ujít. Jak se rozhlédl po portrétech na stěnách, viděl, jak se mužské osazenstvo stěhuje směrem od komnaty a dámské, včetně madam Sedmikráskové a Dámy se slunečníkem, zase směrem ke komnatě. V tu chvíli si vzpomněl na rodiče a s úlekem se obrátil na paní Weasleyovou, která ještě opatrovala tatku:

„Přinesly jste portrét? Nezapomněly jste na moje rodiče?“

„Jistě, Harry, přece bych na ně nezapomněla... Dala jsem je Andromedě, přišla chvilku po nás a přinesla Remuse a Doru... Snad se jim podaří tu tvoji partu usmířit. Hádali se snad celou noc, kvůli tomu mládeneckému večírku...“

Harry si povzdechl a zavzpomínal na včerejší večer. Když se zeptal svých drahých na portréty, jestli chtějí jít s ním na večírek, tak mu jako první, rychle odpověděla maminka:

„Ne, děkujeme, Harry. Ale já opravdu nejsem zvědavá na bandu opilých kouzelníků, co dělají po hospodách ostudu. Jen mi slib, že se budeš držet zpátky a budeš pít s mírou, zlato...“

Harry přikývl, usmál se na ni, ale když viděl, jak rozzlobenými pohledy zpražili mámu táta a Sirius, tak radši rychle odešel, aby je nemusel poslouchat, když se hádají.

Přišla je pozdravit profesorka McGonagallová a spolu s ní si k nim přisedli i Sturgis s Hestií. Příjemně se bavili, když k nim přistoupila Ginny a s úsměvem se zeptala:

„Nezapomněl jsi na něco Harry?“

Harry se na ni rozpačitě zahleděl, chvíli přemýšlel a pak odpověděl:

„No, vzhledem k tomu, jak se tváříš, určitě ano, ale nevím na co...“

Ginny vytáhla ruku z kapsy hábitu a ukázala mu malou krabičku převázanou zlatou stužkou.

„A jo, snubní prstýnky...“ uvědomil si Harry. „Věděl jsem, že je máme, tak jsem je vypustil z hlavy. Už sis je prohlédla?“

Ginny zavrtěla hlavou.

„Tys je dostal. A podívat se na ně máme až ve svatební den, tak je ukaž...“ a podala mu krabičku.

Harry rozával stužku a otevřel ji. Ginny mu zvědavě nakukovala přes rameno a hned, jak se objevily dva zlaté kroužky, natáhla ruku a ten menší sebrala, aby si ho prohlédla zblízka. Harry zahlédl na její tváři lehké zklamání a tak si svůj prstýnek taky prohlédl. Jednoduchý, pár milimetrů široký kroužek, byl ozdoben jen třemi rovnoběžnými linkami kolem dokola. Prostřední byla mělčí a krajní byly hlubší. Nebylo na nich nic zvláštního. Vtom si všiml nenápadného nápisu uvnitř na víčku: *Stačí lehký dotek hůlky...*

Tak vytáhl svoji hůlku z kapsy a přiložil ji na svůj prstýnek, ten se zachvěl a změnil se. Ginny překvapeně vyjekla a málem svůj prstýnek upustila. Zlatý kroužek byl ozdoben vlnovkou s drobnými lupínky. Vypadalo to jako větvička. Harry se dotkl prstenu podruhé. Zase se zachvěl a ornament se opět změnil. Tentokrát byl kolem dokola řetízek z blesků... Když přiložil hůlku potřetí, tak byly na kroužku zase jen tři linky.

„To je docela praktické,“ usmála se Ginny. „Můžeme si domluvit zprávy, které si takhle nenápadně předávat. Snítka může znamenat - jsem v pořádku, nic mi není...“

„A ty blesky zase - jsem v nebezpečí, potřebuji tě...“ dodal Harry a vzal si od ní prstýnek zase zpátky. Vrátil ho do krabičky a podal Ronovi.

„Od teď je máš na starosti ty, jako svědek...“

Ron se zatvářil důležitě a uložil krabičku do kapsy. Hestie a mamka se zvedly a připojily se k Ginny, která zase pospíchala do pokojíku pro nevěsty a družičky. Sturgis se taky zvedl:

„Já vás zase odvedu do vaší převlékárny,“ pobídl ženichy a svědky. „Za chvíli se začnou scházet hosté a koordinátor už vás jistě netrpělivě vyhlíží, aby s vámi probral obřad. Bude to určitě trochu komplikovanější, když se do toho chomoutu vrháte takhle hromadně...“ dodal ještě se smíchem.

A tak se všichni rychle převlékli a vyrazili, svátečně ustrojeni, ven. Na louce před hradem byly rozmístěné stoly s pohoštěním a vpravo vedle hradu byl obřadní stan. Vlastně to ani nevypadalo jako stan. Sněhově bílé, načechrané hedvábí se vznášelo ve vzduchu bez jakýchkoli podpěr, či sloupů. Obrovským baldachýnem bylo zastíněno velké prostranství, zaplněné zlatými křesílky a u kamenné zdi hradu stála tři bytelná dřevěná křesla, speciálně přizpůsobená pro Hagrida, madam Maxime a Drápa. Jen se ženiši objevili před hradem, tak se na ně vrhnul velmi nervózní koordinátor a začal jim vysvětlovat, jak bude probíhat obřad. Všechno jim zopakoval dvakrát a byl by pokračoval i potřetí, kdyby nevznikl rozruch mezi hosty, který bylo potřeba vyřešit. Mezitím se totiž už začali scházet svatební hosté. Někteří přicházeli krbem ve Velké síni, jiní se v modravém jasu přenášedel, zjevovali vedle bílé Brumbálovy hrobky. Výprav ze zahraničí se ujímali ministerští úředníci a odváděli je ke stolům s občerstvením, aby uvolnili přenášecí stanoviště pro další výpravy. A právě skupinka hostů z Řecka, kterou přivítal, velmi unaveně vypadající, Amos Diggory, způsobila rozruch, když se hned po přemístění potkala s Hagridem a Drápem. Obr a poloobr zůstali stát jak přimrazení a zaraženě sledovali asi osmičlennou skupinku kouzelníků, rozčileně hulákajících, s napřaženými hůlkami. Pouze pan Albion Megalubos si zachoval rozvahu a jen udiveně sledoval Harryho, který šel ty dva přivítat. Charlie se k němu připojil a Kingsley pro změnu zase uklidňoval Řeky. K Hagridovi a Drápoovi se mezitím přidala i madam Maxime a Harry ji s úsměvem přivítal také.

„Koukám, že jste dokázala sehnat i oblečení pro Drápa. Tomu bych opravdu nevěřil, kdybych to na vlastní oči neviděl...“ ukázal na šedý plátěný oblek, v kterém se obr očividně necítil úplně nejlépe.

Madam Maxima se zářivě usmála:

„Jsou to jen zvětšené a upravené Hagridovy nasednouce kalhoty, které nikdy nenesil a mudlovská halena, také samozřejmě dostatečně zvětšená. Je to opravdu volné a pohodlné, nechápu, že se v tom Dráp pořád necítí dobře. Doufám, že si brzy zvykne a nebude tak mrzutý, jako když jsem mu to navlékla...“ a odešli společně k velkému stolu, který byl připravený právě pro největší hosty.

Harry chtěl jít s nimi, ale Charlie ho zarazil:

„Přicházejí kentauři. Asi bychom je měli jít také přivítat. Ti Řekové se pořád ohlížejí a tváří se hodně nedůvěřivě. Víš, jak se chovali ke svým kentaurům...“

A tak Harry, Ron a Charlie vyšli naproti pěti Kentaurům, kteří pod vedením Firenze přicházeli od Zapovězeného lesa. Všem na očích se s nimi srdečně přivítali podáním ruky a doprovodili je k Hagridovi. Tam se k nim přidal Kingsley.

„Hezky to se všemi zamávalo. Francouzi byli varováni a s něčím podobným počítali, ale Řekové a Italové jsou hodně rozhození... a to ještě nedorazil Bill se skřety...“ potutelně se usmíval ministr. „Ty bys měl jít taky přivítat osobně Harry...“

Harry si smutně povzdechl a Ron se zatvářil skoro vyděšeně.

„Co jim mám říct? Porad' mi...“ poprosil ho Harry. A tak mu Kingsley, cestou zpět ke hradu, se shovívavým úsměvem, dal užitečné rady, jak na skřety. Zastavili se cestou u Andromedy Tonksové a Teda, u které seděli rozpačití skřítkci. Harry se pozdravil i se svými rodiči, kteří vypadali, že už se usmířili. Lupin s Nymfadorou a Tedem Tonksem se s nimi se všemi také srdečně přivítali.

„Proč jsi tak nervózní?“ zeptal se Harry Krátury.

„Paní Molly řekla, že jsou Winky a Krátura hosté, že nesmějí nic dělat, pane. Skřítkové ale musí pořád něco dělat, pane, Krátura neumí nic nedělat, pane,“ těkal rozpačitě očima na všechny strany Krátura.

Harry se rozesmál. „Dobře, Kráturo, dám ti důležitý úkol a práci na celý den. Dostaneš na starost tyto portréty. Budeš je hlídat, aby je někdo neukradl, budeš je přenášet tak, aby jim nic důležitého neuniklo. Až hostina skončí, tak je uklidíš do velké síně, aby se mohli rozhlédnout po hradě a ráno s námi posnídat. Doufám, že se na tebe můžu spolehnout...“

Mezitím se k nim připojila i Fleur s malou Viktorií a tak, když se Winky zajímala, jakou práci mají pro ni, nabídla jí, aby jí dnes pomohla s malou. Že bude ráda, když ji Winky občas pohlídá, aby si trochu užila oslavu. Skřítkové se už tvářili docela spokojeně, když je zase dohnal koordinátor.

„Pane Pottere, ještě nevím, kdo vás odvede k obřadu. Koho jste si vybral, aby zastoupila vaši matku?“ ptal se rozpačitě s pohledem na portrét.

Harry pokrčil rameny:

„Myslel jsem, že požádám profesorku McGonagallovou...“

Lili se ozvala:

„Proč neřekneš Petunii? Přece přijede, vychovala tě, tak by tě měla i odvést k oltáři, ne?“

Harry si zničeně povzdechl a zachytil chápavý výraz ve tváři svého táty a Lupina, a pohrdavý škleb Siriuse. V tom se do toho vložil Kingsley:

„Já vím, že si paní ředitelky velmi vážíš Harry a je mi jasné, že bys ji tím velmi potěšil, ale z politického hlediska, jak jsme to tady rozpoutali, by mudlovská teta byla asi lepší...“

Harry se zatvářil ještě víc nešťastně a vyčítavě se na něj podíval.

„Tak dobře, zeptám se jí. Ale jestli se zatváří jen trochu kysele, tak se na politiku vykašlu a požádám paní profesorku,“ ustoupil nakonec neochotně.

Koordinátor se je pokoušel znova dostat pod baldachýn k obřadnímu pultu k instruktáži, ale to už ze Vstupní síně přicházel Bill se dvěma skřety. Harry se podíval utrápeně na Kingsleyho a trochu povzbudivě na nervózního Rona a s oběma v patách je vyrazil přivítat.

Bill začal:

„Harry, rád bych ti představil své přátele, kteří přijali tvé pozvání na svatbu. Toto je Rampert z rodu Danillů, člen rady pro vztahy s kouzelníky...“ a ukázal na skřeta po své levé ruce. „A zde ti představuji Gandurra z rodu Gringottů, mladšího člena rodinné rady naší banky...“ a usmál se na skřeta napravo.

Harry s vážnou tváří zdvořile přikývl, protože věděl, že skřeti o podávání ruky nijak zvlášť nestojí.

„Vím, že jsem vám svým počínáním způsobil škody a nepřímo jsem zavinil i smrt jednoho z vás. Přesto, že jsem udělal jen to, co jsem udělat musel, abych náš společný svět zbavil Lorda Voldemorta, tak mě to velmi mrzí. Opravdu se vůči všem skřetům cítím provinile, a proto jsem vám vděčný, že jste přijali mé pozvání. Doufám, že to pochopíte, jako moji omluvu a budete se na naší oslavě dobře bavit...“

Skřet Gandurra se zašklebil a s trochou jedu v hlase se zeptal:

„Takže ti skřeti, kteří se domnívají, že do naší banky nechodíte ze strachu, se mýlí? Nechodíte k nám, protože se cítíte provinile? Pak vás tedy již můžu uklidnit. Většina z nás už chápe, co a proč jste udělal a v naší bance budete vítán, jako dřív, pokud ovšem nebudete chtít zase loupit...“

Druhý skřet se zachechtal, jako by právě slyšel vtíp století, Bill s úsměvem na Harryho zamrkal a tak se také zdvořile zasmál. Všiml si, že právě od brány vedoucí do Prasinek přicházejí paní Figgová s Levandulí, Grangerovými, tetou a Dudleyem. Druhý skřet však chtěl pokračovat v konverzaci a tak mohl jen po očku sledovat, jak je Kingsley přivítal a odvedl je k Andromedě a k portrétům. Mezitím na půl ucha poslouchal, jak si skřet Rampert

pochvaluje, že se v poslední době vztahy mezi kouzelníky a skřety zlepšily a zpozorněl teprve v okamžiku, kdy zaslechl povědomé jméno...

„Jediný, kdo vám pořád nechce odpustit je Griphook. Prohlašuje, že jste ho podvedl a připravil ho o jeho právoplatný majetek,“ hleděl na Harryho zkoumavě a velmi zvědavě.

„Griphook má jistě své důvody, proč pokládá Nebelvírův meč za svůj majetek. Slíbil jsem, že mu ten meč dám, ale on bohužel nečekal na to, jestli svůj slib splním, nebo ne a pro jistotu si ho vzal sám v době, kdy jsem ho ještě dost potřeboval a tak velmi narušil moje plány. To, že od něj meč zmizel, ovšem nemám na svědomí já. Myslím, že ten meč nemá žádného majitele. Má svůj osud i svůj vlastní rozum, takže se vždy objeví tam, kde je ho zapotřebí. Ted' je uložen v bezpečí tohoto hradu, ale nikdo si tu na něj nedělá žádné vlastnické nároky, protože je všem jasné, že v okamžiku, kdy bude zase někdo v nouzi, prostě zmizí a půjde za svým osudem...“

„Aha...“ zamyšleně přikývl Rampert. „Ted' už je mi vše trochu jasnější...“

Mezitím se jeho kolega už mlsně rozhlížel po stolech plných pohoštění a tak se s nimi s přáním dobré chuti mohli konečně s úlevou rozloučit.

Došli k tetě a Dudleymu, aby se s nimi přivítali. Ron se velmi srdečně pozdravil s Grangerovými a poodešel s nimi kousek stranou.

„Lily mi řekla, že by si přála, abych ji zastoupila a odvedla tě k oltáři, Harry... Opravdu bys chtěl?“ ptala se teta Petunie s hodně překvapeným výrazem ve tváři.

Harry pokrčil rameny: „To záleží na tobě, jestli o to stojíš...“

Petunie zrudla a vyhrkla: „Moc ráda Harry. Budu moc ráda, když ti budu moct alespoň takto tvou maminku nahradit...“ a rozpačitě těkala očima mezi portrétem a jeho očima.

Harry se usmál, přikývl a pak se pokusil celou situaci odlehčit:

„Alespoň si to natrénuješ na Dudleyho...“

Levandule se rozvihňala, Dudley zachrochtal, což byl jeho způsob smíchu a to rozesmálo všechny okolo, včetně tety Petunie.

Od hradu už se k nim řítíl koordinátor a paní Pastorkovou a mamkou v závěsu.

„Tak už máte svůj doprovod, pane Pottere? Můžeme si tedy celý obřad hezky zopakovat?“

A tak si znova prošli celý postup, kdo, kdy a s kým...

„Pořadí jsme nakonec určili podle věku, takže první si svou nevěstu převezme od otce pan Pastorek, druhý pan Weasley a třetí pan Potter. Ve stejném pořadí pak budete i oddáni, jestli s tím ovšem budete souhlasit...“

Všichni přikývli a koordinátor si oddechl, jako by očekával nějaké protesty. Pak kouknul na hodinky a popohnal je:

„Za chvíli to spustíme... Takže páni svědkové se už můžou usadit zde a pány ženichy s matinkami už poprosím do Vstupní síně. Až se hosté usadí, tak vám dá můj asistent pokyn, kdy máte vyjít...“

Harry najednou dostal trému a všiml si, že i Charlie s Kingsleym trochu znervózněli. Do Vstupní síně najednou přilítla Hermiona v rozevlátých šatech se zlatým leskem a se smíchem připnula Harrymu na hábit zlatou květinu se smaragdem. Než k ní stačily dolehnout obdivné poznámky ženichů, jak jí to sluší, tak už byla zase pryč.

„No... když jsou družičky takhle kouzelné, tak naše nastávající budou asi naprosto okouzlující...“ odlehčil trochu napjatou atmosféru Kingsley. Harry se přidal:

„Pokud vím, tak látku na šaty vybíraly tak, aby s námi ladily. Takže Ginny bude se smaragdovým nádechem, Katie pravděpodobně se světle modrým...“ odhadl s pohledem na temně modrý Charlieho hábit a s pohledem na Kingsleyho ještě tmavší fialovou, pokračoval: „A Angi bude nejspíš celá do růžova...“

Všichni se rozesmáli, ale mamka Harryho opravila:

„Světle fialová není růžová, Harry. Jen se nechte překvapit, pánové. Vaše nastávající jsou tak nádherné, až se vám z toho zatají dech, v okamžiku kdy je uvidíte...“ dodala s laskavým úsměvem.

8. kapitola - Svatba.

Harry občas vykoukl ven a tak viděl, jak se hosté usazují do zlatých křesílek, která byla teď otočena čelem ke vstupu do hradu, a tušil, že se jejich velký okamžik už nezadržitelně blíží. Najednou překvapeně zalapal po dechu, když jedna z asistentek madam Červotočkové přivedla před hrad tři zlaté hřebečky jednorožce. Do hřívky a do ocasů měli vpletené světle modré květy a vypadali opravdu kouzelně. V tu chvíli pochopil, že organizátoři tento obřad pojali opravdu velkolepě a připravil se na kouzelné představení...

Asistent koordinátora jim řekl, ať se připraví a za chvíli už celým hradem i po jeho okolí zněla hudba. Rytmická pochodová melodie roztančila i hřebečky jednorožců před vstupem a tak nabídli rámě svým maminkám a tetě a vykročili za tančícími zlatými jednorožci. Přivítal je aplaus, hvízdání a povykování Leea, George a Freda, jehož portrét držel jeho bratr tak, aby tu krásu dobře viděl. Harry se rozhlédl a uviděl Kráturu, stojícího na židli mezi Andromedou a paní Figgovou, oba portréty zdvižené nad hlavu tak, aby všichni dobře viděli. Prošli chodbičkou mezi hosty až ke svatebnímu oltáři potaženému sněhově bílým hedvábím a zdobeným záplavou květin. Posadili se do první řady zlatých křesílek, kde už na ně čekali jejich svědci. Sledovali, jak zlatí hřebečci obtančili celé prostranství a pak byli vypuštěni do zapovězeného lesa. Zmizeli tryskem a divoce při tom třásli hlavami, aby se zbavili květin ze svých hřív. Bill šeptem komentoval to představení:

„Ještě že já měl klidnou a skromnou svatbu, tohle začíná tak úžasně, že si neumím představit, co bude následovat...“

Sturgis mu se smíchem odvětil:

„Já když to vidím, tak mám chuť Hestii tu svatbu rozmluvit úplně...“

Harry se zasmál a s pohledem do stále vyděšenější tváře svého svědka konstatoval:

„Koukám, že máš podobné pocity, Rone, co?“

Ten jen neklidně hodil očima po Hermioniných rodičích a odpověděl:

„My chceme oba skromnou, klidnou, malou svatbu, ale její rodiče jsou tady vším tak fascinováni, že nám dá dost práce je přesvědčit, že tohle je něco výjimečného, že normální kouzelnická svatba je mnohem skromnější a klidnější...“

To už ale zazněla fanfára, ženiši se svědky povstali a přistoupili blíž k oltáři. Po fanfáře následovala něžná taneční hudba a k hlavnímu vchodu do hradu předjely postupně tři lehoučké, křehce vypadající, zlaté kočáry, každý tažený párem sněhobílých kobylek jednorožců se zlatou hřívou a ohonem. Byly ozdobeny bílými květy, a když přiklusaly blíž, tak Harry uviděl i věnečky z růžových květů nevinnosti, navlečených na jejich roh. Z prvního kočáru vystoupili pan Johnson s Angelinou, pomohli vystoupit dvěma malým děvčátkům, nevěstiným sestřenicím, kterým velmi slušely zlatavé šaty družiček, a pomalu kráčeli k oltáři. Z hedvábného baldachýnu se před nimi sypala záplava květů a mezi nimi jako barevní motýli poletovaly květinové víly. Když pan Johnson předal Angelinu

Kingsleymu a ona se otočila, aby se svému nastávajícímu postavila po boku, tak si Harry všiml umného výtvaru na její hlavě. Z pramínků jejích dlouhých černých vlasů, protkaných světle fialovými stužkami, měla na hlavě vytvořeného něco jako květinu. Její perlová čelenka se v tom účesu krásně vyjímal a na odhalené šíji zase zářily perly na náhrdelníku. Ale to už předjel kočár s Katií. Hrdý pan Bell pomohl vystoupit své dceři i jejím dvěma spolužačkám, které jí šly za družičky. Katčiny krátké vlasy byly také načesány tak, aby daly vyniknout rubínové čelence a rubíny na náhrdelníku krásně vynikly proti namodralému odstínu jejích šatů s perleťovým leskem. Charlie s velice obdivným pohledem přivítal svou budoucí ženu před oltářem.

Harry ale nedočkavě vyhlížel třetí kočár. První z něj vystoupil tat'ka Weasley a nemotorně se pokoušel pomáhat Ginny, Lence a Hermioně. Harry nemohl spustit oči ze své lásky. Byla tak nádherná... Její vlasy v barvě červeného zlata byly částečně spuštěné na zádech a částečně vyčesány nahore na hlavě, kde tvořily překrásnou korunku, do které byla zasazena smaragdová čelenka. Smaragdy na její šíji i na korunce začaly zlehounka zářit, jak se přibližovala k Harrymu, zavěšená do svého otce. I smaragd ve zlaté květině na Harryho prsou se rozzářil a on se tomu vůbec nedivil, cítil totiž téměř fyzicky, jak jeho srdce přetéká láskou. Asi v tom momentu nedokázal úplně zastřít svoje emoce, protože se láskou rozzářily oči všech přítomných. To Harry ale neviděl. Svým pohledem visel jen na jejích očích. Usmál se na tat'ku, který mu svou jedinou dceru předal s laskavým úsměvem a přátelsky ho poplácal po rameni.

„Moc ti to sluší...“ špitl obdivně do ucha Ginny.

To už si jejich pozornost lehkým odkašláním vyžádal předstoupivší ceremoniář. Harry s překvapením zaregistroval, že je to tentýž kouzelný dědeček z mudlovských pohádek, který křtil před rokem Teda Lupina. Tentokrát měl na sobě lehoučký hábit, který vytvářel dojem tekutého zlata. Jeho nachový límec a klopy jen zvýraznily stříbrnou barvu jeho vlasů a vousů. Z publika se ozval smích a pár překvapených vyjeknutí, tak se všichni otočili. Malý Ted, sedící své babičce na klíně se smál, až se otřásal a proměnil své vlasy do barvy tekutého zlata, aby opět s milým ceremoniářem hezky ladil. Většina hostů se smála, jen teta Petunie s Grangerovými zírali na Teda dost překvapeně. A Dudleyho výraz se dá popsat snad jen přirovnáním - civěl na něj, jak tele na nový vrata... Když přešel Harry očima celé publikum, tak si všiml překvapeného výrazu i ve tvářích některých zahraničních hostů. Očividně ne všichni kouzelníci se běžně potkávají s metamorfomágy...

Smích se pomalu uklidňoval a obřad mohl konečně začít. Ceremoniář chvíli mluvil o lásce, toleranci, důvěře a poslání svazku manželského, pak před sebe na oltář postavil nádherný, rytinami zdobený pohár.

„Tento prastarý, nerozbitný, křišťálový pohár necht' je symbolem vaší lásky, která je základním stavebním kamenem každého manželství...“

„Tato průzračná voda z horského pramene, necht' je symbolem vzájemné důvěry a upřímnosti, protože bez ní není vztah dvou lidí úplný,“ nalil do poháru z karafy čistou vodu.

„Tato snítka z břechťanu, at' zase symbolizuje věčnost lásky i vašeho svazku... květ aksamitníku budiž slibem vaší věrnosti... květ chrpy a svazek klasů, necht' vaše manželství požehnají štěstím a plodností...“ a postupně vkládal rostliny do poháru s vodou, až vytvořily

podivnou nesourodou kytici, z které přesto vyzařovalo všechno to, co starý kouzelník vyslovil. Pak vzal pohár do ruky a přistoupil ke Kingsleymu a Angelině.

„Táži se vás, pane Kingsley Pastorku, berete si zde přítomnou slečnu Angelinu Johnsonovou za svou ženu? Slibujete, že ji budete milovat a ctít, snášet s ní dobré i zlé, budete jí oporou ve zdraví i nemoci, dokud vás smrt nerozdělí?“ a tázavě se na něj zahleděl.

Kingsley odpověděl sebevědomě a s úsměvem:

„Ano!“

„Pak se tedy táži vás, slečno Angelino Johnsonová, berete si zde přítomného pana Kingsleyho Pastorka za muže? Slibujete, že ho budete milovat a ctít, snášet s ním dobré i zlé, budete mu oporou ve zdraví i nemoci, dokud vás smrt nerozdělí?“

Angelina se také usmála, zahleděla se do Kingsleyho očí a nahlas a zvučně odpověděla své:

„Ano!“

Ceremoniář před nimi stál s hůlkou v jedné, symbolickou kyticí v poháru ve druhé ruce a požádal o prstýnky. Sturgis otevřel krabičku, kterou měl již připravenou a stařícký ceremoniář je hůlkou zvedl a přenesl vzduchem do poháru, kde je smočil a zase hůlkou navedl zpět do krabičky. Přitom vysvětloval:

„Nekonečno a věčnost jsou v kruhu, který symbolizují tyto zlaté kroužky. Teď v sobě skrývají i vše, co je obsaženo v tomto poháru. Vyměňte si svoje prsteny. Ať jsou vám připomínkou vašeho manželského slibu a svědkem vašeho šťastného společného života...“

Když si Kingsley s Angi navzájem navlékli prstýnky a na závěr se políbili, tak se až lekli, když se nad nimi zablesklo. Ale byl to jen foťák Lee Jordana, který poletoval nad nimi pod baldachýnem, navigován Leeovou hůlkou tak, aby byl u všeho důležitého.

Ceremoniář stejný obřad zopakoval i s Charliem a Katií a tak když došla řada na Harryho a Ginny, už přesně věděli, co je čeká. Přesto si oba s úlevou vydechli, když měli za sebou to své „ano“, prstýnky navlečené a mohli se políbit.

V tu chvíli to vypuklo... Polibek byl u obou předchozích párů oceněn potleskem, pohvizdováním a halekáním, ale teď se to provalilo, jako voda z protržené hráze. Až přeběhl Harrymu mráz po zádech. Ale trvalo to jen krátce. Ozval se totiž krásný zpěv. Jásavý, radostný a tak plný lásky, že všichni přítomní zmlkli a se zatajeným dechem poslouchali. Fawkes se vznesl z opěradla Hagridova křesla, kde až do teď způsobně seděl a zakroužil se svou písni pod baldachýnem. Když dozpíval, tak si sedl Harrymu na rameno, radostně něco zašvitořil jemu i Ginny do ucha a byl tak jejich prvním gratulantem. Hned na to, se na ně vrhli svědkové a družičky, členové rodiny a další a další gratulanti... Prateť Muriel je pobavila svou jedovatou výčitkou:

„Opravdu mi vadí, Ginnervo, žes pohrdla mou čelenkou... Je to rodinné dědictví a všechny dcery našeho rodu by se v ní měly vdávat. No... ale je vidět, že sis vzala pořádného zazobance, když ti mohl pořídit, takové šperky...“ ale to už jedovatou tetu odstrčila paní Longbottomová, která přišla hned za ní. Objala je srdečně oba a celá rozzářená jim přála mnoho štěstí a hned za ní Neville a další a další přátelé i naprosto cizí lidé... Gratulantů

bylo tolik, že si Harry už pomalu nepamatoval, kdo všechno jim přál. Uklidnilo se to asi po půlhodině, která jim připadala jako věčnost. Na závěr dlouhé řady gratulantů přišli skřeti a hned za nimi v závěsu Winky a Krátura s portréty. Teprve s nimi se Harry konečně uvolnil.

Při rozhovoru se svými drahými na portrétech si ale Harry všiml dalších gratulantů, skromně postávajících vedle prostranství, přikrytého hedvábným baldachýnem. Byli tam Hagrid, madam Maxime s Drápem a vedle nich skupinka pěti kentaurů. Koordinátor je již žádal, aby poodešli. Chtěl předělat prostor pod baldachýnem na taneční parket. A tak se všichni vydali směrem ke svým speciálním hostům. Nejdřív všichni jen taktak přežili srdečné Hagridovo objetí, Dráp radostně, ale nesrozumitelně zahulákal:

„Dráp udělal sám kamen misa na kyty!!!“ a Hagrid jim to přeložil:

„Udělal vám všem třem pěkný vázy vytesaný z takovýho černýho lávovýho kamene... Jako svatební dar. Opravdu se mu povedly...“ hrdě se usmál na svého velikého nevlastního bratra.

Kentaurovi jim podali ruce a tak srdečně, jak to jen uměli, jim gratulovali. Pak se ujal slova Firenze:

„Nemáme pro vás žádné hmotné dary, ale celý náš klan dnes v noci pozoroval hvězdy a naši nejmoudřejší pálili kouzelné byliny a nahlíželi do vašich osudů. Na nás teď je, abychom vám poselství všech kentaurů z Bradavického lesa předali...“ na chvíli se odmlčel a chvíli je pozoroval, jako kdyby zkoumal, zda mají vůbec zájem o jeho slova. Když viděl u všech opravdový zájem, jen Kingsley trochu zakrýval pobavený úsměv, tak pokračoval:

„Hvězdy nám řekly, že jste si vybrali opravdu dobrý den na svůj manželský slib. Afrodité nám sdělila, že váš svazek bude navždy plný lásky, Dionýsos a Eileithyia nám prozradili, že budete požehnáni potomky. Hestia a Himenaios zase, že vaše manželství bude pevné a trvalé. Naše vize byly trochu víc znepokojivé. U vás,“ obrátil se k Charliemu a Katii, „jsme viděli nebezpečí hrozící z hlubin. Mořský démon vás bude chtít uchvátit a záchranu jsme viděli ve dračích spárech...“

Pak se otočil ke Kingsleymu a Angelině:

„A u vás jsme viděli zármutek a strach způsobený démonem z pralesa, bude to velká hrozba, kterou však zvládnete s pomocí přátel a ohně. Nejsložitější to však bylo u vás, manželé Potterovi...“ zahleděl se na Harryho a Ginny.

„U tebe nám předpovědi často ukazovaly rozporuplné věci, zcela se vymykáš našim věštbám. Zemřel jsi, a přesto jsi živ, usmrtil jsi svého nepřítele, a přesto jsi ho nezabil... Proto ti teď jen popíšeme naše vize a budeme doufat, že si je zapamatuješ. Až se pak ocitneš v situaci, kterou popisují, tak ti můžou dát nápovědu k řešení, jak zlo přemoci.“

Na chvíli se odmlčel a slovo si vzal starý Magorian:

„Viděli jsme černou mlhu, kterou zahnilo stříbřité světlo plné lásky. Viděli jsme kruh devíti Druidů s dlouhými holemi, jak proměnili noc v den a jasné letní slunce za mrazivého zimního dne, které zničilo zlo. Viděli jsme, jak plaveš vodou, jako vlastním živlem a po boku s jezerními lidmi ničíš zlo, které je zabíjí. Viděli jsme, jak po boku s velkou kočkou bojuješ proti vlkodlakům, viděli jsme tě v podobě bílého jelena, jak zachraňuješ náš lid.“

Viděli jsme tě s bílými vlasy a vousy, jak bráníš, tou nejmocnější magií, tento hrad i všechny tvory žijící v lese...“

Po chvíli ticha, které po Magorianových slovech nastalo, ještě Firenze s veselým úsměvem dodal:

„Viděli jsme tě, jak svíráš v rukách zlatý pohár Mistrů světa. Ale víš moc dobře, jak je to s našimi vizemi...“

Kingsley se rozesmál:

„Děkujeme vám za váš dar. Myslím, že je mnohem cennější, než většina darů, které na nás čekají ve Velké síni. Budeme si všichni vaše varování pamatovat a za příznivou věštbu pro naše manželství poděkujeme vám i bohům, kteří vás z hvězd oslovili.“

Kentaury hrdě přikývli a zahleděli se za jejich záda. Harry se ohlédl a uviděl, jak k nim Hermiona vede své rodiče, tetu a Dudleyho. Ron a Levandule samozřejmě taky nesměli chybět a s laskavým, nesmělým úsměvem se k nim připojila i Lenka. A tak seznámili Kentaury i obra s mudlovskými hosty. Pan Granger se s Kentaury bavil přátelsky a nenuceně:

„Znám spousty mudlovských bájí o vašem národu a moc rád bych je s vámi probral... Nevadilo by vám, trochu si se mnou pohovořit?“

A tak se usadili mudlové, Kentaury, obr a dva poloobři, přátelsky k jednomu stolu a brzy spolu nenuceně rozprávěli. Novomanželé byli vyzváni k prvnímu tanci a zábava se rozjela. Jídla a pití bylo tolik, že z toho všem přecházel zrak. Jak se na nějakém stole udělalo trochu místa, hned tam přibyl další táč, či mísa s dobrotami. Byly tu mísy s polévkami několika různých druhů, z kterých se neustále kouřilo, snad všechny druhy pečeného masa. Na 30 druhů různých omáček a stejně tolik všelijakých příloh. Několik druhů těstovin a noků, brambory vařené, pečené i kaše, rýže, kroupy i různé druhy pečiva. Ginny a Harry přecházeli od jedné skupinky přátel ke druhé a cestou tu ochutnali, tu jen uždíbli a zase na parket. Spolu si moc nezatančili. Všichni přátelé chtěli na parketě provést nevěsty a děvčata se zase přetahovala o ženichy. Harry tancoval snad se všemi děvčaty, co na oslavě byly, včetně mamky, tety Petunie, profesorky McGonagallové a staré paní Longbottomové. Po třech hodinách toho měl už dost. Sednul si k Andromedě, vzal si na klín svého kmotřence a zařekl se, že už tancovat nejde... Malý Ted natahoval ručičky k portrétu a roztomile žvatlal:

„Máma... Táta...“

Ted Tonks se ozval:

„A co děda? Ten jako by tu nebyl, co?“

Malý Ted se rozesmál, až se zajíkal. A tak se skvěle bavili všichni na portrétech, ten smích byl přímo nakažlivý. Když se uklidnil, tak zase natáhl ruce k portrétu:

„Táta, máma...“

„A děda ne? Kde je děda, co?“ ozval se zamračeně Ted starší a malý Teddy se rozesmál tak, až měl Harry strach, aby ho zase nepočural...

„Takhle spolu blbnou doma v jednom kuse,“ usmála se shovívavě Andromeda, nandala malému trochu polévky a vzala si ho od jeho kmotra, aby ho nakrmila.

„S tím dárkem ke křtinám, jste mi to pěkně zavařili...“ pokračovala během krmení. Harry se zeptal:

„Copak, kasička se mu nelíbila? To vymyslela Ginny a byla přesvědčená, že bude Ted nadšený...“

„Co jsem provedla?“ zeptala se Ginny, která se právě utrhla z parketu. Posadila se k nim a nalila si ze džbánu, který prolétal okolo, velkou sklenici moštu.

„Nakonec se spokojil i s kasičkou, ale... Nevím, jestli jste to tak naplánovali, ale první přiletěla Hedvika a přinesla balíček s tím prasátkem. Hned jak jsme ho rozbalili, přiletěl ten papoušek, hodil do kasičky Galeon, prasátko se otřepalo, zachrochtalo a papoušek řekl: „Všechno nejlepší ke křtinám, Tede...“ V tom okamžiku se Ted vykašlal na prasátko a vrhnul se nadšeně na papouška. Když mu před nosem uletěl, tak jsem ho půl hodiny uklidňovala, jak byl zklamaný...“ vysvětlovala Andromeda.

Ginny a Harry se rozesmáli a portréty se k nim přidali. Harry nabízel:

„Můžeme mu takového papouška objednat, Australany jsem tu taky někde viděl, stejně jsem chtěl za Karlem zajít na kus řeči, ten by mu papouška určitě sehnal rychle.“

Andromeda se nad jeho nabídkou zamyslela, ale pak ji radši odmítla:

„Možná, až bude starší. Ted' by mu asi dlouho nevydržel, zahubil by ho během týdne. Naše kočka propadá panice, když se k ní Teddy přiblíží a prchá v okamžiku, kdy se dostane nadosah. Hrozně ji pořád morduje, chudinku...“

Mezitím se pod baldachýnem usadili hudebníci z nejslavnější a nejoblíbenější kouzelnické kapely Sudičky a vyhlásili sólo pro novomanžele. Tak Ginny zase vytáhla Harryho na taneček. Zamilovaná pomalá písnička je přiměla k tomu, aby se k sobě pod baldachýnem přitiskli a alespoň chvíli se v rytmu hudby k sobě přitulili. I to stačilo, aby se v Harrym zvedla vlna touhy a přál si, aby byl už večer, aby už mohli být konečně spolu sami. Ale písnička skončila a tím i sólo pro novomanžele. Začala zase divočina, kterou byla tahle kapela proslavená a Harry přemluvil Ginny, aby s ním radši vyrazila na okružní návštěvní procházku mezi hosty. Nejdřív se zastavili u Kentaurů, kteří se už rozloučili, protože tahle hlasitá hudba jim nedělala moc dobře a vznešeně odkráčeli do ticha v hloubi Zapovězeného lesa. Hagrid s madam Maxime spolu řádili na parketu a Drápovi se tahle muzika taky zamlouvala. Pohupoval se do rytmu a podupával nohama, až se země kolem něj třásla. Tak radši pokračovali dál. První potkali Australany. Alex Popov a Karel se zájmem pozorovali členy Africké pětičlenné delegace, která se velmi srdečně bavila se skřety. Popíjeli spolu rovnou ze džbánů červené víno a zpívali nějaké nesrozumitelné písně.

„Koukám, že v Africe si různých kouzelných bytostí váží mnohem víc, než my...“ konstatoval Popov. „U nás moc skřetů nemáme. Těch pár provozuje potulný prodej, nebo zastavárny. Já osobně s nimi ale vycházím dobře. Mají své krámky většinou v pochybných čtvrtích a občas nám dodají i užitečnou informaci. Na jejich poctivost si ještě nikdo nestěžoval, i když úroky za zastavené věci mají dost vysoké...“

Harry se usmál:

„Všiml jsem si, že jste na moje zvláštní hosty reagovali všichni poměrně přívětivě, oproti jiným zahraničním návštěvám.“

Popov i Karel se zasmáli.

„Já jsem všem vyprávěl, jak si tady vážíte všech těch tvorů, o kterých se my učíme, že jsou nebezpeční a nepřátelští, tak byli všichni na něco podobného připraveni,“ vysvětloval Karel a ministr, kterého jim představili, pokračoval:

„Já jsem byl naprosto nadšen tím představením s Jednorožci. To bylo naprosto fascinující... Už jsem se domluvil s vaším ministrem, že můžu zahájit jednání s panem Percim Weasleym o nákupu malé chovné skupiny Jednorožců, do našeho posvátného háje...“

Ginny se rozesmála.

„To zas s bratříčkem nebude k vydržení, když dostal tak důležitý úkol. On je velmi pyšný na svou práci, s ním se určitě brzy dohodnete...“

Karel jí odpověděl:

„Jistě, už jsme se dohodli,“ a usmál se. „Nezapomeň, že jsem mu dělal svědka na svatbě, jednání s ním budou velmi zábavná...“

Připojil se k nim Hagrid a všechny je pozval, aby si s ním šli prohlédnout mládě Hipogryfa.

„Je to holka, už mě k ní pustili. Jestlipak jste už přemýšleli, jaký jméno jí dáme?“

Tak všichni obdivovali rozpustile dovádějící mladou samičku, která vesele pobíhala kolem svých pyšných rodičů. Klofan dokonce dovolil Harrymu, aby si jeho zlatou dceru pohladil a pak se všichni přítomní shodli na krásném jménu - Jitřenka. To jméno se k ní opravdu hodilo. Se svou zlatou barvou zářila mezi svou rezavou matkou a šedým otcem jako hvězda na noční obloze. Australané byli fascinováni a začali přemýšlet, že svoje obchody rozšíří i na Hipogryfy, kteří by v jejich posvátném háji, mohli Jednorožcům dělat společnost...

Kousek od Australanů byla usazena Řecká výprava. Většina temperamentních Řeků se vrhla na taneční parket a tak u jejich stolu zůstal jen Albion Megalubos s jedním, už hodně starým, krajanem. Když si k nim Harry a Ginny přisedli, tak odtrhli své pohledy od Afričanů, řádících se skřety a pan Megalubos jim s úsměvem řekl:

„Omlouvám se za naši přehnanou reakci při spatření vašich speciálních hostů, pane Pottere. Mělo mě napadnout, po zkušenostech s vámi, že se na Vaší svatbě setkáme s něčím takovým...“

Harry se jen shovívavě usmál a Ginny mu odpověděla:

„Předpokládala bych, že budete s kouzelnými bytostmi lépe vycházet, když s nimi žijete bok po boku už snad odnepaměti...“

Staříčkový Řek jí odpověděl:

„No právě... už celá staletí se potýkáme s různými konflikty a vzpourami skřetů, kentaurů a obrů. Neustálé problémy s nepřizpůsobivými trolly a obry, opakované úpravy paměti mudlů, kteří spatřili Pegase, nebo Jednorožce, který nezodpovědně opustil chráněné území... Proto si zachováváme takový odstup a ostrážitost při jednání s těmito bytostmi.“

Ginny se usmála:

„Ano, taky jsme se učili v dějinách kouzel převážně o vzpourách a válkách s Trolly, Skřety a Kentaury. Vypadá to, že dějiny kouzelníků, jsou takových událostí plné. Neznamená to ale, že je proto chyba spíš na straně kouzelníků? Všechny ty bytosti jen touží po klidném životě podle svých představ a s námi válčí jen proto, že naše představy o jejich životě jsou úplně odlišné a pořád jim je vnucujeme...“

Starý kouzelník se na ni se zájmem podíval, pokýval hlavou a dodal:

„Jestli je tady u vás mladých takový názor více rozšířen, pak začínám věřit, že se ve vaší zemi začnou mít kouzelné bytosti opravdu dobře. Jen nevím, jestli se vám podaří přesvědčit Obry a Trolly o nutnosti dodržovat zákon o utajení před mudly...“

Harry se na něj usmál a odpověděl:

„Tak třeba Dráp si to vysvětlit nechal a pochopil to dobře,“ ukázal rukou na křepčícího obra. „Setkání s lidmi se vyhýbá, cítí se dobře jen mezi těmi, které zná. Když to pochopil on, tak proč by to nedokázali pochopit časem i Trollové a ostatní Obři. Vždyť se sami radši kontaktům se všemi lidmi vyhýbají...“

Stařec se smutně usmál:

„Doufám, že se těch idylických časů mírového a přátelského soužití všech kouzelných bytostí ještě dožiji...“

To se už zase decibely z parketu trochu utišili a Sudičky začali hrát sérii klidných melodických písní. Tak se zamilovaní novomanželé omluvili a šli si zase trochu užít na taneční parket. K večeru se začalo kazit počasí. Obloha se zatáhla, zvedl se silný vítr a vypadalo to, že se blíží prudká letní bouře. Organizátoři uklidili hedvábný baldachýn a Sudičky se stěhovali i se svými nástroji do Velké síně, kde mezitím profesori společnými silami vytvořili taneční parket a sezení kolem něj. Některé zahraniční výpravy se loučily a v namodralé záři přenášedel se od Brumbálovy hrobky dopravovaly domů, odcházela i část domácích hostů ve smaragdových plamenech krbu ve Vstupní síni. Nevillova babička a prastrýc se také přišli rozloučit, že už je toho na jejich staré kosti moc a tak se do Velké síně všichni, co zůstali, pohodlně vešli. Skřítci hbitě přemístili všechno jídlo zvenku na stoly uvnitř a za chvíli nebylo po hostině před hradem ani památky. Když kolem hradu začaly řádit hromy a blesky, tak pořadatelé odvedli všechny tři páry ke stolům s jejich jmenovkami, které přetékalý svatebními dary, a prohlásili, že je nejvyšší čas na rozbalování dárků...

Harry a Ginny začali obrovskou kamennou vázou, kterou pro ně vyrobil Dráp. Byla ozdobená jednoduchými ornamenty, vytesanými do lesklého, tmavého kamene a Harrymu se opravdu líbila. Dráp už také odešel do své jeskyně, aby se schoval před bouřkou a tak se obrátil na Hagrida:

„Vyříd' Drápovi, že je ta jeho váza opravdu moc hezká. Bude se u vstupních dveří vyjímat mnohem líp, než ten stojan na deštníky z trolí nohy, co tam byl dřív... Bude to první, co uvidí každý, kdo k nám přijde na návštěvu...“

Pak se pustili do dalšího vybalování. Kromě praktických darů, jako mušelínové a hedvábné povlečení, ručníky a osušky, převážně od početného Weasleyovic příbuzenstva, se jim sešla spousta porcelánu, od miniaturních šálků na moka kávu, až po půllitrové káfé. Čajových a jídelních servisů s různými dekory, uložených v malých praktických truhličkách s rozšířeným obsahem, bylo taky několik. Několikery různorodé hodiny, od těch co ukazovaly čas, po ty dětské, které po nastavení hlásily: „Je čas vstávat... Čas jít do školy... čas na hraní... je čas jít spát...“ Pět zrcadel ve zdobných rámech. K tomu s rámem potaženým krokodýlí kůží, s vlastním osvětlením, se s úsměvem hlásila Australská výprava. Od Neville a jeho rodiny zase dostali nádherný, pozlacený, křišťálový lustr, který se velmi líbil Harrymu. Ginny se zase rozplývala nad sadou ručně háčkovaných záclon, ke kterým se nesměle přihlásila teta Petúnie: „Levandule říkala, že by se vám mohly líbit...“ Dostali několik sad příborů, a když se propracovali ke krásné stříbrné sadě s vyrytými iniciálami GP, tak se jim dostalo patřičného komentáře od pratety Muriel:

„To je souprava po mém otci, tvém pradědečkovi, Gideonu Prewettovi, kterou měl zdědit nejstarší vnuk, nositel jména. Když ale Gideon zemřel dřív, než se stihl oženit, tak jsem je původně chtěla předat Georgeovi, aby alespoň to G bylo stejné. Ale ten se, díky té své nenapravitelné lehkovážnosti, asi nikdy neoženil a tak když už sis vzala toho Pottera, tak je dostaneš ty Ginnervo. Alespoň, že máš teď stejný monogram...“

Všichni přihlízející se komentáři staré dámy zasmáli, nejvíc asi právě George. Jen mamce se orosily oči, při vzpomínce na své padlé bratry.

Procházely jim rukama sklenice, křišťálové i skleněné, malované, či zlatem zdobené vázy, ale i další praktické věci, jako kouzelné mlýnky na kávu, na maso, kuchařské knihy a další užitečné pomůcky do kuchyně. U každého daru bylo přiloženo i přáníčko se jménem dárce a tak se mohli za každý dar, po patřičném obdivu, odměnit dárci úsměvem, nebo poděkováním. Když už se pomalu propracovali až na konec dlouhého stolu, tak už byli oba docela unaveni. Nakonec došli k sadě pěti mosazných kotlíků na vaření, uložených na zemi vedle stolu, naskládaných do sebe, od nejmenšího, který byl tak akorát na jídlo pro dva, až po obrovský kotel, v kterém by klidně uvařili guláš pro sraz všeho příbuzenstva. Harryho oči automaticky v přihlízejícím davu vyhledaly Hagrida a usmál se na něj, aniž by musel číst přiložené přání. Hagrid se potěšeně zasmál a řekl madam Maxime:

„Vidiš, říkal sem ti, že hned pozná, že je to od nás...“

Když se Harry ohlédl na tu obrovskou hromadu darů, co za nimi na stole zůstala, tak začal přemýšlet o tom, kam to všechno uskladní. Mamka, jako by tušila, o čem přemýšlí, hned zareagovala:

„Do Doupěte ne, Harry. Tam tohle rozhodně nikde uskladnit nemůžeme... Budete si to muset přemístit už na Grimmauldovo náměstí.“

Od vedlejšího stolu se k nim přitočili i Charlie s Katií a požádali je:

„Mohli bychom si u vás přechodně uskladnit i tu naši hromadu? Jen než si najdeme nějaké vlastní bydlení. Začneme si dům shánět hned po svatební cestě, tak by vám to tam nepřekáželo dlouho...“

Harry pokrčil rameny:

„Tak vy do přijímacího salónu a my do obývacího pokoje. A než si něco najdete, tak byste klidně mohli bydlet s námi. Ten barák je tak velký, že se tam ani nemusíme potkat, když nebudeme chtít...“ a podíval se tázavě na Ginny.

„Klidně, alespoň se tam ze začátku sami nebudeme bát,“ odpověděla jeho žena s úsměvem a ukázala na Kingsleyovi, kteří již, jako dobře sehraný pár, přemísťovali své dary někam do neznáma. „Měli bychom ale už začít, aby mohla zábava pokračovat...“

Harry musel nejdřív Katii, jako Strážce tajemství svého, Fideliovým zaklínadlem zajištěného domu, pošeptat do ucha adresu, aby dokázala najít svůj nový, dočasný domov a pak všichni s vydatnou pomocí Krátury, Winky, mamky a tatky Weasleyových, přemístili všechny dary domů.

To už Velkou síní zněla hlučná hudba a zábava se zase rozjela v plném proudu. Harry a Ginny se při tanečku domluvili, že se do vybavování domu na Grimmauldově náměstí pustí už zítra a využijí poslední volný den, před odjezdem do Argentiny, alespoň na zařízení ložnic pro sebe a pro Charlieho s Katií. Po několika skladbách, když Sudičky zase začali přidávat na tempu i na decibelech, odvedl Harry svou ženu ke stolu s portréty, které pořád ještě pečlivě střežil Krátura. Winky se k němu přidala, protože Fleur s malou Viktorií už odešly domů. Seděla u nich Hermiona a tvářila se našťavaně.

„Copak se děje? Kde máš Rona?“ zeptal se jí Harry.

Hermiona se jedovatě ušklíbla a odpověděla:

„Tančí s Levandulí...“

Harry se podívil:

„A kde je Dudley, snad už nešel domů?“

Hermiona se rozesmála:

„Ten se dobře baví s Georgem támhle...“ a ukázala do rohu velké síně.

George a Dudley, oba už značně opilí, se tam objímali s posledními dvěma Afričany, kteří byli ještě při vědomí a se dvěma pořádně opilými skřety. Lili do sebe ohnivou whisky a zpívali s nimi jejich nesrozumitelné písně.

„Nádhera, co?“ ozval se za nimi Lee Jordan a jeho foták létal nad skupinkou, aby všechno zachytil na pohyblivé obrázky.

„No neblázni Lee, tohle přece nemůžeš chtít zveřejnit...“ zarazila se Ginny.

Lee se rozesmál:

„A pročpak ne?“ pak ale, pořád se smíchem, dodal: „Neboj Ginny, tohle v tisku nenajdeš. Ale George je tak st'atej, že si zítra určitě nebude nic pamatovat a kdybych neměl důkaz, tak by mi nevěřil, až mu to budu vyprávět...“ a odešel blíž k rozdováděné skupince, aby pořídil lepší záběry.

Harry se otočil k Hermioně.

„Myslíš, že by někomu vadilo, kdybychom se už nenápadně vypařili?“

Hermiona se významně usmála a odpověděla:

„Divím se, že vás to nenapadlo už dřív. Novomanželé Weasleyovi se vypařili už asi před hodinou... Ale běžte si do své ložnice na Nebelvírské koleji a sedmé patro nechte mě, ano?“

Ginny se rozesmála a v očích jí zasvítily šibalský plamínek.

„To se bude bráška muset hodně snažit, aby si tě udobřil, co?“

Přesto, že se Harry už nemohl dočkat, až budou spolu sami, tak se jim cesta na kolej trochu protáhla. Nemohli nevyužít toho, že jsou zpět v důvěrně známých chodbách, které poskytovaly tolik krásných temných zákoutí... Když stoupali po schodech k portrétu Buclaté dámy, tak si Harry uvědomil, že by potřeboval koupel, ale Ginny ho uklidnila:

„Skřítko, která dostala na starost naše všední oblečení, nám prozradila, že máme v ložnicích připravenou i romantickou vonnou koupel. Tak jdeme rovnou...“ a velmi svůdně se na něj usmála.

Jenže narazili na Buclatou dámu. Naducané tváře pokryté ruměncem, oči jak dvě lucerničky a jazyk se jí trochu zapletl, když se ptala na heslo.

„Tak heslo nám nikdo nesdělil, drahá Buclatá dámo, to jste si právě vymyslela, abyste nás pozlobila, nemám pravdu?“ zahrozil se smíchem Harry na portrét.

Dáma se zachichotala, až z toho dostala škytavku. Stále na ně ale vyzývavě hleděla a čekala, co vymyslí. Ginny na její hru přistoupila a začala zkoušet:

„Manželství? Novomanželé? Svatba? Svatební noc?...“ ale Dáma nic. Harry se přidal:

„Co třeba - láska?“

Netušil, jestli to dámu přestalo bavit, nebo se nad nimi konečně slitovala, či jestli se jí trefil do nálady, ale zabralo to. Portrét odhalil otvor ve zdi, vedoucí do Nebelvírské koleje a Dáma při tom s chichotáním pronesla:

„A teď jsem zvědavá, jak budete svou ženu přenášet přes práh, pane Pottere...“

Harryho její poznámka na chvíli zarazila, jako by o tom, jak se protáhne s Ginny v náruči tím úzkým otvorem za portrétem, skutečně přemýšlel. Ginny ale na nic nečekala a během okamžiku byla na druhé straně. Harryho hned upoutaly šipky se svítícími jmenovkami: Weasleyovi, ukazující směrem k dívčím ložnicím a Pastorkovi, Potterovi zase ke chlapeckým. Když s Ginny ruku v ruce začali stoupat do schodů, tak slyšeli, jak Buclatá dáma trápí Kingsleyho a Angelinu a nechce je pustit bez hesla na kolej. Minuli ložnici s nápisem „Pastorkovi“ a pokračovali dál nahoru. Tam Harry popadl svou ženu a v náruči ji

přenesl přes práh. Ginny ho za to vášnivě políbila, vyklouzla mu z náruče a šla překontrolovat velkou rohovou vanu v zadní části místnosti. Poklepala hůlkou na kohoutek a z toho se začala hrnout voda. Omamná vůně růží, šeríku a konvalinek se šířila po ložnici, kde kromě vany byla už jen veliká pohodlná postel s hedvábnými, jasně žlutými, nebesy. Ginny na nic nečekala. Odložila na noční stolek svoje šperky, šaty z ní sklouzly jakoby samy, ona je přehodila přes židli a už mířila k vaně. Harry to všechno sledoval se zatajeným dechem, rychle vytáhl hůlku, zajistil všechny stěny kouzlem „*Abdus emotion*“ a pak už se nechal naplno ovládnout svou touhou...

9. kapitola - Argentina.

Ráno si přispali, pak si ještě chvíli užívali soukromí a pohodlí velké manželské postele a tak se na snídani vydali až po desáté hodině. Ve Velké síni už moc lidí nebylo. Pastorkovi už byli pryč, čekala na ně mamka s Kráturou, Charlie a Katie. Kromě nich tu bylo už jen pár opožděných hostů, včetně opuchlých a uboze vypadajících Afričanů, kterým právě profesor Křiklan pobaveně servíroval lektvary proti nevolnosti a bolesti hlavy. Harry a Ginny zašli po snídani poděkovat profesorce McGonagallové, madam Červotočkové a ostatním profesorům, kteří se na přípravách podíleli, za nádhernou svatbu, kterou pro ně uspořádali. Domluvili se s Charliem a Katií, že si všichni nejdřív zabalí na cestu do Argentiny a navečer se sejdou na Grimmauldově náměstí, aby si zařídili ložnice na poslední noc před odjezdem. Pak se rozešli. Charlie odešel krbem za Katií k Bellovým, kam byli pozváni na oběd a manželé Potterovi s mamkou do Doupěte, aby si zabalili na cestu a po obědě si také přestěhovali většinu svých věcí už do nového domova. Harry měl Siriusův dům už prozkoumaný, když ho kdysi prohledával, ale teď, když ho procházel s Ginny, najednou zjistil, že uklizený vypadá jinak. Také na něj nikdy nekoukal Ginninýma očima...

„Jen ty ložnice na koncích chodby mají vlastní koupelnu, tak si jednu vezmeme my a druhou necháme Charliemu. Ostatní bychom ale měli taky zařídit - pro návštěvy. Počítám, že Ron s Hermionou u nás budou pečení, vaření... Tyhle dvě ložnice, co mají společnou koupelnu, pro ně budou ideální.“

To už se Harry podivil:

„Na co dvě ložnice? Stejně budou spát spolu...“

Ginny se usmála:

„To už je jejich problém. Slušné vychování si žádá, aby do svatby měli každý svou.“

„A kdo by je asi u nás kontroloval?“ zavrtěl hlavou nechápavě Harry

„Třeba naše mamka,“ odpověděla mu jeho žena a Harry otočil oči v sloup.

Do zařízení jejich ložnice Ginny moc nezasahoval. Jen mlčky sledoval, jak z katalogu vybírá velkou pohodlnou postel, dva roztomilé noční stolky, prostornou skříň, krásný orientální gobelín na protější stěnu, židle potažené stejnou látkou, z jaké byly i závěsy na okně. Pak ještě vyměnila v koupelně malou vanu za velkou a přidala jedno umyvadlo - „Budeme chodit do práce společně, tak bychom se sem nevešli...“ Museli koupelnu trochu rozšířit, aby se do ní vešel i záchod s oddělující příčkou, ale to zvládli snadno podle knížky, co dostal Harry od Billa k Vánocům.

„Tak jak se ti to líbí,“ zeptala se Ginny, když se naposledy rozhlédla po svém díle.

Harry se zasmál:

„Moc se mi to líbí, hlavně ta postel. To by chtělo hned vyzkoušet...“ a něžně svou ženu objal a políbil.

Ginny mu polibek vrátila, ale pak se mu vykroutila z náruče.

„Ted' na to není čas, miláčku. Za chvíli tu budou Charlie s Katií. Musíme začít připravovat večeři, ložnici jim zařídíme, až tu budou, aby se jim líbila.“

Tak strávili večer ve společnosti novomanželů Weasleyových a Harryho rodiny na portrétu, který nechali v kuchyni. Sirius se sice naoko zlobil, jak to, že si do ložnic nedali nějaké pěkné obrazy, aby je mohli občas chodit kontrolovat, ale dostalo se mu jen smíchu od všech přítomných. Odjížděli už v deset dopoledne, tak šli spát brzy, aby si na to cestování dobře odpočinuli.

Ráno je probudila halekající Hermiona, která je i s Ronem a mamkou přišla vypravit a vyprovodit. Odjížděli, respektive přenášeli se do Argentiny, až později odpoledne, jen aby se stihli ubytovat před slavnostním zahájením v osm večer. Tým měl naproti tomu ještě absolvovat první trénink na velkém mistrovském stadionu. Ráno bylo trochu uspěchané, protože je mamka ještě přinutila, aby si překontrolovali, jestli mají zabaleno všechno, co budou potřebovat a Harry na poslední chvíli ještě stihnul přibalit i portréty s tátovou výčitkou: „Ty bys na nás snad vážně zapomněl?“

Vyprovodili je až na stadion Londýnských Draků, počkali, až se všichni chytí provazu, který spojoval dohromady dvě dřevěné koule, a přitom se dozvěděli, že je to mudlovská Argentinská zbraň, která se jmenuje „bola“ a mávali jim, ještě když se ztratili v modrém zářícím oparu.

Cesta trvala několik minut a dopad byl trochu tvrdší. Kromě obou léčitelů, ho všichni ustáli se ctí. Ujal se jich hned jejich průvodce a rychle je odklízěl ze středu stadionu, aby uvolnili prostor pro další výpravu. Odváděl je k bráně a přitom se představoval:

„Jmenuji se Pedro Sánchez a budu váš průvodce po celou dobu mistrovství. Nejdřív projdeme bezpečnostní kontrolou, pak se ubytujete. Malé občerstvení máte připravené ve svém apartmánu, oběd bude v jednu hodinu po poledni, až tu budou všechny čtvrtfinálové týmy. Pak budou probíhat jen půlhodinové seznamovací tréninky. Vy jste na řadě v 16:30. Od 20:00 bude slavnostní zahájení a losování tady na stadionu, vyzvednu vás včas a odvedu na vaše místa. Program s vámi proberu kdykoliv si řeknete...“

Jenže všechno se zadrhlo hned na bezpečnostní kontrole. Všem prohledali zavazadla, zaregistrovali jejich hůlky, prohledali je čidlem tajemství... Harry byl rád, že nechal doma svůj neviditelný plášť, protože Argentinským bystrozorům se nelíbily ani jeho portréty. Nakonec mu je vrátili i s Angeličíným Lotroskopem a bylinkami na lektvar proti otěhotnění, které měla sebou snad všechna děvčata. Stejně se ale nechystali k odchodu, i když už za nimi stáli ve frontě Irští reprezentanti a právě přicházeli Bulhaři. Další z bystrozorů totiž vyházal z malé dřevěné, ale prostorné truhličky léčitelky Evy, snad polovinu lektvarů, které vzala sebou.

„Není povoleno... Neznámé, neregistrované u nás... Nepotřebujete, máte k dispozici naši nemocnici a naše léčitele...“ lámanou angličtinou vysvětloval bystrozor.

Jinak mírná a tichá Eva se pořádně rozběsnila. Z očí jí šlehaly blesky, když se s rukama v bok do nešťastného bystrozora pustila:

„Právě jste mi potvrdil, jak zaostalé je vaše léčitelství. Polovinu našich základních lektvarů ani neznáte a my bychom vám měli svěřit do rukou zdraví našich hráčů? To tedy v žádném případě! Mám sebou všechno, abych se o své svěřence postarala a nemusela je svěřit do péče těch vašich primitivních šarlatánů a nehnu se odsud bez svých lektvarů!!!“

Celý tým jako jeden muž obstoupil nešťastného bystrozora a svou léčitelku a s odhodlanými výrazy ve tvářích ho nenechávali na pochybách, že rozhodně neustoupí. Navíc se přidali i Irští a Bulharští hráči, kteří čekali na kontrolu.

„Ani my se nenecháme připravit o své léčitelské poklady!“ ozývaly se výkřiky z jejich řad.

Nastalý zmatek, který tak u brány způsobili, přilákal důležitě vypadajícího a vznešeně oblečeného kouzelníka. Před ním klusal mladý kouzelník, který se zmateně pokoušel situaci uklidnit a zjistit od zúčastněných co se tu děje. Důležitě se tvářící si nechal od mladého asistenta vysvětlit situaci a pak je v angličtině oslovil:

„Jsem viceministr Álvaro Quercia a mám na starost bezpečnost zde ubytovaných. Nejen osmi týmů, ale i všech osmi ministerských výprav. Nedovolím proto, aby sem byly proneseny předměty, které by mohly být nebezpečné...“

Eva mu ale oponovala:

„Co je nebezpečného na léčivých lektvarech?“

On jí trpělivě odpověděl:

„Tyto lektvary u nás neznáme, a proto nemůžeme vědět, jestli nejsou nebezpečné...“ a přitom si shluk dóz, krabiček a lahviček různých tvarů pozorně prohlížel. „Co je to za podivné léky?“ zeptal se nakonec.

Eva začala rozčileně vyjmenovávat:

„To u vás opravdu neznáte takové základní léčitelské prostředky jako je Kostirost, uspávací lektvar, tinktura z Třemdavy, výtažek z chapadélek hrbouna, životadárnou mízu, nebo zásyp proti opruzení?“ a ukazovala na jednotlivé přípravky. On ale jen kroutil hlavou a ukazoval na další lahvičky, tak pokračovala:

„Lektvar na astma a na malárii, mast a lektvar na pokousání vlkodlakem nebo lektvar...“ nad několika lahvičkami s jedovatě, brčálově zeleným lektvarem se na chvíli zarazila, ale postřehl to jen Harry. „...proti průjmu. To opravdu tyto základní léky neznáte?“

„Ne neznáme, a proto nemohou být dopraveny do tohoto přísně střeženého areálu,“ řekl viceministr, vytáhl hůlku a rychle vyslal na tu hromádku kouzlo „*Evanesco*“. Jenže Harry držel v ruce hůlku dřív, než on a kouzlo odrazil směrem k obloze.

Viceministr obrátil svou hůlku proti Harrymu a z očí mu sálala nenávist. Jenže to už na něj mířily hůlky nejen celého Anglického týmu, ale i Irské a Bulharské. Viktor Krum se dokonce protlačil dopředu a s vyzývavým výrazem ve tváři se postavil Harrymu po boku. Harry se na něj usmál, a zatímco se pan Álvaro Quercia rozzlobeně rozhlížel po účastnících této vzpoury a jeho asistent s tupým výrazem netečně přihlížel, obrátil se na Evu:

„Napadlo mě... Vy přece ty lektvary všechny důvěrně znáte. Když je necháte zmizet, tak je přece dokážete zase přivolat. Ty cedulky na nich jste si popisovala sama...“ Evě se rozsvítily oči pochopením, přikývla a udělala to. „*Evanesco*“ a rázem příčina všeho toho zmatku zmizela. Harry si s potěšením všiml, jak léčitelé ostatních týmů nechávají s úsměvem mizet svoje truhličky s lektvary a viděl také vztek a nenávisť svítící z viceministrových očí.

Když Angličané odcházeli za svým průvodcem do útrob obrovského stadionu, Irové absolvovali prohlídku a Bulhaři informovali právě příchozí Turky, kteří také nechávali mizet svoje léčitelské poklady. Harry se potichu zeptal Evy:

„Ten lektvar proti průjmu, nebyl to náhodou *Contraimperius*?“

Eva se na něj překvapeně podívala:

„Ty už ho znáš? Myslela jsem, že je to ještě příliš velká novinka, než aby ho někdo znal...“

Harry se rozesmál:

„Chodil jsem s Harperem do školy, byl jsem u toho, když ho testoval. Dobrý nápad, že jste ho přibalila...“

Jak procházeli vnitřkem tribuny, tak jim průvodce Pedro ukazoval, kde najdou ošetřovnu, lázně, společnou jídelnu, společenskou místnost a hernu. Další čtyři patra byla vyhrazena pro ubytování týmů. Oni byli ubytováni ve třetím, společně s Iry. Nad ubytovacími prostory už byly jen místnosti pro bezpečnostní služby. Dovedl je do jejich apartmánu. Vešli do velké místnosti zařízené na jedné straně dlouhým konferenčním stolem s čalouněnými židlemi, na kterém bylo připraveno bohaté a pestré občerstvení. Zbytek místnosti byl zaplněn pohodlnými křesly a pohovkami pro víc, než šestnáct lidí v týmu. Kolem dokola byly dveře do celkem osmi pokojů. Všichni se zvědavě rozešli, aby si ubytování prohlédli. Dvoulůžkové pokoje, každý s vlastní koupelnou, byly zařízené přepychově. Měkoučké vlněné koberce, sametové závěsy na oknech a z okna krásný výhled do bujného lesa... Když se Harry pokusil okno otevřít, tak zjistil, že je to jen iluze. Za oknem byla jen zeď. Ginny mu vynadala:

„Neměl jsi to otvírat, teď už se mi ten výhled tolik nelíbí, když vím, že není pravý...“

To už je ale volal trenér do společné místnosti.

„Musíme se ubytovat, pojd'te sem, rozdělíme ložnice.“

Když se kolem něj shromáždili, tak pokračoval:

„Tuhle krajní ložnici bude mít Eva a jedno lůžko u ní bude jako marodka pro děvčata. Na druhé straně to samé pro Davida. Vedle Davida můžou být odrážeči, pak brankáři, Steven s Rogerem a tady Charlie a Harry. Vedle vás budeme já a Béda a ty dvě zbylé si rozdělí naše čtyři děvčata...“

„Ale vždyt...“ pokusil se opatrně zaprotéstovat Harry, ale trenér Hollister ho nenechal ani domluvit.

„Já vím, že jste manželé, Harry. Byl jsem dokonce i na svatbě, sám jsi mě pozval, ale tohle není svatební cesta, jak byste si asi přáli. Tohle je mistrovství světa a Famfrpál tu je na prvním místě. Takže to bude tak, jak jsem řekl!“ dokončil, možná trochu víc důrazně, než bylo potřeba, trenér.

Harry už si další protesty odpustil a šel za Charliem, aby se ubytoval. Charlie se smál:

„Dobře se na nás připravil. Asi čekal bouřlivější protesty, ale neboj Harry, my jsme spolu, Katie a Ginny jsou taky spolu. Jediný problém je ta ložnice trenérů mezi námi. Budeme holt muset používat kromě toho tvého „*Abdus emotion*“ i „*Ševellissimo*“... Tak už se nemrač... Bude to jako doma...“

Harry se rozesmál:

„Tam už by mě snad mamka nehonila k Ronovi...“

V klidu si vybalili, pověsili si tréninkové i reprezentační hábity do skříně, opláchli se po cestě a šli si sednout do společenské místnosti, kde na ně čekal Pedro, aby je seznámil s dalším programem. Obsloužili se výborným ananasovým džusem a ochutnali nějaké ovoce. Ginny si pochutnávala na nějakých kaktusových plodech a Harrymu zase zachutnala mučenka. Pedro zatím vysvětloval, jak bude probíhat slavnostní večer a také jim kladl na srdce, aby dodržovali bezpečnostní pravidla podepsaná viceministrem, která jim rozdal... Právě, když se do nich všichni pozorně začetli, tak pod stropem vyšlehl plamen a z něj se s radostnou písní k Harrymu na rameno snesl Fawkes. Pedro se hrozně vyděsil. Chvilí lapal po dechu a pak vyhrknul:

„Co... co... co to je?!“

Harry se na něj usmál, a zatímco Fawkes prozpěvoval uklidňující melodii, vysvětloval:

„To je můj Fénix, Pedro. Nemusíš se ho bát. Fénixové jsou mírumilovní, hodní a laskaví tvorové. Neublíží tobě, ani nikomu jinému.“

„Ale... ale to je v rozporu s pátým odstavcem bezpečnostních pravidel. V prostorách uvnitř stadionu nejsou povolena žádná zvířata. Žádná se sem ani nemůžou dostat, celý prostor je proti všem zvířatům zabezpečený, kvůli moskytům a podobné havěti z nedaleké bažiny... Tak jak se sem vlastně dostal?!“ nevěřícně zíral na mohutného ptáka, který se srdečně vítal s Harrym i se všemi ostatními kolem stolu.

„To bude nejspíš tím, že Fawkes není obyčejné zvíře, je to kouzelný tvor, na kterého běžná kouzla neplatí...“ vysvětloval Harry. „Takže se na něj asi ani nevztahují tahle pravidla...“

„Já si to asi budu muset ověřit u bezpečnostní služby, opravdu nevím, co mám dělat...“ rozpačitě vstával Pedro od stolu. Ale zarazila ho otázkou Diana:

„Počkej ještě. Co když někomu z nás přinese sova dopis? To se k nám nedostane? Budeme tady úplně odříznutí od okolního světa? To snad nemůžete myslet vážně, ne?“

„Pošta je vyřešena jinak. Úplně nahoře, na ochozu je centrála, kam je sovám a jiným posílům přístup povolen. Tam bude pošta kontrolována a dvakrát denně doručována, takže

se o svou korespondenci nemusíte obávat. Já musím jít teď vyřešit toho Fénixe, za chvíli se vrátím..." odpověděl Pedro a vzdálil se.

Harryho spoluhráči brblali a nadávali na přehnanou opatrnost a přísná bezpečnostní opatření:

„Hele, tady je napsáno, že hráči a ostatní členové týmu nesmějí chodit do části vyhrazené ministerským výpravám,“ četl Charlie. „To je drsný, co Angelino? A taky, že nesmíme opustit stadion... To jako nebudeme smět ani navštívit naše rodiny ve stanovém městečku? To se mi tedy opravdu přestává líbit. Vypadá to, jako bychom tu byli uvězněni...“

Harry přimhouřil oči a pronesl nahlas, tak aby ho všichni slyšeli:

„Ten viceministr se mi nelíbil, sálalo z něj zlo. A ten jeho asistent vypadal, jako ovládnutý kletbou *Imperius*. Veritasérum sebou asi nemáte, co?“ zeptal se Evy. Ta jen zavrtěla hlavou.

Harry pokračoval:

„To, co se tady kolem mistrovství děje se mi nelíbí, mám z toho všeho opravdu špatný pocit,“ ukázal na bezpečnostní předpisy před sebou na stole.

„Fawkesi, stihneš se domů vrátit dřív, než Hermiona odejde z domova? Potřebuji, aby sebou přivezla nějaké lektvary, a potřebuji varovat ostatní, že se děje něco divného, aby byli opatrní. Dám ti sebou nějaké dopisy a ty pak zůstaneš s mamkou ve stanovém městečku. Je dobře vědět, že si tě můžu přivolat, když tě budeme potřebovat tady. Večer, až se zbavíme Pedra, tak si ještě vyzkouším, jestli dokážu přivolat Kráturu...“

Sedl si ke stolu a sledován udivenými pohledy ostatních, přivola si dva listy pergamenu a napsal zprávu pro Hermionu a pro tatku. Pak je dal Fawkesovi a poslal ho pryč se slovy:

„Bud' opatrný a dej na ně pozor, ano?“

Chvilku na to, co se Fénix ztratil v plamenech, přišel Pedro v doprovodu jednoho mohutného bystrozora a roztěkaného, popleteného mladého asistenta Ricarda. Rozhlíželi se, kde je Fénix a tak jim Harry vysvětlil, že nechce vyvolávat zbytečné problémy a tak Fawkese poslal radši domů. „Když jsou tu zvířata zakázána...“

Zmatený Ricardo si viditelně oddechl.

„Děkuji, že dodržíte naše bezpečnostní pravidla. U ostatních týmů se bohužel nesetkáváme s tak vstřícným přístupem... Irové se bouří, Turci podávají jeden protest za druhým a ti Afričané z Konga už žádali přenášedlo zpět domů, že tu za takových podmínek nebudou...“

10. kapitola – Slavnostní zahájení.

Když je Pedro odvedl na oběd do společné jídelny, tak se k nim hned u dveří přidal Viktor Krum, jako by tam na ně už čekal. Ostatní členové týmu s úžasem sledovali, jak se ten „slavný Krum“ srdečně zdraví s Charliem a Harrym, gratuluje jim ke krásným manželkám a přeje jim do manželství hodně štěstí... Sedl si ke stolu mezi ně, a když se od nich konečně odpoutal jejich věrný průvodce Pedro, tak se potichu, se svým osobitým přízvukem, zeptal:

„Co říkáte na to, co se tady děje? Jak se vám líbí ta bezpečnostní opatření? Budete s tím něco dělat?“

Harry zakroutil hlavou:

„Nelíbí se nám to zrovna tak, jako tobě Viktoru a taky se nám vůbec nelíbí viceministr Quercia, ale zatím s tím nebudeme dělat nic. Jen se co nejlépe připravíme na to, co přijde... Varoval jsem Hermionu, aby na sebe dávali pozor všichni ve stanovém městečku a varoval jsem i ministerskou výpravu. A že něco nepříjemného chystá, o tom už nepochybuji...“ odpověděl Harry a koutkem oka při tom sledoval právě viceministra, který zrovna jeho směrem vysílal velmi nepříjemné pohledy.

Viktor přikývl:

„Dobře, budeme ve střehu. Kdybyste se dozvěděli něco konkrétnějšího, tak mi určitě dejte vědět, budu mít ve stanovém městečku celou rodinu i se snoubenkou, nerad bych, aby se dostali do nějakých problémů. Na mě i na moje spoluhráče se můžete spolehnout, kdyby bylo potřeba...“ dodal ještě, jak se zvedal od jejich stolu, aby se přidal ke svým.

Charlie se uchetnul:

„To bude mít Ron radost, že má Viktor konečně jinou lásku, než Hermionu...“

Harry a Ginny se rozesmáli a pak se všichni v dobré náladě pustili do pestrého oběda.

Po obědě si prohlédli prostory, které měli k dispozici. Společenská místnost byla moc hezky zařízená, a jak se od Pedra dozvěděli, je to jediná prostora, kde můžou přijímat návštěvy zvenčí. Lázně je okouzlily. Byly rozděleny na pánské a dámské a našli v nich všechny možné druhy koupelí, včetně bahenní lázně, několik druhů různých saun, čtyři ochotné maséry a příjemnou hostesku, která kromě osušek a koupacích pláštů rozdávala i velmi svůdné úsměvy. Herna byla zařízena mnoha hracími stolky s mnoha hracími deskami ke hře, které Harry ještě nikdy neviděl. S úlevou objevil i kouzelnické šachy a tchoříčky, které už měl tu čest poznat ve škole. Napadlo ho, že by se tu mohl občas trochu rozhlédnout, aby zjistil co je to vlastně za hry a podělil se o ten nápad s Ginny, Charliem a Katií.

„Některé ty hry trochu znám, v Rumunsku, v dračí kolonii, se sešla dost mezinárodní parta, Tak jsem měl možnost některé ty zvláštnosti se naučit. Jestli bude dost času a nebudeme mít na práci nic užitečnějšího, tak sem můžeme zajít...“ s úsměvem nabídnul Charlie.

Z ošetřovny právě odcházeli David s Evou, která byla bílá, jako křída. Hned jak na ně na chodbě narazila, spustila:

„Ani všechna obranná kouzla přede mnou neochrání toho člena týmu, který by do téhle ošetřovny vkročil třeba jen se zadřenou třískou. Neopovažte se svěřit svoje zdraví do rukou těch šarlatánů. Tady žijí ještě ve středověku a používají takové metody, jako pijavice a pouštění žilou...“ došel jí dech a nechala se odvést Davidem do lázni, aby je shlédla svým kritickým okem.

Cestou do svého apartmánu se ještě chvíli zdrželi sledováním nádherné scény mezi některými členy Japonského týmu a viceministrem. Japonci byli velmi zdvořilí, tiší a přesto velice paličatě trvali na svém. Mluvili spolu anglicky a tak všichni, co šli s Harrym nahoru, dost dobře rozuměli, o čem je řeč. Již velmi rozčilený viceministr zvyšoval hlas a to vypadalo proti tichým a uctivě uklánějícím se Japoncům, nepřiměřeně.

„Nemůžeme vám vrátit ty zbraně! Ať už mají jakoukoli historickou nebo morální hodnotu! Toto je přísně chráněný areál, musíme zajistit bezpečnost hráčů i ministrů, proto tady nemůžeme dovolit žádné zbraně!“

Od potichu hovořícího trenéra chytali jen zlomky jeho naléhání:

„...jsou jen odznakem hodnosti, morální oporou... použili jen k sebeobraně... nikoho nehodláme ohrožovat...“

Když po jejich zevlující skupince hodil zlým pohledem rozlíčený viceministr, tak je Béda pobídnul:

„Pojďte, tady je zcela zjevné, jak to dopadne...“

Zalezli do svého apartmánu, rozvalili se do pohodlných pohovek a jen tak lenošili a sdělovali si své dojmy ze svého pobytu tady. Pak se na tréninku proletěli kolem stadionu. Víc toho za tu půlhodinku stejně stihnout nemohli. Tak se jen seznámili s tím obrovským prostorem, v kterém budou hrát a Harry s Charliem si dobře prohlédli celé tribuny, žasli nad množstvím bezpečnostních hlídek všude na ochozech, kolem celého obrovského stadionu. Po tréninku zůstali na tribunách hned vedle brány, kde byly prostory vyhrazené pro reprezentační týmy a sedadla v jejich národních barvách, protože díky Angelině a jejímu dvousměrnému zrcátku věděli, že jejich ministerská výprava má dorazit v nejbližší době.

U brány v protější tribuně, kde byl vchod do ministerské ubytovny, už stálo pět bystrozorů i s viceministrem a jeho asistentem, připravených na bezpečnostní kontroly očekávaných výprav. Těsně před přemístěním první výpravy se k nim připojil i malý, baculatý, dobrácky vypadající chlapík. Podle toho, jak se k němu ostatní chovali uctivě, Harry usoudil, že právě vidí Argentinského ministra kouzel. První přistáli Japonci, za nimi Turci, pak Irové a hned za nimi Kingsley a jeho parta. Vzhledem k tomu, že hned první Japonci, způsobili u bezpečnostní kontroly značný rozruch a pořádné zdržení, nikdo nic nenamítal, když se ministerská výprava Anglie, vydala místo do fronty před bránou, ke svým hráčům. Srdečně se všichni přivítali, Harry s potěšením zaregistroval, že členem výpravy se na poslední chvíli stal i šéf bystrozorů Dobs. A ještě větší potěšení mu způsobil svým dárkem George. Předal mu sáček s šestnácti žlutými zrcátky s vysvětlením:

„Velká kolekce čtyřiceti kusů pártý na dálku. Šestnáct vy, šestnáct my a osm už mají Sturgis s Bille, kteří přijedou s ostatními asi za hodinu. Rozdají je ve stanovém městečku podle potřeby.“

„Skvělý nápad George,“ pochválil svého švagra Harry.

„Jo, to je. Jenže nebyl můj...“ zatvářil se přehnaně zarmouceně. „To vymyslel ministr,“ dodal už zase se svým typickým uličnickým úsměvem. Kingsley se hned přidal:

„Rozdej to hned, ať jsme ve spojení. Používejte je jen na důležitou komunikaci. Nezapomeňte, že vaše rozhovory přes tato zrcátka, bude poslouchat i dalších osmatřicet lidí a kdokoliv z nich se může do komunikace zapojit. Takže žádné domlouvání rande, nebo jiných lumpáren...“

Pak se k nim usadili a poslechli si, co se tady zatím dělo. Měli na sdělování svých zážitků a dojmů času dost, protože další ministerské výpravy už se také připojily do fronty před branou. Harry hned své žluté zrcátko vyzkoušel:

„Bille, slyšíš mě? Jsi na příjmu?“

„Ano, slyším tě, Harry...“ ozvalo se za chvíli a v zrcátku se objevily Billovi oči. „Děje se něco, nebo jen zkoušíš, jak to funguje?“

„Je to jen zkouška, za jak dlouho se vydáte sem?“ zeptal se s úsměvem Harry.

„Už jsme v Doupěti skoro všichni, čekáme jen na Láskorádovi, jedou s námi. Startujeme za 40 min.“ Na Billova slova navázal Sturgis:

„My startujeme už za půl hodiny, jedeme s jinou partou.“

Harry se usmál na oba:

„Dobře, tak se snad brzy uvidíme. Bille, až budete rozdávat zrcátka, tak nezapomeň na Hermionu. Rád bych, aby měli ona a Ron alespoň jedno dohromady.“

„Už ho máme Harry. Lektvary jsem sehnala, i když to byla docela fuška, takhle na poslední chvíli...“

„Harry pozor, řítí se sem Pedro!“ syknul na něj Charlie a tak se rychle rozloučil a schoval zrcátko.

„Stejně to byl zvláštní pocit, slyšet svůj rozhovor, za všech kapes okolo sebe...“ šibalsky se usmál na Kingsleyho. Pak se zarazil:

„To je ale problém... Co když budeme zrovna v nevhodné společnosti, když bude probíhat nějaká důležitá konverzace?“

„Neboj, na to jsme mysleli,“ odpověděl George. „Když přikryješ zrcátko rukou, tak nic nebude slyšet, jen ucítíš lehké mravenčení a budeš tak vědět, že se něco děje...“

Přicházející Pedro pak už jen s údivem sledoval, jak všichni Angličané strkají ruce do kapes...

Pedro slušně pozdravil a skoro omluvně jim řekl:

„Bezpečnostní služba mě sem poslala, abych vás požádal, jestli byste se nevrátili do svých ubytovacích prostor. Naproti vznikly nějaké komplikace a jim se moc nelíbí, že jste tady...“ a ukázal na protější bránu, kde se ještě dohadovali Japonští ministerští úředníci a kolem byla hradba ostatních výprav, které to všechno sledovaly s obrovským zájmem.

„Dobrý nápad,“ usoudil Kingsley, „alespoň se podíváme, kde bydlíte a jak je o vás postaráno. Tady to vypadá ještě na dlouho...“ a ukázal směrem k houfu u brány.

Pedro zrudnul a hrozně rozpačitě, chvějícím se hlasem, vysvětloval:

„To bohužel nepůjde, pane ministře. Dokud neprojdete bezpečnostní kontrolou, tak vás do ubytovacích prostor nepustí...“

Kingsley se nad drobným Pedrem vztyčil v celé své výšce a ten chudák vypadal najednou ještě menší, jak se ustrašeně přikrčil. Ale ministr jen s úsměvem pokrčil rameny:

„No tak se půjdeme postavit do fronty, když to tedy nejde...“

Cestou na ubytovnu, Harrymu pošeptal táta z obrazu na chodbě:

„Přijďte všichni do vaší ložnice, máte ve společenské místnosti špeha...“

Harry totiž, hned po příjezdu, postavil oba portréty na svůj noční stolek, aby se tu trochu porozhlédli. A tak se hned po příchodu rozloučili s Pedrem a poslali ho pryč, že budou volit kapitána, který vylosuje na slavnostním večeru jejich soupeře pro čtvrtfinále. Pak se ale všichni nacpali do ložnice k Harrymu, z které Charlie nejprve odnesl pěkný obraz krajinky do společenské místnosti.

„Tak jsme to tady proběhli...“ začal Sirius. „Dostaneme se i do ministerské ubytovny, mají to tam zařízeno ještě luxusněji. Nahoře, v prostorách pro bezpečnostní službu, žádné obrazy nejsou, ale viceministr má ve své kanceláři osm portrétů, jejichž kopie jsou ve všech společenských místnostech jak týmů, tak ministerských výprav...“

Táta pokračoval:

„Zajímavé je, že v každé ložnici je nějaký obrázek, na který může kouzelný portrét vstoupit. Ve společenské místnosti jsou už kromě kopie portrétu jen dvě mizerné reprodukce, nějakých slavných děl...“

Profesor Brumbál všem doporučil:

„Přesuňte obrázky z ložnic do společenské místnosti a dávejte si tam dobrý pozor, o čem se bavíte. Myslete na to, že se vše dozví viceministr. V ložnicích budete mít dostatečné soukromí. Já se teď přesunu do ministerské části, abych varoval i Kingsleyho, až se konečně dostanou dovnitř...“ a chystal se odejít ze svého portrétu.

„Počkejte, pane profesore,“ zarazil ho Harry. „Kingsley sebou nemá váš portrét?“

„Ne, Harry. Nechal ho v kanceláři, abych mohl zajistit spojení s ministerstvem, kdyby se tu dělo něco závažného...“ odpověděl s úsměvem Brumbál a odešel.

Trenér Hollister ukončil jejich sezení:

„Takže si uklidíme ložnice, vyzdobíme společenskou místnost a pak opravdu uspořádáme volby kapitána, to je nutnost. Losování se blíží, slavnost začne hned po večeři, takže už musíte jít oblečení všichni v reprezentačních hábitech...“

Harry na svůj hlasovací lístek napsal Rogera, protože se jako kapitán v základní části turnaje docela osvědčil. Byl to sice nemluvný a zamlklý kapitán, zato když něco řekl, tak to mělo hlavu i patu a připadal mu docela rozumný a hlavně svědomitý a poctivý. Když ale trenér Hollister hlasy sečetl, tak to vyšlo osm hlasů pro Harryho Pottera, tři hlasy pro Rogera Allmona a jeden hlas pro Olivera Wooda, takže se stal novým kapitánem Anglické reprezentace. Přijal to s velkými rozpaky, ale slíbil, že se bude snažit, aby jejich důvěru nezklamal. A tak šel na večeři už nejen v reprezentačním hábitu, ale taky s kapitánskou páskou na ruce. Cestou se s Charliem dohodli, že budou ohledně portrétů nenápadně varovat Irský a Bulharský tým, protože to byli hráči, které znali nejlépe a při případných problémech, které mohli nastat, od nich mohli očekávat spolupráci. A tak Harry vysvětlil Viktorovi co se děje a Charlie zase Irskému brankáři Ryanovi.

Slavnostní večer byl uspořádán velkolepě. Na ploše stadionu se střídala spousta vystoupení od ukázky umění gaučů, kde viděli v akci i tu zbraň bola, kterou použili jako přenášeďlo, přes vystoupení skupin kouzelníků, kteří se pokoušeli plný stadion bavit různými efektními kouzly a iluzemi, až po závěrečné velmi sugestivní vystoupení asi stovky víl, při kterém jen Neviditelné bezpečnostní stěny kolem celých tribun, zabránily mnoha nezkušeným kouzelníkům, vrhat se z výšky tribun v obloužených sebevražedných skocích. Harry se představení věnoval jen okrajově, protože se především snažil svým všehnohledem najít na tribunách prostory, kde budou sedět jeho blízcí a přátelé. Našel je nakonec docela blízko. Seděli všichni hezky pohromadě, asi uprostřed tribuny v místech, kde se setkává dlouhá a krátká tribuna. Z hlediska diváckého, to nebyla místa zrovna nejvýhodnější, ale kdyby chtěli hráči odejít ze stadionu, tak by se s nimi setkali u jedné brány, což by mohlo být důležité. I Ron měl zaměřený všehnohled na Harryho, když je konečně objevil a vesele mu zamával. Harry se usmál a zamával taky. Pochopil, že Ron sleduje upřeně jejich část tribuny už od samotného začátku vílího tance a doufal, že to vydrží až do jeho ukončení, protože věděl, že má velmi malou odolnost proti vílímu vábení. Charlie poslal mamce svého jezevčího Patrona se vzkazem, aby je přišli navštívit hned po ukončení slavnostního večera. Pak už se ale museli věnovat programu, protože nastal čas losování...

„Hlavně ne Argentinu, to už radši Japonce...“ potichu si mumlal trenér Hollister a tak se ho Harry zeptal:

„Proč? To jsou tak dobří?“

„Nemají nejkvalitnější tým. Postoupili jen dílem náhody... No podivné náhody...“ a potichu pokračoval: „Chytač a brankář Brazílského týmu náhle před zápasem s Argentinou onemocněli Dračími spalničkami a jejich náhradníci nebyly žádnými zázraky... Ale nic jim nedokázali, tak prostě postoupila Argentina...“ povzdechl si a pak pokračoval ve vysvětlování:

„Tři z pěti delegovaných rozhodčích jsou Argentinci, tak si asi umíš představit, jak by to vypadalo, kdybychom hned v prvním zápase jejich tým vyřadili z dalších bojů...“

Harry si povzdechl:

„Obávám se, že asi nebudu moct nějak ovlivnit, jaký tým vytáhnu. Takže nezbývá než doufat, že to dopadne dobře...“ usmál se povzbudivě na trenéra i spoluhráče a šel na plochu, kam už zval Argentinský ministr všechny kapitány reprezentačních týmů. Čtyři sličné asistentky hned rovnaly přicházející kapitány. Po ministrově pravé ruce seřadily první týmy, hezky podle abecedy Anglie, Bulharsko, Mexiko a Turecko a po jeho levé ruce zase Argentinu, Irsko, Japonsko a Kongo. Pak zazněly ze všech koutů stadionu famfáry a po jejich odeznění Ministr, kouzlem zesíleným hlasem, oznámil celému stadionu:

„Kapitáni druhých týmů si teď označí svým podpisem lístky s názvem své země,“ asistentky rozdali kartičky ve velikosti asi osmkrát patnáct centimetrů, „abychom vyloučili veškerou nepoctivost, která by při losování mohla nastat...“

Pak asistentky nechaly kapitány lístky zmačkat a vložit do otevřených zlatých míčků velikosti tenisáku, které uzavřely a vhodily postupně do velké skleněné koule, která se vznášela ve vzduchu mezi nimi.

„A teď si kapitáni prvních týmů vylosují svého soupeře pro čtvrtfinále. Prosím Anglii!“

Harry udělal dva kroky dopředu a zalovil rukou ve skleněné kouli, která se před ním vznášela ve výši hrudníku. Zlaté míčky se roztočily v divokém tanci a tak si Harry pomyslel: ‚Jenom ne Argentinu...‘, zavřel oči, nadechl se a po jednom z nich chňapnul. Asistentka mávla hůlkou a míček se otevřel. Harry vytáhl lístek, narovnal ho a s úlevou vydechl. Další z asistentek mávla hůlkou a lístek se zvětšil do velikosti metrového transparentu. Harry ho roztáhl v rukách nad hlavou a ukázal nejprve do míst, kde seděl napjatý zbytek týmu a pak se s ním otočil kolem dokola, aby ho ukázal i divákům na tribunách.

„Anglie si vylosovala do prvního zápasu - KONGO!“ zahřměl zesíleným hlasem ministr, až Harry leknutím nadskočil. Pak ho za ruku popadla jedna z asistentek, druhou chytila obrovitého černého kapitána Konga a odvedla je kousek dál, kde je postavila čelem k ministrovi a zbylým kapitánům. Pak si postupně vylosovali i ostatní - Viktor zvedl nad hlavu nápis Irsko, Mexičan zase Japonsko a Turecký kapitán s kyselým výrazem poslední - Argentinu. Teď stojí v řadě proti Argentinskému ministrovi, který se šťastně usmíval, že všechno proběhlo tak hladce.

„Své soupeře už všichni znáte. Bojujte statečně a čestně, ať zvítězí ten nejlepší tým. Tímto prohlašuji finálové zápasy o titul Mistra světa ve Famfrpálu za zahájené!“ zvolal a nad nimi se rozpoutalo peklo závěrečného, úžasného ohňostroje.

Nad hlavami jim poletovali ohniví draci, fénixové, obrovští zlatí hadi a spousta dalších bájných tvorů se proplétala mezi kyticemi květů všech možných barev snad celou věčnost. Tím vším na závěr probleskl nápis Argentina bledě modrým a bílým písmem, který překrylo obrovské, zářící slunce a oslnilo všechny oči obrácené v úžasu vzhůru. Harry rychle sklopil zrak a přesto, že bylo všude světlo jako ve dne, neviděl nic. Okamžitě byl ve střehu a celým svým tělem očekával nějaký útok. Ale žádný nepřišel, nic se nestalo... Pomalu se zase setmělo a postupně se začal ozývat aplaus ohromeného publika. Stupňoval se tak, že Harry, společně s ostatními kapitány, raději rychle zamířili ke svým týmům s pocitem, že musí každou chvíli ohluchnout.

Po ukončení slavnostního zahájení jim Pedro sdělil, že bezpečnostní služba obdržela přes tisíc žádostí o návštěvy hráčů na dnešní večer a proto byla nucena všechny zamítnout, protože by se tolik lidí stejně do společenské místnosti nevešlo. Doprovodil je až k jejich apartmánu, ale tam ho poslali pryč, že už půjdou spát. Sedli si ve společenské místnosti a probírali los. Všichni byli se čtvrtfinálovým soupeřem docela spokojeni, trenér Hollister dokonce velmi.

„Mám tu na všechnohledu záznam jejich nejlepšího utkání, právě s Tureckem. Byl to moc pěkný zápas, kde oba týmy museli ukázat to nejlepší, co dovedou. Zítra si ho tu pustíme na zed' a podíváme se, co od nich můžeme očekávat a kde mají slabiny, které se dají využít.“

Pak se rozešli do svých pokojů. Ginny, Angelina a Katie zašly ještě na chvíli k Harrymu a Charliemu, aby se podívali, jestli Harry dokáže přivolat Kráturu. Skřítek se objevil okamžitě a s velmi šťastným výrazem ve zkrabatěném obličejí, na ně hned začal chrlit spousty pozdravů a informací, jako by se bál, že na něco zapomene. Když slyšeli hlasité prásk, tak se do malé ložnice vecpali i Oliver a Béda. Tolik lidí na tak malém prostoru Kráturu očividně znervózňovalo. Celý se přikrčil, zmateně třepal ušima a oči mu jezdily sem tam takovou rychlostí, že se Harry bál, aby nezačal šilhat. Tak skřítko posadil vedle sebe na postel, uklidnil ho, uklidnil i ostatní a začal se ho metodicky vyptávat:

„Jsou všichni v pořádku, Kráturo?“

Skřítek horlivě kýval hlavou: „Ano, pane...“

„Kdy nás přijdou navštívit?“

Krátura se uklidnil a odpověděl:

„Povolili jim návštěvu zítra po obědě, před prvním zápasem. Jen na půl hodiny, pane. Návštěvy mají povoleny jen příbuzní a tak pan Sturgis nahlásil, že je váš kmotr, pane, říkal, že vám to určitě vadit nebude.“

Harry se jen usmál a přikývl:

„Jak to vypadá v táboře? Bydlíte všichni pohromadě? Je tam také tolik bystrozorů, jako tady?“ ptal se dál a tak skřítek začal v klidu vyprávět:

„Všichni z Anglie mají stany u sebe a hned vedle jsou všichni z Irska. Taky se hned po příjezdu nějakí kluci poprali, ale nebyl tam nikdo, kdo by je srovnal, nejsou tam žádní bystrozorové, pane. Museli je odtrhnout pan Sturgis s panem Billem. V táboře je jen několik starých kouzelníků, s páskou pořadatel, pane. Pan Bill s panem Sturgisem udělali průzkum a celé stanové městečko prohlédli, našli všechny známé a varovali je, že je to všechno divné, aby dávali pozor. Všechno vám to zítra řeknou, pane...“

Tak se s Kráturou rozloučili a poslali ho za mamkou s pozdravy od všech přítomných. Než se rozešli, tak jim Harry řekl:

„Vypadá to, že hrozba visí spíš nad stanovým městečkem, než nad námi. To, že je tady bezpečnost přehnaná a tam žádná, je opravdu podivné. Možná bychom měli zítra zkusit zatlačit na bezpečnostní službu, aby hráčům povolila návštěvy ve stanovém městečku.“

Uvidíme, jaká bude reakce... Můžou nás v tom podpořit i ostatní týmy, při snídani je můžeme zkusit nějak uvědomit, že hodláme protestovat.“

Profesor Brumbál ho z portrétu doplnil:

„Ministerské výpravy nemají zákaz opouštět zdejší prostory, jen mají varování, že bezpečnost mimo stadion jim nebude zajištěna a proto můžou ven jen na vlastní riziko. Kingsley s Arturem se za vámi přijdou po snídani podívat, mají k vám vstup povolen, jen s omezením na dobu nočního klidu od desáté večer do osmé ráno...“

„No paráda...“ povzdechla si Angelina a zatvářila se velmi kysele. Ostatní se rozesmáli a Běda jejich spolek rozpustil a zahnal je do přidělených ložnic.

Charlie se šel naložit do vonné koupele a Harry se smutným povzdechem v duchu zalitoval, že se na dnešní noc dohodli strávit způsobně noc ve svých ložnicích. Pusa, kterou od své ženy dostal s přáním dobré noci, ho roztoužila a způsobila, že se mu po ní začalo stýskat v okamžiku, kdy se za ní zavřely dveře. Tak si ještě chvíli povídal s portréty, pak se šel také vykoupat a usínal s rozporuplnými pocity v duši. Těšil se na famfrpál, stýskalo se mu po Ginny a zároveň ho trápily obavy, co zlého může potkat jeho přátele a blízké ve stanovém městečku, kousek od stadionu.

Ráno se letmo domluvili s Iry a Bulhary a v okamžiku, kdy se v jídelně na snídani sešly všechny týmy, tak trenér Hollister a Harry, jako kapitán, přistoupili k viceministrovi a nahlas podali oficiální protest proti tomu, že členové reprezentačních týmů nesmějí opouštět prostory stadionu a navštívit své příbuzné.

„Návštěvy zvenčí zde omezujete a nedovolíte nám ani, abychom své blízké navštívili sami. Proč tu s námi zacházíte, jako bychom tu byli uvězněni?“ hřměl svým zvučným hlasem trenér Hollister a Harry se zeptal:

„Hrozí snad našim rodinám ve stanovém městečku nějaké nebezpečí, že nás k nim nechcete pustit?“

Viceministr na ně koukal přimhouřenýma očima, v kterých se zase zableskl vztek a nenávisť. Když se k nim ale připojily hlasitě i ostatní týmy a žádaly odpověď na dané otázky, tak musel odpovědět. Mluvil pomalu, nahlas a srozumitelně:

„Důvod, proč si nepřejeme, abyste opouštěli chráněné prostory, je jen vaše bezpečí. Nemáme dost prostředků, abychom vás venku ubránili proti fanouškům ostatních týmů. Na každém mistrovství se vždy našel někdo natolik fanatický, že se pokusil napadnout hráče soupeře, aby zvýšil šance svého týmu. My jsme se snažili tyto případy eliminovat tím, že vás prostě mezi fanoušky nepustíme. Naše prostředky jsou pouze takové, že dokážeme bezpečnost zajistit jen v uzavřeném prostoru stadionu. Vybrali jsme pro konání mistrovství opuštěné místo, uprostřed pralesa a bažin, abychom eliminovali problémy s nenechavým a vlezlým mudlovským obyvatelstvem, ale proti návštěvníkům z ostatních zúčastněných zemí, vás ochránit nedokážeme...“ viceministr se na chvíli odmlčel, aby nabral dech a tak se Harry ozval:

„No, my si myslíme, že nám naši fanoušci a blízcí dokážou poskytnout dostatečnou ochranu. Obejdeme se i bez vašich bystrozorů...“

Ze všech koutů jídelny se ozývaly hlasy:

„Ano, postaráme se o svoje bezpečí venku sami... Chceme navštívit své rodiny... My taky chtít ven...“

Viceministr pokrčil rameny:

„Jak chcete, nikoho tu násilím držet nebudeme. Ale vezměte na vědomí, že jestliže opustíte stadion, tak za vaši bezpečnost odmítáme veškerou odpovědnost...“ prohlásil lhostejným tónem, ale Harry zahlédl v jeho očích jakoby vítězoslavný záblesk. To jeho podezření posílilo ještě víc a tak se o ně podělil potichu s ostatními hned, jak s trenérem zasedli zpět ke svému týmu.

Když pak po snídani zalezli s Kingsleym, Angelinou, Charliem, Katií a Ginny do ložnice a všechno Kingsleymu vysvětlili, tak Harry navrhnul.

„Ted' máme tak dvě hodiny času, tak asi použiji zastírací kouzlo a půjdeme s Charliem udělat průzkum ve vyšších patrech, která obsadila bezpečnostní služba. Abychom měli představu, jak to tam vypadá...“

Ginny ho přerušila:

„Měla bych s tebou jít radši já...“

Harry se nad tím ani nezamyslel, a když zahlédl Kingsleyho, trochu jedovatý, úsměv, tak podrážděně odsekl:

„Prosím tě nech toho.“

Ginny trochu uraženě oponovala:

„Myslím to vážně. Tvoje zastírací kouzlo je sice dokonalé, ale nevíš, jaká tu mají odhalovací zařízení. Kdyby načapali tebe a Charlieho, tak budete jen těžko vymýšlet výmluvy, proč jste, kde jste. Kdežto když budeme spolu my dva, tak můžeme v klidu říct, že si jen hledáme klidný koutek, kde bychom měli kousek soukromí...“

Harry se trošku zastyděl a omluvně odvětil:

„To máš pravdu, Ginny, na to jsem nepomyslel...“

Kingsley taky přikývl a tak se ven vydali hned. Vyšli na chodbu, pečlivě se rozhlédli nejen po kouzelnících, ale i po portrétech a Harry klepnutím hůlky nechal zmizet Ginny i sebe. Vedle výtahů byly i schody, ale dveře na schodiště byly zavřeny. K výtahům však mířila drobná pokojská v bílé zástěrce a před sebou vedla vzduchem, pomocí své hůlky, velký ranec ložního prádla. Protáhli se do výtahu hned za pokojskou a přimáčkli se k sobě v koutku, aby do nich náhodou nevrázila. Vyjeli o dvě patra výš a vyšli za ní do hodně rušné a členité chodby. Podle lidí, kteří tam pobíhali, poznali, že se jedná o údržbářské patro. Domácí skřítkové ve velké prádelně prali prádlo, jiní ho žehlili a mandlovali. Kouzelníci v údržbářských modrých hábitech nastupovali do výtahu a spěchali řešit stížnosti nespokojených hostů. Jeden z nich právě otevřel dveře od schodiště a tak Harry popadl Ginny za ruku a protáhli se zavírajícími se dveřmi za ním. Malý kulaťoučký kouzelník vycupital po schodech jen o jedno patro výš a tak proklouzli do další chodby. Tady byl klid

a tak měli příležitost dobře se tu rozhlédnout. Otevřeli několik dveří a našli sklad nádobí, lůžkovin, uklízacích pomůcek... Těsně před tím, než zabočili za roh chodby, vyšli ze dveří na schodiště dva bystrozoři, kteří hleděli do velkého pergamenu a pak se zadívali přímo jejich směrem. Harry zatajil dech, popadl Ginny za ruku a rychle se rozběhl za roh. Když doběhli až na konec chodby, tak zkusil první dveře a s úlevou zaregistroval sklad nábytku. Zapadli dovnitř v okamžiku, kdy bystrozoři odbočili směrem k nim a zase po nich pátrali očima. Když táhl Ginny až na samý konec obrovské místnosti, mezi židlemi naskládanými do vysokých sloupů, hromadami postelí, křesel a rolemi koberců, tak jí vysvětloval:

„Mají něco, jako je Pobertův plánec Bradavic. Vědí pravděpodobně o každém našem kroku. Měla jsi pravdu...“ zrušil jejich maskování, popadl svou ženu do náruče a svalil se s ní do obrovského, temně rudým sametem potaženého, gauče. Začal ji vášnivě líbat a těsně před příchodem pronásledovatelů jí roztouženě pošeptal:

„Dneska v noci tě přijdu navštívit, ať chceš, nebo nechceš...“

To už na ně ovšem mířili hůlkami dva velmi zamračení kouzelníci a něco nesrozumitelně hulákali. Tak se způsobně posadili, Harry objal svou ženu levou rukou kolem ramen, usmál se na rozčilené strážce pořádku a nevinně se zeptal:

„Copak se děje? Máte snad nějaký problém?“

Z hůlky většího z nich vyběhl stříbřitý paprsek a jeho Patron pravděpodobně pospíchal se vzkazem k někomu, kdo se s nimi bude umět domluvit. Ginny měla svou hůlku v ruce, ukrytou za Harryho zády, připravená na obranu v případě, že by jim snad došla trpělivost a nějak se ukvapili. V této patové situaci setrvali pár minut, no vlastně dost dlouho... Než Patron našel Pedra a než ho dovedl až dozadu do skladiště... Pak už jen vedli přes Pedra s bystrozory zajímavý rozhovor:

„Co tady děláte?“

„No co asi... Jsme novomanželé, jen jsme hledali nějaké klidné místo, kde bychom měli trochu soukromí... Tak se zdá, že jsme ho nenašli...“

„Jak jste se sem dostali?“

„Nejdřív výtahem a pak kousek po schodech...“ odpověděl Harry popravdě s pohledem na plánec v jejich rukách.

„Jak to, že vás nikdo z personálu nezastavil?“

„Asi proto, že nás nikdo neviděl...“

Bystrozorům to očividně stačilo a poslali je pod Pedrovým dohledem zpět na jejich ubytovnu. Pedro jim cestou domlouval:

„Už tam prosím nechod'te, příště by k vám nemuseli být tak přátelští...“ Harry se jen ušklíbl a uklidnil jejich pečovatele přikývnutím.

Když se vrátili do společenské místnosti, tak je trenér Hollister popoháněl:

„Za pět minut začínáme s projekcí a přípravou na zápas, tak ať tu všichni sedíte připraveni a soustředění!“

Tak podali rychle zprávu Kingsleymu a ostatním.

„Ten plánec je vážně problém,“ mračil se Harry, „vědí o každém našem kroku, maskování je neúčinné.“

Ginny ho ale překvapila, když s úsměvem prohlásila:

„To uvidíme... Podařilo se mi, v nestřežené chvílce, trefit ten pergamen matoucím kouzlem. Takže si počkáme, jak jim teď bude fungovat...“

Harry se rozzářil:

„Páni, Ginny, to byl skvělý tah...“ a dal jí pusu. I Kingsley jí s úsměvem pochvalně poklepal na rameno, ale pak se rozloučil a nechal je, aby se v klidu soustředili na trenéra a přípravu na svůj první zápas v Argentině.

11. kapitola - Postup do finále.

Nejdřív si záznam zápasu promítli na stěnu vedle dveří v celku. Využili této příležitosti, aby kouzelný portrét sundali ze stěny a odložili ho na stůl pod hromadu ostatních portrétů. Ten poslední dali navrch malbou dolů a tak špeha částečně eliminovali. Mohl je sice slyšet, ale neviděl nic. Pak jim trenér pouštěl postupně, někdy i zpomaleně, jednotlivé akce Konžských hráčů a podával k nim příslušné komentáře. Z porady si každý hráč odnesl něco. Harry dostal instrukce, aby se držel dost vysoko nad hrou, aby byl co nejméně vystaven odrážecům, kteří sice neměli moc přesných zásahů, ale co se týká razance, byli podobně brutální jako severané. Při zmínce o nich Harryho lehce zabořila žebra a tak si slíbil, že si rozhodně dnes dá moc dobrý pozor. Probírání taktiky ho uvedlo do podivného stavu vzrušení, napětí a trémy z nadcházejícího zápasu, že úplně odsunul do pozadí své myslí strach z toho, že se v dějišti Mistrovství děje něco podivného, nebezpečného a jeho přátelé jsou v ohrožení. To se mu ale zase brzy připomnělo, když po obědě přišli všichni na návštěvu. Vzhledem k našpicovaným uším několika zvědavých kouzelníků na portrétech ve společenské místnosti se bavili jen tak neutrálně, nezávazně a přesto se Harry dozvěděl vše, co potřeboval vědět o stanovém táboře, rozložení a organizaci jednotlivých národů o průzkumu pralesa a Bažiny Smutku v sousedství stanového městečka. Celé to povídání uzavřel Bill:

„Teď si ale přestaň lámat hlavu naším bezpečím. Budeme všichni v pohodě na stadionu sledovat, jak se plně soustředíš na zápas a společně se zbytkem týmu s přehledem porazíte Kongo...“

Pak šel z náruče do náruče a všichni mu popřáli hodně štěstí.

Ve tři hodiny to začalo. Harry si podal ruku s kapitánem Konga a hlavou mu bleskla myšlenka, že snad ještě nikdy neviděl černějšího černocho. Brankář jejich týmu, který dělal kapitána, byl totiž mnohem tmavší než ostatní členové jeho týmu. Zápas se rozjel pomalu a opatrně. Oba týmy se snažily spíš neudělat nějakou závažnou chybu a tak po půlhodině hry byl stav vyrovnaný 30:30 a nic převratného se na hřišti nedělo. Drobný černý chytač se držel ve stejné bezpečné výšce jako Harry a tak okamžitě zaregistroval, když se vrhl za zlatonkou a okamžitě se na něj přilepil. Pronásledovali zlatý míček bok po boku a jejich šance byly dost vyrovnané, když zlatonka najednou udělala něco, co Harry ještě nikdy neviděl.

Byla velmi rychlá a tak přesto, že Harry s černým chytačem za ní letěli plnou rychlostí, udržovala si stále stejnou vzdálenost. Pak ale najednou, v plné rychlosti, vystřelila prudce doprava, téměř v pravém úhlu. Harry zareagoval na změnu směru okamžitě, a přesto mu chvíli trvalo, než zlatý míček znova zaměřil. Jenže právě v tom okamžiku zlatonka znova prudce změnila směr a vystřelila kolmo vzhůru. Vydal se zase hned za ní, ale už se mu ji nepodařilo znova zahlédnout. Po chvíli přešel do vodorovného letu a rychle se rozhlédl okolo. Konžský chytač stejně zmateně kroužil pěkných pár metrů pod ním a Harry si musel připustit, že zlatonku ztratil. To už ale rozhodčí odpískal oddechový čas pro Kongo a tak se vydal trochu zahanbeně ke zbytku svého týmu. Josef Bellinger totiž využil toho, že hráči Konga věnovali víc pozornosti honbě za zlatonkou než hře samotné a podařilo se mu

zasáhnout potloukem jednoho z Konžských odrážeců tak, že mu přerazil násadu koštěte i s několika prsty levé ruky.

Harry přistál a hned se ptal:

„Už jste někdy zažili, aby se zlatonka chovala takhle splašeně a nevypočitatelně?“

Béda přikývl a vysvětloval:

„Tuhle zlatonku zřejmě vyráběl velmi temperamentní kouzelník. Zažil jsem něco podobného u zlatonek vyrobených v Itálii...“ pak se usmál a pokračoval: „Nemusíš se tvářit tak zklamaně a zahanbeně Harry. Z téhle nepovedené honičky nám svítá velká naděje. Ty už víš, co od ní můžeš čekat a příště si ji pohlídáš líp a tvůj soupeř nám ukázal, že jeho reakce ani obratnost zdaleka nedosahují tvých kvalit, takže máš mnohem lepší šance.“

To už ale rozhodčí odpískal konec oddechového času a Konžský odrázeč předvedl, že je stejný drsňák, na jakého vypadá - do narychlo napravených prstů na levé ruce popadl nové koště, do pravé ruky pátku a vyrazil spolu se zbytkem svého týmu zase do boje.

Ted' už se na hře obou týmů výrazně podepsala psychika. Bédovo hodnocení prvního, nepovedeného honu na zlatonku, výrazně uklidnilo anglický tým. Kongo zřejmě dospělo k podobným závěrům a na jejich hře se to podepsalo zvýšenou nervozitou. Dělal chyby v rozehrávce a toho dokázal Anglický tým jaksepatří využít. Harry se ale na hru pod sebou moc soustředit nemohl, protože oba černí odrážeci se teď plně soustředili především na něj. Jen si občas zkontroloval na tabuli stav skóre, hlídal si potlouky a vyhlížel bláznivou zlatonku. Když se ani po další hodině hry neobjevovala a skóre už vyrostlo na krásných sto šedesát ku šedesáti, tak začal doufat, že jeho tým dokáže vybojovat rozdíl větší než sto padesát bodů a tak získání zlatonky nebude až tak důležité.

Ale právě v té chvíli se zlatý míček objevil kousek od něj. Nezbývalo mu nic jiného, než za ní vyrazit. Musel uznat, že Béda měl pravdu. Dokázal bez problémů reagovat na šílené úskoky a krkolomné změny směru zlatonky tak, že ji téměř nespustil z očí. Změny směru prováděl vlastně automaticky - kam šly oči, tam ihned zamířilo i jeho koště. Byla to sice šílená jízda a po několika prudkých otočkách měl pocit, že jeho vnitřnosti někdo nacpal do obrovského šejkru a pořádně s nimi zatřepal, ale ke zlatonce se už konečně začal přibližovat. Jenže ta zase prudce odbočila doprava a rozletěla se přímo proti, právě přilétajícímu, Konžskému chytači. Harry napjetím téměř přestal dýchat, přilepil se na násadu svého koštěte a maximální rychlostí vyrazil za ní. Zlatý míček, jako by si uvědomil, že se dostal do kleští, náhle prudce zakmital doleva, doprava, nahoru, dolů, jako by se najednou nemohl rozhodnout kudy z toho ven. Tím se ale výrazně zpomalil a Harry byl nadosah. Černý chytač ovšem taky už natahoval ruku. Harry máchl svou pravicí a okamžitě přešel do výkrotu, aby se vyhnul čelní srážce s ním. Odstředivá síla ho málem stáhla z koštěte, při tom manévru, protože násadu mohl svírat jen v levé ruce. Pravou musel vši silou tisknout divokou zlatonku, která se odmítala vzdát a pokoušela se mu vytrhnout. Minul se s Konžským chytačem tak těsně, že mu proutí jeho koštěte pročíslo vlasy a zametlo záda, ale zvládl to. Vyrovnal let, srovnal se na svém Kulovém blesku a pevně svírajíc, už uklidněnou zlatonku, v ruce zdviženou nad hlavou, snašel se pomalu k rozhodčímu, který odpískal konec zápasu.

Jeho tým se na něj sesypal v okamžiku, kdy předal zlatonku a Harry šel z náruče do náruče. Pak se společně vydali na vítězný okruh kolem obrovských tribun, pozdravili svoje jásající fanoušky, ale nijak tyto oslavy neprodlužovali, protože za chvíli měl začít další, hodně zajímavý zápas: Mexiko versus Japonsko. Z tohoto souboje měl vyjít jejich soupeř pro semifinále a tak se chtěli po zápase opláchnout, do kapes nastrkat nějakou svačinku a nerušeně, během toho souboje, hodnotit a sledovat svého dalšího soupeře. Za potlesku jásajících tribun odešli bránou do nitra stadionu a cestou se ještě znova objímali a radovali z hladkého a přesvědčivého vítězství, bez zranění a podobných komplikací. Ginny Harryho políbila a zašeptala mu do ucha:

„Pořádně tohle vítězství oslavíme až v noci, ano?“ a oči jí šibalsky zajiskřily. V Harrym se zvedla najednou taková vlna touhy, že měl problémy s jejím zastřením a trošku z něj na krátký okamžik vytrysklo. Charlie se po něm ohlédl s varovným výrazem a pak se usmál:

„Neboj, Harry, už to domlouváme...“

Harry zrudnul a Charlie s Katií se rozesmáli nahlas.

Šťastní a příjemně unavení se pak dvě hodiny se zájmem dívali, jak Japonsko porazilo Mexiko. A nebylo to lepší hrou, ale rychlejšími košťaty. Mexičané vedli už o sto čtyřicet bodů, když se Japonské chytače podařilo konečně dohonit zlatonku. Zářivě bílá, perletí pokrytá Japonská košťata opravdu vypadala, jako sněhové vločky. Byla rychlá a hbitá, ale přesto Japoncům nestačila k získání převahy ve hře. Všichni byli totiž velmi mladí a bylo vidět, že jim chybí zkušenosti. Ze začátku svou rychlostí získali převahu, ale pak na hřišti převládla zkušenost a sehranost Mexického týmu. Harry s trochou s úlevy sledoval, jak Japonská chytačka třikrát ztratila divokou zlatonku z dohledu a teprve při čtvrtém pokusu se jí podařilo, díky rychlejšímu koštěti, vyfouknout zlatý míček Mexičanovi přímo před nosem. Japonci vyhráli těsně 280 : 270 a vytvořili tak první překvapení tohoto mistrovství.

Po večeri uspořádali malou oslavu, nebo spíš přátelské posezení s ministerskou výpravou, na počest dnešního vítězství. Kingsley s Angelinou se brzy vytratili a tak zábavu ve společenské místnosti obstarávali George s Leem. Harry s úsměvem sledoval, jak si ti dva perfektně rozumí. Lee totiž, čím dál, tím víc, nahrazoval Georgeovi ztraceného bratra. Jeho smysl pro humor se velmi podobal Fredovu a perfektně se Georgem doplňovali. Tatka nadšeně několikrát poplácával svého zetě po ramenou a zářil jako sluníčko. Popíjeli máslový ležák a bavili se o zápase, šílené zlatonce, o Japonsku a jeho hře. Kolem desáté se ve společenské místnosti zase objevil ministr a trenér Hollister už večírek začal rozpouštět, když vtom se z kapes všech přítomných ozval Hermionin hlas:

„Kingsley? Harry? Slyšíte mě?“

Harry okamžitě zvažněl a vytáhl zrcátko.

„Jsme tu oba, co se děje Hermiono?“

„Během oslav vašeho vítězství na nás zaútočil z pralesa jaguár, kterého někdo ovládal pomocí kletby *Imperius*. Nic vážného se nestalo, stihl jen trochu poškrábat paní Woodovou a Hestii kouzl do ruky...“

Oliver vyskočil a volal do zrcátka:

„Mami! Jsi tam? Ozvi se!“

Ze zrcátka se konejšivě ozvalo:

„Už jsem v pořádku Oli, slečna Grangerová je moc šikovná léčitelka, hned mě i Hestii ošetřila. Vzala sebou i sušenou třemdavu, tak mi na památku nezůstane ani jizva, zlato...“

Harry se zeptal:

„Jak víš, že ho někdo ovládal, Hermiono? Povídej, co se vlastně stalo.“

„Vyřítel se najednou z pralesa. Byl černý jako uhel a tak ho v té tmě nebylo ani vidět. Jenže my jsme se tu všichni sešli, abychom oslavili vaše první vítězství a zapálili jsme několik ohňů. Díky tomu, že jsme byli všichni pohromadě, tak jsme ho zneškodnili dřív, než stačil napáchat větší škody. Sturgis ho odhodil odpuzovacím kouzlem a Bill ho hned vzápětí uspal. Pak kolem něj Viky Hollister vykouznil pevnou železnou klec...“

„Jo, to on umí,“ zasmál se hrdě trenér. „Naučil se to už někdy v patnácti a svého malého bratra Dona neustále trápil tím, že ho do ní zavíral...“ dodal s úsměvem. Hermiona pokračovala:

„Když jsme ho v kleci zase probudili, tak se bezhlavě vrhal na mříže a oči měl takové podivně zakalené. Takhle se normální jaguár nechová, Harry. Jsou to plaché šelmy, žijící skrytě a útočící ze zálohy... Zase jsem ho uspala, přenesli jsme ho na okraj pralesa a nalila jsem do něj jeden *Contraimperius*. Když jsme ho pak probudili, tak se tvářil hodně zmateně a vystrašeně. Přikrčil se a v mžiku zmizel v pralesě... To bylo už normální chování.“

„Jestli to byl pokus o útok, tak to bylo hodně amatérské...“ zamyšleně konstatoval Charlie.

„To ano,“ přisvědčil mu Kingsley. „Spíš to byl způsob, jak ověřit vaši ostražitost a obranyschopnost.“

Přidal se Bill:

„Každopádně to mělo zajímavý účinek. Ten útok vzbudil po celém táboře značný rozruch. Do teď se s námi na hlídkách střídali jen Irové a Bulhaři, ale po téhle akci, se k nám přidávají i ostatní skupiny, takže budeme moct zdvojnásobit počet hlídek a budeme ještě obranyschopnější...“

„No právě, proto se mi to vůbec nelíbí...“ zamračeně mu odpověděl Harry. Otočil se na trenéra Hollistera:

„Jaký budeme mít zítra program, pane? Nenašla by se chvilka, abychom mohli navštívit stanové městečko?“

„Ano, já bych taky moc rád viděl mámu,“ přidal se Oliver.

Trenér se zamyšleně podíval na Harryho a pak odpověděl otázkou:

„Zaručíš mi bezpečnost všech, co tam půjdou, Harry?“ a když přikývl, tak pokračoval: „Dopoledne určitě ne. Po snídani uděláme taktickou poradou a rozebereme si zápasy Japonska, pak máme od deseti trénink a do oběda s vámi chci probrat pár nových signálů,

kteř bychom na ta jejich rychlá kořtata mohli použit. Ale po obědě tam můžete vyrazit, když se vrátíte na čtvrtfinálové zápasy. Chci, abyste oba viděli, vzejde vám z nich soupeř pro finále...”

Harry znova přikývl a zeptal se:

„Bille, přijdete nám sem naproti zítra po obědě? Abychom nezabloudili, nebo nás cestou něco nesežralo...” uculil se do zrcátka. Bill samozřejmě souhlasil a se smíchem odpověděl:

„V půl jedné na vás bude čekat početná ozbrojená osobní stráž, švagřičku...” což rozesmálo všechny včetně Harryho.

Výměna pokojů proběhla hladce a tak, když se brzy ráno vrátil Charlie do svého pokoje, musel chvíli svoji sestru a švagra budít, než se mu je podařilo probít. Pak zalezl do koupelny a dal jim tak šanci na to aby se oblékli a rozloučili. Když odcházeli na snídání, tak Harrymu zašeptal:

„Netvař se tak spokojeně, nebo bude trenérovi hned jasné, že jsme nespali ve svých postelích.”

„Já přece ano,” odpověděl mu s úsměvem Harry, ale začal se přece jen trochu kontrolovat.

Po snídání si prohlédli záznam utkání Rusko - Japonsko, ve kterém jejich příští soupeř poprvé porazil jasného favorita a pak hodnotili jejich hru i s poznatky získanými ze včerejšího zápasu. Protože na jejich trénink měli přístup i Japonci, kteří toho samozřejmě využili, trénovali staré signály a herní varianty, které už v předchozích zápasech použili. A tak Harry i Charlie místo vyhlížení zlatonky podporovali obranu i útok a na závěr se trochu prohнали za tréninkovou zlatonkou. Harry nechal Charlieho, aby mu ji vyfoukl před nosem, čímž chtěl trenér dosáhnout toho, aby ho Japonští odrážeci nechali na pokoji. Když si budou myslet, že jeho náhradník je stejně dobrý, jako on, tak se nebudou tolik snažit ho vyřadit z boje.

Po tréninku ale zasedli k trenérovu oblíbenému trojrozměrnému modelu famfrpálového hřiště, po kterém poletovali pod vedením jeho hůlky malé modely jich samotných a probírali nejvhodnější taktiku na rychlá kořtata Japonců. Naučili se nové figle a jen je mrzelo, že nemají na tréninku dostatek soukromí, aby si je mohli vyzkoušet v praxi. Byli ovšem už tak sehaní a natolik zkušení, že by jim taková teoretická příprava měla stačit na to, aby nové signály zvládli. Po obědě se vypravili východní bránou ven. Před stadionem na ně čekala asi patnáctičlenná skupina, ve které nechyběli Ron s Hermionou, Bill, Fleur, Sturgis... Některé z ostatních znal Harry jen od vidění a s některými se teprve seznámil. A tak poznal i Viktora a Donalda Hollisterovi, kteří celé léto cestovali po světě a pořizovali na všechnohledy záznamy všech zajímavých zápasů z ostatních skupin, aby byli na finále připraveni na všechny soupeře, které potkají.

Ostatní, co šli s nimi ven, se přidali ke svým blízkým, ale Harry, Ginny a Charlie šli s Bille, Sturgisem, Ronem a Hermionou na procházku kolem Stanového městečka. Procházeli po volném prostoru mezi stany a pralesem, až došli k velkému prázdnému prostranství. Stany byly na tomto konci tábora namačkány těsně jeden na druhém a tak se Harry Sturgise zeptal:

„Proč se trochu neroztáhli? Co tu je za problém?”

Sturgis se usmál a ukázal na hradbu džungle před sebou:

„Bažina Smutku... Pojd' blíž a pochopíš.“

Jak se přibližovali k hranici pralesa, tak to bylo čím dál tím zřetelnější. Džungle v bažině byla neuvěřitelná změť stromů, keřů, kapradin a jiného nízkého podrostu, navzájem propletené a sešněrované hustými liánami. Harry si nedovedl představit, že by se tou změť dalo projít. Z toho, co na ně z bažiny dýchlo, pochopil, že stejně jen šílenec by mohl mít nutkání tam vstoupit. Z toho podivného místa se totiž šířil nejen zápach hniloby, tlení a rozkladu, ale také podivný pocit neštěstí, smutku a zmaru. Zastavili se na půl cesty a Harry se chtěl zeptat, proč proboha postavili stadion zrovna na takovém prokletém místě, když mu Bill odpověděl:

„Právě díky této bažině je zde pusto a prázdno. Jsme v tom nejsevernějším výběžku Argentiny a tyhle pralesy kolem jsou neobydlené a pusté. Ani pralesní domorodci sem nechodí. Věří, že tohle území obývají zlí duchové a bojí se sem jen vkročit...“ a Sturgis pokračoval:

„Chtěli jsme s Billem tu bažinu prozkoumat trochu víc zblízka, ale došli jsme jen kousek od okraje. Nedalo se to už vydržet. Ten smutek, co z ní sálá, je tam tak intenzivní, že nám oběma tekly slzy proudem a pár minut po odchodu nám trvalo, než jsme se vzpamatovali a uklidnili...“

„Takže tu bažinu asi opravdu obývají nějakí zlí duchové...“ zamyšleně zírala do tmavě zelené hradby vegetace Ginny. Harry zavrtěl hlavou:

„Nemyslím si, že jsou zlí Ginny. Spíš šíleně nešťastní...“

Radši se otočili a rychlým krokem pokračovali v obchůzce. Když se blížili k Anglické části tábora, tak je přišli pozdravit pan a paní Finniganovi, kteří sice přijeli fandit Irsku, ale bylo na nich vidět, že i Harryho a jeho přátele vidí moc rádi. To už je ale čekalo mamčino srdečné objetí. V mžiku se kolem nich sesypali všichni přátelé a mamka s Hestíí a Kráturou podávali čaj, čerstvý koláč a - speciálně pro Harryho připravené - sirupové košíčky. Příjemně si poklábosili, hlavně o přípravách na souboj s Japonskem a z legrace si tipovali, jak dopadnou dnešní čtvrtfinálové zápasy. Když se blížila třetí hodina, tak se všichni vypravili na stadion, kde už každý ze své části tribuny sledovali, jak Bulharsko po vyrovnaném, drsném boji, jen díky vynikajícímu Viktoru Krumovi, vyhrálo nad Irskem a Turecko, dost nepochopitelně, hladce prohrálo s Argentinou. Oliver se při večerním hodnocení obou zápasů pozastavil nad tím, že brankář Turků chytal, jako by ho někdo trefil matoucím kouzlem a nechápal, jak se mohli do finále vůbec probojovat... Harry si svoje podezření o nekalém ovlivnění Tureckých hráčů nechal radši pro sebe, protože špehové z portrétů sice v jejich společenské místnosti vidět nic nemohli, ale slyšet mohli všechno. Jen si vyměnil významný pohled s trenérem Hollisterem, který zřejmě pojal podobné podezření.

Druhý den zrušili trénink a místo něho se věnovali regeneraci v lázních, využili služby argentinských masérů a před obědem i po obědě seděli kolem tréninkového plánu trenéra Hollistera a opakovali si nové i staré signály a herní situace. Trochu rozptýlení a dobré nálady jim přinesla příhoda u snídaně. Bezpečnostní služba pouštěla do jídelny reprezentační výpravy postupně, jednu po druhé, jako by přepočítávali přítomné. Tím

vzniklo u vstupu do jídelny trochu zdržení a na chodbě se hromadili lidé. Bystrozorů občas dokonce některým členům týmů nedůvěřivě sáhli na rameno, jako by se chtěli přesvědčit, že je dotyčný z masa a kostí a ne jen nějaký přelud. Harry i ostatní z jeho týmu stáli způsobně na chodbě, čekali, až na ně dojde řada a pobaveně se usmívali. Připojili se k nim Bulhaři a jejich trenér anglicky, s velmi silným přízvukem podotknul:

„Chovají se divně. Už včera přišli k nám na ubytovnu a tvrdili, že se nám ztratila Zoja Ivanovová. Á když se přihlásila, tak na ňu šaháli, jako by očím nevěřili... A téd' tóhle...“ a hodil hlavou ke zmateně se tvářícím bystrozorům.

Harry se potutelně uculoval a tak se ho Viktor se smíchem zeptal:

„To je tvoje práce?“

Harry zakroutil hlavou:

„Myslím, že to má na svědomí Ginny,“ a objal svou ženu kolem ramen.

Bulharský trenér se rozzářil:

„Šikúlka, už mi lézli na nérvy. Tóhle potěší na důša...“ a všichni kolem se rozesmáli.

Během snídaně se ještě potichu dohadovali, jestli Argentinským bystrozorům dojde, co jim plánek pokazilo, jestli dokážou matoucí kouzlo zrušit, případně, jak dlouho by mohlo fungovat, než vyprchá. Pak už se ale plně soustředili na velmi těžký zápas, co měli před sebou.

Začalo to ve čtyři odpoledne. Japonci se hned od začátku pokusili o drtivý nápor, aby Angličany převálcovali svou neuvěřitelnou rychlostí. Ale Harryho tým na to byl připravený a během několika úvodních minut ukázali, že tohle na ně neplatí. Bratrům Bellingerovým se podařilo několik pěkných zásahů potloukem. Ne příliš důrazných, aby nevyřadili hráče úplně, ale velmi přesných a dost bolestivých na to, aby je přinutili k větší opatrnosti a obezřetnosti. Takže nebylo divu, že první, kdo pocítil Japonský důraz a důslednost, byl právě starší z bratrů Bellingerových - Jonatan. Harry celou jejich akci sledoval z výšky, ale ani varovným výkřikem nedokázal jeho zranění zabránit. Japonští odrážeci předvedli svou sehranost a poslali na Jonatana potlouky ze dvou stran naráz. Jeden stihl ještě pálkou odesilateli prudce vrátit, ale druhý mu hned vzápětí dopadl zezadu na hlavu. Jonatan se řítit dolů z výšky dobrých patnácti metrů a Harry hrůzou ani nedýchal. Naštěstí Béda Kulička na střídačce ukázal, že ještě neztratil svoje chytačské reflexy, zareagoval okamžitě a jeho hlasité: „*Wingardium Leviosa!*“ způsobilo, že bezvědomé odrážecovo tělo přestalo padat k zemi jako kámen, ale sneslo se na trávník zlehka, jako padající list. Harry požádal rozhodčího o oddechový čas a všichni se hrnuli k lavičce, kam už léčitelé na nosítkách přenesli Jonatana. Zatímco David kouzly zceloval zlomenou lebku, lila do něj Eva několik lektvarů. Béda sebral z trávy hřiště jeho pátku a předal ji trenérovi Hollisterovi. Ten se zahleděl na náhradníky a po chvilkové úvaze předal pátku Charliemu.

„Pokuste se sundat jednoho z odrážeců, jsou moc dobře sehraní a proto nebezpeční...“

Pak se zachmuřil, když Eva oznámila:

„Bude v pořádku, ale do finále s ním rozhodně nepočítejte.“

Mladší bratr Josef však její prohlášení přijal s úlevou a do jeho tváře se pomalu začala vracet barva. Hned se začal věnovat Charliemu a potichu si s ním rozdělával pole působnosti a domlouval dorozumívací signály.

To už ale oddechový čas skončil a všichni se zase vydali do boje. Skóre bylo 80 ku 50 pro Anglii, když se poprvé objevila zlatonka. Japonská chytačka měla od začátku jedinou taktiku. Držela se jako klišť Harrymu za zády a spoléhala na to, že pomalejší reakci na objevení zlatonky dožene její superrychlé koště. A opravdu to fungovalo. I když zaváhala při startu a Harry jí utekl aspoň o dvacet metrů, tak ho rychle dohonila. Dokonce se dostala až před něj, když zlatonka začala kličkovat. A to už byl zase ve výhodě Harry. Jenže ne na dlouho. Zase ho dostihla a letěla po jeho pravé straně. Tiskla se na něho, tělo na tělo a Harry se jí musel vyhnout, když zlatý míček udělal kličku doprava. Podletěl Japonku a chvíli stíhal neposednou zlatonku hlavou dolů. Ta zase vystřelila vzhůru a Harry okamžitě přešel do kolmého letu. Najednou rána a on naletěl přímo do Japonky, která se mu nešikovně připletla přímo do cesty. I když se z té kolize okamžitě vymotal, tak se mu zlatonka ztratila z očí. Chvíli se po ní rozhlížel, otočil se po záblesku z tribuny, ale byl to jen všehnohled některého z diváků. Rozmrzele si musel připustit, že ji ztratil. Viděl, jak si Japonská chytačka bolestivě drží stehno, do kterého se jí zapíchla násada jeho Kulového blesku, a vůbec mu jí nebylo líto. Měl vztek na to, jak se mu pletla do cesty, a doufal, že taková pořádná modřina ji přinutí, aby se mu příště trochu vyhýbala.

Zápas pokračoval a Angličané pomalu a jistě získávali převahu. Charlie s Josefem skvěle spolupracovali a podařilo se jim sundat jednoho z Japonských odrážeců ranou do hlavy. Náhradník, ale nelenil a pár minut po střídání trefil Rogera tak tvrdě do ramene, že to odnesl zlomenou klíční kostí a do boje musela nastoupit Angi. Ta ale neměla problémy dostat se do hry a tak po dalších čtyřiceti minutách vedli na Japonskem 140 : 70. Harry se pokusil znechutit drobné chytače to její neustálé sledování a zkusil na ni Vronského fintu. Řítla se za ním střemhlav dolů, dokonce ho předhonila, ale byla dost šikovná na to, aby se nerozmázla o trávnik na hřišti a vyrovnala let včas. Harry se stočil na druhou stranu než ona a najednou uviděl zlatonku přímo u paty prostřední Oliverovy tyče s obručí.

Nalehl na násadu svého koštěte, nechal Japonku daleko za sebou a vydal se nejvyšší rychlostí za zlatým míčkem. Zlatonka vystřelila prudce nahoru a Harry málem smetl z koštěte Olivera, který mu uhnul na poslední chvíli. A zase prudká otočka o sto osmdesát stupňů a střemhlavý let rovnou dolů. Na úrovni krajní obruče zlatonka uhnula prudce do strany a obručí proletěla. Harry měl co dělat, aby se vyhnul, protože by kruhem sotva prošel, zvláště když už se mu do cesty zase připletla Japonská chytačka. Krkolomný slalom mezi tyčemi a Japonka zase zůstala pozadu... Znova otočka do protisměru a znova slalom mezi tyčemi... Japonka nestíhala sledovat kličkující zlatonku, letěla souběžně s nimi po vnější straně brankových tyčí a zlatonka ze slalomu odbočila přímo na ní. Harrymu se zastavilo srdce a bezdechu sledoval, jak drobná chytačka, s vytřeštěnými šikmými očima, máchla rukou po zlatém míčku... VEDLE! A nejen to, jak ta divoká zlatá potvora udělala kličku do protisměru, tak letěla přímo do jeho obličeje. Harry pustil násadu koštěte a oběma rukama, jako šílený, chňapal po zlatonce. A už ji drží, rychle si ji přendává do pravé ruky, aby levou chytil násadu neřízeného Kulového blesku, který se zatím dostal do vývrtky a řítil se s ním dolů. Vyrovnal let a konečně se zhluboka nadechl.

„Páni, to byl ale mazec...“ pomyslel si, když letěl za hrozného řevu tribun, odevzdat zlatonku rozhodčímu. To už se na něj sesypal zbytek týmu a on šel z náruče do náruče. Rozesmátý Charlie šťastně hulákal:

„Proboha, co tohle bylo za styl, Harry! Nechci slyšet George, co ti na tenhle způsob chytání zlatonky řekne...“

Harry se smíchem pokrčil rameny:

„Splašená, šílená zlatonka se asi jinak než šíleně chytat nedá. Hlavně, že je naše, ne?“

„No, hlavně žes ji nespokl...“ dodala se smíchem Angelina a společně s Oliverem se rozchechtali vzpomínkou na jeho první lov zlatonky vůbec.

Pak udělali vítězné kolečko kolem tribun. Tentokrát nemuseli uvolnit stadion pro další zápas a tak se oslavy značně protáhly. Harry i ostatní toho měli po dvouhodinovém zápase plné zuby, ale výhra jim dávala na únavu zapomenout...

Při večeři přijímali gratulace ostatních týmů a smutní Japonci se ani nedostavili, nechali si donést večeři nahoru. Pedro ostatně hlásil, že i pro ně už se na prosbu jejich ministra v apartmánu chystá pestrá hostina na oslavu vítězství a jejich ministerská výprava si vyžádala povolení zůstat s nimi déle, než do večerky. Harryho napadlo, jestli to není jen Kingsleyho snaha jak si prodloužit svoje rande s Angi, ale brzy se přesvědčil, že ho podezíral neprávem. Tentokrát se spolu nevypařili a slavili společně s ostatními. Charlie měl pravdu, když prorokoval, že si George na tom Harryho způsobu, jak ukončil dnešní zápas, s chutí smlsne. Jeho bratr předvedl úžasný tanec Svatého Víta, přičemž divoce mával rukama kolem své hlavy, jako by odháněl celý roj krvežíznivých moskytů a ptal se trenéra, jestli by ho nepřijal jako náhradního chytače, když už z Charlieho udělal odrážče. Harry se smál spolu s ostatními a vůbec mu nevadilo, že si z něj švagříček utahuje, ale Ginny vyrazila na jeho obranu a začala prohánět svého rozpustilého bratra po přeplněné společenské místnosti. Vznikl z toho pěkný zmatek. Uklidnil je až tatka, kterému při té honičce vyrazili z rukou sklenici výborného Argentinského červeného vína, na kterém si pochutnával. Harry si všiml, že na oslavě chybí šéf bystrozorů Dobs a zeptal se na něj Kingsleyho.

„Ten už druhý den přespává ve stanovém městečku, kluci Hollisterovi mu nabídli místo ve stanu... Myslím, že tam bude užitečnější, než tady,“ odpověděl ministr.

Harry zamyšleně přikývl a otočil se na trenéra Hollistera:

„Kdy budeme moct zase navštívit stanové městečko? Zítra máme volno, budeme jen sledovat druhé semifinále a pak je zase volný den před finále...“

Trenér se zamyslel:

„Zítra bude regenerace, lázně a masáž. Pak se podíváme na semifinále. Večer po zápase se tam budeme moct vypravit všichni, když nebudou hrát moc dlouho. Chtěl bych, abyste byli do večerky zpět. Den před finále vás chci mít tady, v klidu a plně soustředěné na přípravu...“

Večírek se opravdu povedl. Skvěle se bavili až do půlnoci, než to rozpustili a tak si ráno přispali. Na snídani se dostavili, až když ostatní týmy jídelnu opouštěly. Když Harry vcházeli do dveří, tak potkal Viktora Kruma. Popřál mu hodně štěstí do zápasu s Argentinou, ale Viktor neodpověděl. Jen ho přešel nepřítomným pohledem. Jeho oči byly zakalené a on vypadal, jako vůbec nevnímal, co se kolem něho děje. Harrymu přeběhl mráz po zádech. Už ho totiž v tomhle stavu jednou viděl... Tenkrát v bludišti, při posledním úkolu turnaje tří kouzelnických škol. Tehdy ho Barty Skrk junior ovládal kletbou *Imperius*. Nedal na sobě nic znát, tvářil se však hodně zamyšleně. Když se vrátili po snídani do apartmánu, tak odnesl všechny portréty, kromě těch svých, do ložnice a pak ostatním sdělil, na co přišel.

„Otázka zní: Necháme Argentince takhle podvodně vyhrát nad Bulharskem a budeme se připravovat na to, co můžou přichystat na nás pro finále, nebo pomůžeme Bulharům k čestnému boji a smíříme se s tím, že v nich budeme mít mnohem silnějšího soupeře pro finále? Mě osobně je proti srsti nezakročít, když vidím takový podvod, ale tohle se týká celého týmu, tak chci slyšet i vaše stanovisko...“ a pozorně se zahleděl na trenéra Hollistera.

Ten se nad tím taky hluboce zamyslel a po chvíli odpověděl:

„Já bych v téhle situaci opravdu z mistrovského titulu nedokázal mít radost, i kdyby se nám podařilo odolat nástrahám od Argentinců a porazit je. To bych byl radši, abychom byli druzí, jestli se nám nepodaří porazit Bulhary... Jak to cítíte vy ostatní?“

Všichni se, k Harryho úlevě, shodli na tom, že je jim milejší čestný boj, i kdyby měl znamenat porážku ve finále. Jenom Eva připomněla, že má sebou jen šest lektvarů *Contraimperius*, a nerada by je nalila do Bulharů, když by je pak mohli potřebovat sami. Harry se usmál a vyndal svoje zrcátko.

„Hermiono?“

Chvíli to trvalo, než se objevily její trochu oteklé a červené oči.

„Ano, Harry? Děje se něco? Promiň, ale trochu jsme to včera přehnali s oslavou a teprve jsem vstávala...“

„Jsem na příjmu,“ ozval se i Kingsley. „Děje se něco?“

A tak jim Harry všem vysvětlil, co je s Viktorem Krumem a zeptal se Hermiony:

„Kolik těch, odporně zelených, Harperových lektvarů, se ti podařilo sehnat?“

„Jsi si jistý, Harry, že je ovládnutý?“ zeptala se ho nejdřív nevěřičně.

„Ano, Hermiono, už jsem ho v tomhle stavu viděl v bludišti, pamatuješ? Tak kolik jich máš?“ odpověděl jí netrpělivě.

„Deset, vybrala jsem Harperovi všechny zásoby. Vlastně už jen devět, jeden jsem nalila do toho jaguára...“ rozpačitě odvětila Hermiona.

„Dobře,“ oddechl si Harry. „Pošli mi je po Kráturovi, prosím. Dej mu jich osm - sedm pro Bulhary a jeden pro mě, pro jistotu. Vzal bych ho jen v případě, kdyby to na mě někdo

zkusil, preventivně ho pít nebudu. A my se teď poradíme, jak ho do Bulharů nenápadně dostat...“

Přihlásil se Béda Kulička:

„Já sem přivedu jejich trenéra. Známe se výborně, několikrát jsme proti sobě hráli, vycházíme spolu dost dobře.“

Harry s úsměvem přikývl a Béda vyrazil. Hned vzápětí, s hlasitým prásk, dorazil Krátura. Měl velkou radost, že zase vidí svého pána a hned jak předal balíček s lektvary, začal se vyptávat:

„Paní Molly a všichni ostatní se ptají, kdy je přijdete zase navštívit, pane. Včera dlouho oslavovali a chtěli by oslavovat ještě jednou s vámi, pane...“ pak zrudnul jako krocan a pokračoval: „Krátura taky oslavoval, pane. Vypil celý máslový ležák, pane. Paní Hermiona říkala, že se na Kráturu proto zlobit nebudete, pane...“ a rozpačitě se na Harryho zadíval svýma obrovskými očima.

Harry se rozesmál:

„Jistěže se nezlobím Kráturo. Vyříd' mamce, že půjdeme na návštěvu dnes po zápase, ať na nás počkají u brány. A počítejte s námi i s večerí. Hlavně nedělejte hovězí, to mají Argentinci tak v oblíbě, že ho tu máme každý den. Všechny moc pozdravuj, už se na ně těšíme.“

Krátura šťastně zastříhal ušima a s hlasitým prásk se přemístil těsně před tím, než dorazil Béda s Bulharským trenérem.

„Pojd' dál, Mitko, tady náš Harry by ti rád sdělil něco moc důležitého.“

Harry ho přivítal a začal:

„Dobrý den, pane trenéře. Jistě je vám známo, že jsme s Viktorem přátelé...“ a když trenér přikývl, tak pokračoval a všechno mu vysvětlil.

„Všichni jsme se shodli na tom, že je nám milejší čestný boj, i kdyby to mělo znamenat naši porážku. Máme prostředky k tomu, abychom vám pomohli a překazili Argentincům jejich černou magii...“ a ukázal na sedm lahviček s lektvarem na stole.

Pak mu vysvětlil, jak a kdy vznikl *Contraimperius* a jak funguje.

„Teď už je to jen na vás, jestli mi budete důvěřovat a přijmete naši pomoc...“

Trenér chvíli zamyšleně přejížděl očima z Harryho na Bédu a pak zase na lektvary. Nakonec přikývl:

„Věřím vám. U Viktora bych to nepoznal, je vždýcky zamlklý a soustředěný na zápas. Ále Danil Volček, náš bránkář, se chová divně. Níkdý nebyl tólik soustředěný na zápas. Vzdýcky byl hódně rozpústílý. Muséli to udělat u snídáně... Jáak se vám ále búdeeme revanžovat za vášu pómoc?“ zeptal se nakonec rozpačitě.

Hermiona, spolu se všemi ostatními, sledovala prostřednictvím zrcátka, jejich jednání a teď se ozvala:

„Harper přijede s přáteli na finále, tak mu budete moct poděkovat osobně. Třeba se pak na mě nebude zlobit, že jsem mu spotřebovala skoro všechny jeho železné zásoby. Jen mi ty lektvary půjčil, kdyby bylo nejhůř...“

„No vždyť je nejhůř,“ usmál se Harry. „Neboj, věřím, že tuhle situaci pochopí a zlobit se nebude.“

Trenér už se usmíval, pobral všech sedm lektvarů.

„Děkuju za vaši pomoc a za všechny svoje hráče slíbují čestny soubój...“ a pospíchal za svým týmem.

Harry strávil spolu s ostatními dopoledne v lázních a po obědě, na kterém chyběli Bulharští hráči, kteří se rozhodli jít na své ubytovně, si chvíli zdřímnul, přitulený k Ginny, v jejím pokoji. Jonatan Bellinger už měl od Davida povoleno vstát z postele a tak se k nim před zápasem, k velké radosti mladšího brášky, připojil. Harry hned při nástupu Bulharského týmu poznal, že se léčba podařila a všechno je tak, jak má být. Brankář Volček se rozpustile hihňal, strkal se s odrážeci a Viktor se nad jeho lumpárnami shovívavě usmíval. Zápas měl dost jednoznačný vývoj a brzy skončil. Po hodině hry, za stavu sto šedesát ku dvaceti, chytil Viktor zlatonku, ke které se Argentinský chytač ani nestihl přiblížit. Harryho až zaskočilo, jak snadno ji dohonil a dostal. *Tak tohle bude opravdu těžký soupeř...* pomyslel si s povzdechem. Charlie si všiml jeho výrazu a uklidnil ho:

„Myslím, že tahle zlatonka nebyla se stejné série, jako ty ostatní. Řekl bych, že byla trochu přizpůsobená schopnostem Argentinského chytače...“

Harry se na něj překvapeně otočil a jeho zrak při tom padl na čestnou lóži nad jejich tribunou. Obličej viceministra Álvára Quercia, byl rudý vzteky a přímo z něj sálala nenávist... Ginny sledovala jeho pohled a tak jí řekl:

„Jestli něco chystá, tak to bude brzy. Musíme být ve střehu.“

12. kapitola - Démoni z bažin.

První se po zápase začali ze stadionu trousit velmi zklamaní Argentinští fanoušci. Irové se připojili k Angličanům, a zatímco čekali, až se brány trochu uvolní, rozebírali právě ukončený semifinálový zápas. Irové vypadali spokojeně, protože oni dali Bulharům zabrat mnohem víc, než Argentinci a to jim trochu zmírnilo zklamání z vyřazení. Všichni měli svá zavazadla a oznámili jim, že dnes už zůstanou ve stanovém táboře se svými blízkými.

„Nebojte, na finále vám určitě přijdeme fandit...“ s trochu smutným úsměvem sdělil Ryan.

Pak se spolu svorně vydali k bráně, kde už na ně čekala velká skupina Anglických a Irských obyvatel stanového městečka. Nechali za sebou už jen všechny Bulhary, kteří si užívali svoje vítězství.

Když dorazili do tábora, tak si všimli, že spousta Argentinských fanoušků zklamaně balí a chystají se k odjezdu. Lee s Georgem okamžitě vyrazili na obchůzku a odkupovali od nich lístky na finále.

„Na co jim to bude?“ podivil se Harry a Bill vysvětloval:

„Chystají se sem davy Anglických fanoušků, po tom, co jste postoupili do finále. Máme zprávy z domova, na ministerstvu už z nich šílí a my tady ostatně taky...“

„Nechala jsem Percimu tatkovu zrcátka,“ přidala se s vysvětlováním mamka. „Na odboru pro kouzelnou přepravu jsou takové zmatky, že tam museli převelet všechny, co umějí spolehlivě programovat přenášedla.“

Bill pokračoval:

„Horší je, že i když pár Argentinců odjede, jako odcestovala už většina Turků a Afričanů, tak tu stejně nebude dost místa pro to kvantum dalších stanů... Dva dny teď s pomocí pana Dobse rozmístíme na hranici pralesa odpuzovací a znehybňující kouzla, abychom mohli zúžit ochrannou zónu, ale na to vlnění z Bažiny smutku nic nezabírá. Tak všichni rozšiřujeme stany o další ložnice a přistýlky, snad se nám podaří všechny nově příchozí z Anglie a Bulharska ubytovat. Zítřka budeme od rána všechny rozmísťovat, protože místní pořadatelská služba, to je deset přestárých kouzelníků, z kterých jen polovina umí anglicky a bulharsky nikdo...“

Sturgis se přidal:

„Naštěstí s Bulhary se skvěle spolupracuje. I Japonci jsou vstřícní a zůstala tady i většina Irů, kteří taky dost pomáhají.“

Prvně jmenovaní už s velkým halasem přicházeli od mistrovského stadionu a svoje hráče si sem nesli na ramenou. Za nimi přicházeli skromně a zamlkle i Argentinští reprezentanti, doprovázeni svým ministrem. Přišli se rozloučit s těmi fanoušky, kteří odjížděli a posedět ve svém smutku s těmi, kteří se rozhodli zůstat.

„To je od ministra hezké, že stojí za svým týmem,“ komentoval to Kingsley. „Myslím, že on v těch nekalých praktikách nejede. Je to dobrák, možná moc naivní a důvěřivý, ale čestný...“

Harry jen pokrčil rameny. Neměl příležitost se s Argentinským ministrem seznámit. Viděl ho jen při slavnostním zahájení, ale Kingsleymu úsudku věřil.

To už je mamka volala do stanu. Harry ho nepoznával. Největší obývací místnost byla třikrát tak velká, než si ji pamatoval. Byla zde vytvořená jídelna, v které by se při dobré vůli najedlo klidně i padesát lidí. Ted' se jich tu sešlo asi třicet, ale vešli se sem pohodlně. Harry pohladil Fawkese, který seděl na svém bidýlku v rohu a na stolec vedle něj postavil oba své portréty. Fawkes si začal radostně prozpěvovat, aby dal najevo, jak moc rád vidí zase svého bývalého pána. Pak se s Ginny posadili hned vedle a čekali na to, co pro ně mamka připravila dobrého. Zase se překonala. Společně s Kráturou, Fleur, Hermionou, Hestií a Oliverovou maminkou, připravili úžasnou slavnostní hostinu. Několik chodů, jedna dobrota za druhou. Když došlo na zákusky, tak už Harry nemohl. To už mamka s Hestií a Hermionou nechaly mizet stoly a židle, přivolávaly křesla, pohovky, pohodlné gauče, konferenční stolky a rozmísťovaly je po místnosti. Krátura na ně hned nosil konvice s kávou, čajem a se všemi zákusky a dorty, co zbyly od večere.

Rozjela se příjemná zábava. Bavili se o famfrpálu, o zápasech, které měli už za sebou, i tom, co je teprve čeká. Ron potichu, aby ho neslyšeli ostatní (především Hermiona), trochu nespokojeně brblal, že nenechali Argentince vyhrát nad Bulhary, že by to byl lehčí soupeř pro finále. Harry jen s úsměvem kroutil hlavou:

„Kdy už mu odpustíš, že si myslel na Hermionu? Vždyť už ti do ní nedělá, má snoubenku... měl by ses s ním konečně usmířit. Já se taky s Michaelem a Deanem bavím normálně a to se muckali s Ginny přímo před mýma očima...“

Ron se nad jeho argumenty zamračeně zamyslel, ale přesto vypadal pořád našťavaně. Harry si ho přestal všimnout a radši poslouchal, jak se Kingsley baví s Dobsem a Sturgisem o bezpečnostních opatřeních, která tu rozmístili. Bylo tu teplo, útulno a trenér Hollister začal ve svém křesle podřimovat. Harry si vzpomněl na své kapitánské povinnosti a mrknul na hodinky. Do půl desáté už moc nechybělo, bude muset za chvíli všechny zvednout k odchodu...

Příjemná a uvolněná atmosféra ve stanu ukolébala skoro všechny. Slaboučký poryv větru nadzvedl stanové plátno a dovnitř, kromě kvákání žab a volání nočních opeřených lovců, z bažiny pronikla i podivná šedá mlha. Páchla po tlejícím listí, hnilobou a zmarem. Harry měl najednou pocit, že život nemá smysl. Posedlo ho zoufalství a smutek, vytratila se z něj veškerá naděje a štěstí. Díval se přímo před sebe, ale neviděl nic. Jeho zrak byl obrácen dovnitř, k vlastnímu neštěstí a neviděl, jak se zmar a zoufalství odráží ve tvářích všech okolo něj. Jako první zareagoval na změnu situace jeho kmotr na portrétu:

„Harry? Harry, prober se! Kráturo, co se to děje? Co se to s nimi stalo?“ zburcoval Sirius podřimujícího skřítko.

„Proč jste nešťastný, pane? Kdo vám a paní ublížil? Pane... Pane!!!“

Skřítek se otočil k portrétu:

„Pán Kráturu neslyší, pane. Co má Krátura dělat?“ ptal se čím dál zoufalejší skřítek, protože kouzelníci kolem něj se začali zvedat a se zastřenými očima a obrovským zoufalstvím ve tvářích, se začali trousit ze stanu ven. Profesor Brumbál řekl:

„Láska, to je jeho nejsilnější zbraň. Jen láskou to může porazit...“

Lily se hned chytla a velmi naléhavě se pustila do svého syna:

„Harry! Podívej se na Ginny! Hned teď, podívej se na ni! Tvoje láska je zoufalá, potřebuje tě, musíš jí pomoci. Podívej se na Ginny, Harry!!!“

Fawkes se přidal a začal zpívat píseň, jako na svatbě. Píseň plnou štěstí a lásky...

Harryho zastřený pohled se zaostřil na Ginny. Jeho žena se právě zvedala a s výrazem naprostého zoufalství se vydala ven ze stanu.

„Ginny...“ zašeptal. Zvedla se v něm vlna lásky. „Nikdy nedovolím, aby ti ublížili...“

Stříbřitá aura, která se kolem něj objevila, vypudila z jeho těla tmavě šedý obláček mlhy. Vypadalo to spíš jako kouř, přestože z toho sálal chlad, vlhko a podivný bažinný pach. V tu chvíli si Harry vybavil proroctví Kentaurů:

„Černou mlhu zažene stříbřité světlo plné lásky...“

Vyběhl ven za ostatními - „*Expecto patronum*“ - Dvanáctník se objevil v celé své síle. Vrazil prudce do Ginny, která se sklopenou hlavou, jako stroj, odcházela za ostatními směrem k bažině. Zase se objevil obláček kouřové mlhy, Ginny se zastavila a zmateně se rozhlížela kolem sebe.

„Patrona, rychle Ginny! Sám to nezvládnou!“ zavolal na ni Harry a nechal z dvanáctníka vystoupit maminčinu Laň. Pak ukázal své lásce názorně, co má dělat. Jelen a laň narazili do zad Kingsleyho a Angeliny. Nezdržovali se u nich však dlouho, pokračovali dál. Mamka s tatínkou, Bill a Fleur, Charlie a Katie, George, Lee, Seamus, Dean, Sturgis, Hestie a další a další. Jak se začali rozkoukávat, tak na ně zařval:

„Patrony! A pojďte za mnou!“

Puma jeho ženy už se přidala a očišťovala od zoufalství další lidi okolo. Postupně se přidávali ostatní patroni a tak se Harry rozběhl směrem k cípu bažiny, kam ten zoufalý dav směřoval. Naštěstí jim to zoufalství svazovalo nohy a tak se táhli jen, co noha nohu mine. Během chvilky je předběhl všechny a začal svými patrony čistit ten dav, od černé mlhy, zepředu. Ti osvobození se chvíli zmateně rozhlíželi a v okamžiku, kdy pochopili, co se kolem nich děje, tak se přidávali se svými patrony. Objevovaly se i štíty, kterými osvobozovali jen své nejbližší sousedy a ti, co Patrona nezvládali, prostě jen chytali omámené a ovládnuté lidi kolem sebe a drželi je na místě tak dlouho, dokud se k nim něčí Patron nedostal. I tak to trvalo skoro hodinu, než se jim podařilo osvobodit všechny. Nakonec stál celý ten dav v polokruhu kolem cípu bažiny, která byla obklíčena hradbou stříbřité zářících Patronů všech možných tvarů a velikostí.

V okamžiku, kdy si Harry oddech, že situace je už pod kontrolou, přiřítit se velmi rozčilený, nebo spíš rozzuřený, viceministr. V patách mu klusal zmatený a už velmi roztěkaný asistent...

„Co tu děláte?! Co jste to způsobili?!“ zařval... a vyslal proti Harrymu nějaké ohnivé útočné kouzlo. Harry byl připravený od okamžiku, kdy ho zahlédl, jak se k němu prodírá davem.

„*Protego!*“ jeho štít odvrátil plameny do nebe, takže se nad ním zvedly jako ohnivý sloup a velmi dobře posloužily všem přátelům jako znamení, kam se přemístit, kde se něco děje. Ale byla tu Ginny, která se držela pořád Harrymu v patách a nezaváhala...

„*Mdloby na tebe!*“

Červený paprsek jejího kouzla našel svůj cíl hned napoprvé a proud plamenů, směřujících na Harryho, okamžitě zmizel. A tak se mohl Harry věnovat asistentovi. Odrazil znehybňující kouzlo, které na něj poslal tak přesně, že ubohého mladíka zasáhlo naplno. Takže nejen, že okamžitě zcepeněl, ale silou toho kouzla se skácel, tuhý jako prkno, na záda do trávy. Ale to už měl Harry kolem sebe všechny svoje blízké. Proto už byl naprosto klidný, když se objevil Argentinský ministr:

„Co se to tady, u boha slunce, vlastně děje?“

„Dobrá otázka...“ odpověděl Harry a kývnul na Hermionu.

„Tak se na ni pokusíme získat nějaké odpovědi...“

Pak společně nalili znehybněnému Ricardovi do úst brčálově zelený *Contraimperius*, chvíli počkali, až začne působit a pak přidali pár kapek *Veritaséra*.

„*Finite!*“ zrušil Harry znehybnění a mladíka posadil.

Ten se překvapeně rozhlédl, jako by netušil kde je a jak se sem dostal. Pak ale začalo zabírat *veritasérum* a Ricardovi se v očích objevilo zděšení, hrůza a panika. Jeho pohled padl na ministra, stojícího přímo před ním a vyhrknul:

„Pane ministře, chce vás zabít! Pozor! Viceministr řekl, že jste neschopný slaboch a chce se zmocnit vašeho úřadu! Chce zabít spoustu lidí...“ zaúpěl vyděšeně.

„Jen klid, chlapče,“ chlácholivě a mírně pronesl ministr a ukázal na viceministrovo bezvládné tělo vedle něj. „Už nikomu neublíží... Ale vy si teď musíte vzpomenout na všechno, co udělal, abychom to mohli napravit.“

Rikardo se pohledem na svého, už bezbranného šéfa, rychle uklidnil a pak začal vyprávět. Mluvil anglicky a jeho slova si dav předával tichou poštou, v překladu do několika jazyků, prostřednictvím těch, co stáli na doslech.

„Zaslechl jsem ho jen náhodou, před několika měsíci, když se bavil s portrétem svého otce, co má v kanceláři. Domlouval se s ním, že vaše vražda musí vypadat jako nehoda, aby mohl zaujmout vaše místo. Chtěl jsem vás hned varovat, pane ministře, ale on si mě všiml a ovládl mě...“ po těchto slovech se rozbřečel. „Nutil mě dělat ošklivé věci... musel jsem mučit lidi, aby z nich dostal informace, které potřeboval... Nechtěl jsem, ale nemohl jsem mu vzdorovat...“ pokračoval mezi vzlyky.

Harry si k němu přidržel, položil mu ruku na rameno a snažil se ho uklidnit:

„Za to nemůžeš, to není tvoje vina. To jsou zločiny, které budou přičteny jemu...“ a ukázal Ricardovi znova bezvládné tělo jeho šéfa. Počkal, až se trochu uklidní a pak se ho zeptal:

„Co jsou zač ti Démoni z bažiny? Jakým způsobem si je dokázal podmanit? Nebo je sám nějak vytvořil?“

Ricardo nešťastně zakroutil hlavou.

„Já nevím, pane. Nikdy jsem tady s ním nebyl. Ale slyšel jsem, jak se bavil s otcovým portrétem...“ rozzářil se najednou. „Narazil na ně náhodou a přišel na to, jak je ovládnout. Nevytvořil je, ale chtěl je použít k zavraždění ministra a spousty dalších lidí... a taky chtěl nějaké lidi jako zachránit... říkal: *Až ten slaboch zmizí v bažině, tak zbytek lidí od Démonů osvobodím - bude ze mě hrdina...* pak se hrozně smál, tak strašně, až mi bylo špatně od žaludku...“ na chvíli se odmlčel a otrásl se, jako by chtěl ze sebe setřást, ten hrozný pocit.

„Nevím ale, co jsou ti démoni zač, ani jakým způsobem je dokázal ovládnout...“ dodal zklamaně.

Harry se napřímil a zahleděl se směrem k bažině. Hradba Patronů už nebyla zdaleka tak neprostupná, jako před chvílí. Lidé se soustředili na Ricardovu zповěď, vypadávali z koncentrace a Patroni mizeli. Démoni se však nepřibližovali, zůstávali jako kouřové přízraky, beztvaré chuchvalce tmavé mlhy, na hranicích své bažiny, jako by na něco čekali.

„Zkusím si s nimi promluvit...“ řekl najednou odhodlaně a hned v zárodku umlčel Ginniny protesty: „Budete mě chránit svými Patrony.“

Pak se otočil k Ronovi:

„Pomoz mi s ním...“ a popadl viceministra Álvára za ruku. Ron ho popadl za druhou a společně odtáhli jeho bezvědomé tělo před hradbu lidí, směrem k bažině.

„Dávejte na něj pozor, aby se neprobral,“ dodal ještě k Ronovi a Dobsovi, který k nim přistoupil.

Pak se zadíval na svou ženu, usmál se nad jejím ustaraným výrazem ve tváři a znova se kolem něj objevila stříbřitá aura plná lásky a štěstí. V tu chvíli se kolem něj shromáždili stejně zářící Patroni a tak vykročil blíž k Bažině smutku. Před ním kráčel kuguár, po levici měl rysa, po pravici lvici, za sebou ohaře, vydru a jezevce a nad ním kroužili orel s volavkou. Když došel na půl cesty, tak se zastavil, podíval se na ty přízraky a zeptal se:

„Kdo jste? Co jste zač? Proč jste nás napadli?“

V hlavě mu zazněla nezvučná odpověď:

„*Jsmo ti co zbloudili a nenašli cestu. Proto jsme navěky odsouzeni k zoufalství a připoutáni k této bažině.*“

„Proč jste na nás zaútočili? Nic jsme vám neudělali, ani jsme vás nijak neohrožovali...“ ptal se nahlas zase Harry.

„Dostali jsme rozkaz od svého pána... Byl první a jediný, kdo s námi mohl hovořit, než jsi přišel ty. Tebe však před naším zoufalstvím chrání to světlo, co vydávají zvířata kolem tebe, ale jeho nechránilo nic a přesto se ho naše neštěstí a zoufalství nijak nedotklo... Takového člověka jsme ještě nikdy nepotkali a tak jsme se kolem něj shromáždili všichni. On zamával svou hůlkou a od té chvíle jsme museli poslechnout každý jeho příkaz...“

Harry se zamyslel, trochu podstoupil a otočil se k přátelům za sebou.

„Slyšíte je? Komunikují se mnou stejně, jako mozkomorové...“

Všichni dotázaní nechápavě zavrtěli hlavou a Sturgis odpověděl:

„Tentokrát neslyšíme nic, Harry, jen otázky, které jim kladeš...“

Harry přikývl a požádal:

„Mějte tedy ještě trochu trpělivosti, zkusím se o nich dozvědět co nejvíc. Pak vám to všechno řeknu,“ a znova se vrátil, obklopen jejich Patrony, k bažině.

„Chtěl bych se o vás dozvědět víc,“ pokračoval v konverzaci. „Jste duchové těch, co zabloudili a zemřeli tady? Vrátili jste se na místo, kde jste během života zanechali svoje stopy?“

„Nejsme duchové, nikdy jsme tuto bažinu neopustili. Naše těla zmizela v bahně a my jsme tu zůstali, abychom dál bloudili a hledali cestu ven...“ zase mu zaznělo v hlavě.

Harry se zamyslel - Samozřejmě, že to nejsou duchové, ani tak nevypadají. Jsou to duše lidí, kteří tu zahynuli a to zoufalství, které z nich vyzařuje, je svazuje natolik, že nedokážou najít ani cestu do země mrtvých... V hlavě se mu zrodil nápad. Ale nejdřív je musí zbavit toho kouzla, kterým je ovládnul viceministr. Vrátil se zpět k ostatním, řekl jim, co se dozvěděl a vysvětlil jim svůj plán.

„Nejdřív ty, Ginny. Nikdo jiný to udělat nemůže. Tuhle kletbu může zrušit jen hůlka, která ji vyslala. Tys ho porazila a zneškodnila. Vezmi mu hůlku, teď patří tobě. Musíš zrušit to kouzlo, kterým je ovládá.“

Ginny se zhluboka nadechla a odhodlaně vytrhla Alvárovi Querciovi hůlku ze zaťaté pěsti. Zkusmo s ní mávla a okamžitě ji s bolestivým syknutím upustila na zem.

„Brání se, nechce se mi podřídít. Popálila mě...“ otočila se nešťastně k Harrymu.

Harry se zamračil.

„Skus to ještě, musíš si víc věřit. Porazila jsi ho, musí se ti podřídít. Chce to víc autority z tvojí strany, Ginny.“

Pohlédla na něho nejdřív trochu ustrašeně, ale pak se její výraz změnil. V obličejí se jí objevilo odhodlání a zrcadlila se v něm všechna tvrdohlavost a paličatost, kterou v sobě našla. Sebrala tu hůlku a znova s ní mávla. Tvář se jí zkrabatila v bolestivé grimase, ale neustoupila, sevřela hůlku ještě víc, znova s ní rozhodně zamávala a ... přivolala židli... Šťastně se usmála, nechala židli zase zmizet a s úsměvem řekla:

„Tak, teď už bude poslouchat, potvora jedna...“

Harry se rozesmál a poprosil ji:

„Skus Patrona, tím ji zkrátíš definitivně.“

Ginny se na něj podívala, její rty se roztáhly do šťastného úsměvu, z hůlky vyrazil stříbřitý kuguár a velkými skoky se rozběhl kolem Bažiny smutku.

Harry ji popadl levou rukou kolem ramen a přitiskl ji pevně k sobě, aby ji zahalil svou ochranou aurou a dodal jí odvalu. Pak spolu vykročili směrem k bažině, dokonale, ze všech stran, chránění Patrony svých přátel. Nejdřív oslovil Démony z bažiny:

„Myslím, že vám můžu pomoci. Pokusím se vás zbavit vašeho prokletí, ale potřebuji, abyste se všichni shromáždili tady před námi...“

Chvíli se nedělo nic, ale pak se začaly jednotlivé obláčky slévat dohromady, až vytvořily obrovský, temný, hrozivě vypadající mrak. Harry cítil, jak se Ginny v jeho náručí zachvěla, pevně jí k sobě přitiskl a pobídl ji:

„Skus „*Finite Imperius*“, tahle kletba ho očividně baví a ovládá ji dokonale...“

Ginny se zhluboka nadechla, soustředěně zavřela oči, pak se odhodlaně zadívala na ten strašidelný mrak, zamávala hůlkou a nahlas, pevným hlasem pronesla:

„*Finite Imperius!*“

V tu chvíli se začaly dít věci... Hrozivý černý mrak začal ztrácet svůj temný odstín a plynule se proměnil v obrovský chuchvalec mléčné mlhy. V okamžiku, kdy se začal rozpadat na menší chomáčky, se se záupněm probral omráčený viceministr.

„*Mdloby na tebe!*“ zaznělo současně z úst Rona a šéfa bystrozorů, Dobse. Dvojitě kouzlo odhodilo bezvládné tělo zrádného černokněžníka o dobré dva metry k bažině a to skončilo s rozhozenýma rukama a obličejem zabořeným ve vlhké trávě.

„*Zbavil si nás pouze kouzla, které nás nutilo poslouchat našeho pána, ale našeho prokletí, jsi nás nezbavil...*“ ozvalo se Harrymu v hlavě a tak se zase soustředil na nešťastné duše, shromážděné na okraji bažiny.

„Ano, já vím,“ odpověděl jim nahlas. „Ale myslím, že vám dokážu pomoci i s nalezením cesty z této bažiny...“

Zavolal si Fawkese a pokračoval v okamžiku, kdy mu Fénix přistál na rameni.

„Myslím si, že to, co vás poutá k tomuto místu je zoufalství. Ten pocit, že vás štěstí a všichni milovaní opustili, v okamžiku, kdy jste umírali. Tamtoho kouzelníka před vaším smutkem chránila jeho bezcitnost a krutost...“ ukázal směrem k viceministrovi, „ale nás chrání láska a štěstí...“ a ukázal na Patrony, kroužící kolem něj a Ginny.

„Láska a štěstí,“ opakoval, „to je jediná správná cesta z této bažiny. Vzpomeňte si na ty, které jste milovali a kteří milovali vás. Každý z vás má určitě někoho takového. Ženu, děti, rodiče, nebo přítele. Vzpomeňte si na lásku, kterou jste k nim cítili, a oni vám ukážou cestu tam, kam odcházejí duše zemřelých. Čekají tam na vás, stačí vám jen vyvolat tu vzpomínku.“

Pak se otočil ke svému Fénixovi:

„Fawkesi, připomeň jim to. Zazpívej jim tak, jak jsi zpíval na naší svatbě...“

Velký červenozlatý pták se vznesl, zakroužil nad bažinou a jeho zpěv naplnil láskou a štěstím srdce všech přítomných. Harry objal Ginny a něžně ji políbil. Pak se otočil směrem k bažině a nechal ze sebe proudit ty úžasné emoce, které mu naplnily duši. Netrvalo to dlouho a s chomáči mléčné mlhy se začalo dít něco úžasného. Nejprve se přebarvily do zářivě stříbritého odstínu, který měli Patroni, a pak se začaly rozplývat. Mizely jeden za druhým tak rychle, že během pár okamžiků byly pryč. Z bažiny se vytratil všechn smutek a zoufalství, zbyly jen roje nepříjemně bzučících moskytů, kteří se najednou vrhli na ten zasněžený dav kolem bažiny. Tento hmyzí útok všechny rychle probral a kouzelníci hbitě používali všechna známá odpuzující a ochranná kouzla, aby se těch krvežíznivých potvor co nejdřív zbavili.

Harry odvedl Ginny zase zpět k ostatním a všiml si, jak se moskyti pasou na bezvládném Álvárovi Querciovi. Ukázal na něj a navrhnul ostatním:

„Měli bychom ho taky ochránit, nebo ho ty potvory vysají do dna...“

Ron se rozesmál:

„Kdo by se s ním zahazoval, jen ať si dají. Dovedeš si představit, jak se bude drbat, až se probere?“

Dobráccký ministr se ale na to bzučivé hemžení nad svým nepřítelem nedokázal jen tak koukat:

„*Repello Insectum*,“ pronesl smířlivě a opsal hůlkou složitou křivku nad jeho tělem. Pak vyslal svého Patrona se vzkazem směrem ke stadionu. Během chvilky tu byli dva statní bystrozorové, popadli svého bývalého šéfa a chystali se ho přemístit. Kingsley kývnul na Dobse:

„Měl byste se k nim asi přidat. Nevíme, kolik má příznivců a nerad bych, aby mu někdo pomohl k útěku. Nechci se nechat rušit při sledování toho úžasného finále, které máme ještě před sebou...“

Dobs přikývl a ani bystrozorové, ani ministr, proti jeho účasti nic nenamítali.

Harry šel zatím z náruče do náruče. První ho popadla mamka.

„Dokázal jsi úžasnou věc, chlapečku. Byl jsi skvělý...“ a dala mu pusku na obě tváře.

„Jo, Harry, zase jsi předvedl něco, nad čím nám zůstává rozum stát...“ přidal se k ní i tatka a srdečně ho objal. Hned po něm popadl do náruče i svou dceru.

„To bylo skvělé, co jsi dokázala, Ginny. Jsem na tebe tak pyšný...“

Za chvíli už měl Harry toho objímání a poplácávání po ramenou tak akorát dost.

„Je mi zima a jsem utahaný jako kotě. Nejvyšší čas jít spát. Ještě máme před sebou hodně náročný zápas, musíme si jít odpočinout...“

„Pravda, pravda...“ přidal se k němu trenér Hollister, začal svolávat celý svůj tým do houfu a strkat je všechny před sebou směrem ke stadionu. Stejně nezabránil tomu, aby se k nim přidal početný zástup fanoušků, jako doprovod. Když se k nim připojili i Bulhaři a obě ministerské výpravy, tak se vytvořil tak dlouhý průvod, že když první dorazili k bráně stadionu, tak ti poslední teprve opouštěli stanové městečko.

Cestou na ubytovnu se k Harrymu připojil Viktor Krum.

„Zase jsi mě zachránil, Harry... Ale nemysli si, že tě kvůli tomu nechám v sobotu vyhrát,“ dodal s úsměvem. Pak zvažněl a tiše dopověděl: „Děkuji, Harry, jsem tvým dlužníkem...“

Harry se usmál a jen unaveně zakroutil hlavou.

„Nic mi nedlužíš, Viktore. Za ten lektvar poděkuj Harperovi, s tím se snad znáš. A ti démoni? Zachraňoval jsem sebe stejně, jako ostatní, za to se nemusíš cítit nijak zavázaný...“

Vyčerpaně se doploužili do svého apartmánu a hned zapadli do svých pokojů. K smrti unavení byli všichni a tak se nikdo ani nepozastavil nad tím, že Ginny zapadla do Harryho pokoje a Charlie, zase zmizel s Katií. Bylo to jedno, protože byli stejně tak utahaní, že usnuli dřív, než jejich hlava dopadla na polštář.

Ráno je přišel probudit Charlie, ale Harry na něj jen zamžoural.

„Nemůžu ani otevřít oči, jak jsem unavený. Nechte mě ještě spát, klidně se obejdu bez snídaně...“

Tak mu Ginny postavila do pokoje portrét rodičů, aby na něj dali pozor, když tu zůstane sám a snídaní mu přinesla z jídelny, až do postele. Když se v deset dopoledne probudil, tak na něj čekala horká káva, toasty a obložená mísa, na které bylo od všeho něco, aby si mohl vybrat, na co bude mít chuť. Před obědem si udělali malou taktickou poradou nad oblíbeným trojrozměrným modelem hřiště a po obědě si většina z nich znova na chvíli zdřímla. Ve tři odpoledne měli trénink a tak se provětrali venku na košťatech, ale nenacvičovali už nic. Jen si zahráli na slepou bábu a na honěnou, aby se uvolnili a rozproudila se jim krev. Pak už následovaly lázně, masáže a relaxace. Po večeři se všichni cítili docela fit a tak zase zasedli k plánku a kombinovali, opakovali si staré a vymýšleli nové finty a signály.

Harryho zase naplnil ten úžasný pocit, směs vzrušení, trémy, zodpovědnosti i radostného očekávání. Báł se, že nedokáže usnout a tak si zrcátkem objednal u mamky šálek toho výborného čaje na spaní, který už mu v podobné situaci jednou pomohl.

„Já chci taky... já taky, prosím...“ ozvalo se jako ozvěnou v zrcátku a tak Harry svoji objednávku upřesnil:

„Tak tedy prosíme celou konev toho báječného meduňkového čaje, mamko.“

Krátura se brzy s plnou konvicí i se šálky dostavil a tak se už kolem deváté všichni odebrali do hajan. Tentokrát usínali všichni ve svých vlastních postelích a ráno vstali odpočnutí a plní síly do nejdůležitějšího zápasu svého života.

13. kapitola - Finále.

Dopoledne zas taktická porada, při které už byla jasně patrná i nervozita obou trenérů, kteří zřetelně cítili šanci na obrovský úspěch. Během oběda se k nim připojili George, Lee, Seamus a Dean.

„Trochu jsme ještě vylepšili vystoupení našeho maskota, tak si musíme domluvit, kdy do toho vlítne, aby byl váš nástup co nejdramatičtější...“ potichu, spiklenecky šeptal George. Na ubytovně jim pak vysvětlili podrobnosti a ujišťovali se, že všichni nastupující ovládají kouzlo ohnivzdornosti.

„Neboj, George,“ usmál se Charlie. „Umím ho dokonale a všechny důkladně ošetřím.“

„Jasně, dračí muži, díky...“ zasmál se George a vysloužil si od staršího bratra štulec do žeber.

„Radši nám dej ty ochranné pomůcky proti vílám, co jsi slíbil,“ pokračoval Charlie.

George vytáhl z tašky dva sáčky a vážným hlasem podotknul:

„Slíbil jsem jen, že to zkusím a řeknu ti, že to opravdu nebylo jednoduché. Nakonec jsem musel požádat o pomoc tatku a ten přizval ještě Amose Diggoryho. Povedlo se nám to až těsně před odjezdem.“

Z jednoho sáčku vysypal špunty do uší.

„Tohle bylo docela snadné. Propouštějí všechny zvuky, kromě vílího zpěvu. Seamus dokonce tvrdí, že s nimi slyší líp, než normálně,“ culil se George. Pak z druhého sáčku vysypal brýle, které vypadaly, jako běžné samozastiňovací, co měli všichni hráči.

„Tohle nám dalo zabrat. Ale povedlo se! Přes tyhle brýle i Fleur vypadá ošklivá a víla jako obyčejná, nic moc, holka...“ culil se na ně George. Pak zašeptal Harrymu: „Dal jsem jedny i Ronovi, aby ho nemusela Hermiona držet na řetězu...“ a rozpustile se zahihňal.

Pak přišel na řadu Lee.

„Už mám napsanou zvláštní reportáž o tom včerejším útoku z Bažiny Smutku, ale pár věcí bych ještě potřeboval vyjasnit, než to pošlu Dennímu věštci k otištění... Třeba - proč tebe neovládli, Harry?“

Harry se zamyslel:

„Myslím, že i mě na chvíli ovládli, ale nějak jsem se z toho dostal...“

Najednou se ozval jeho táta z portrétu:

„Nějak? Ty si nic nepamatuješ? Nebýt toho, že si Sirius hned všimnul, co se děje, tak bys byl ve stejném průšvihů, jako ostatní...“ a vyprávěl, co se včera večer vlastně odehrálo.

Harry poslouchal stejně překvapeně, jako ostatní.

„No páni... Já si opravdu nic z toho nepamatuji... Ještě že vás mám. Takže vlastně všichni musíme poděkovat vám, Kráturovi a Fawkesovi, že jste mě dokázali probrat.“

„Proč Ginny musela ovládnout tu hůlku? Proč jsi tu kletbu nezrušil ty?“ ptal se dál Lee.

„Hůlka poraženého kouzelníka patří tomu, kdo ho zneškodnil, to už snad víte... Proto ji musela použít Ginny. A to, že kletbu *Imperius* může zrušit jen ten, co ji poslal, víte taky, ne? To, že vlastně stačí jen stejná hůlka, která ji poslala, mě napadlo nějak instinktivně právě včera. A jak jste viděli, tak to fungovalo...“ vysvětloval Harry

Ginny se rozesmála:

„Takže jsem se s tou hůlkou trápila jen pro nějaký tvůj okamžitý nápad? Kvůli neověřené teorii? Tak to máš tedy štěstí, že to zabralo...“ zahrozila na něj prstem.

George se zachechtal, Lee si všechno hbitě zapsal, potom s nimi - pro jistotu - ještě jednou probrali celý svůj program i s přesným okamžikem jejich nástupu a nakonec se s nimi odebrali na stadion, aby jim fandili na posledním tréninku.

Odpoledne trenéři všem vnutili ještě relaxační lázeň a masáž. K večeri zdravotníci objednali jen lehké zeleninové ragú, které se místním kuchařům, nebo skřítkům, moc nepovedlo. Byla v tom spousta fazolí a pánilo to jako čert. Harry přemýšlel, jestli si nepřivolá něco ze svých zásob, jako Charlie a Ginny, ale nakonec usoudil, že má stejně hrdlo tak stažené trémou, že by nic nespolykal. Tak si dal jen dva máslové ležáky, aby ten oheň v hrdle z fazolí spláchnul. Zabalili si svoje zavazadla a přemístili je do stanového městečka, protože po finále se sem už vracet nehodlali, ať už dopadne, jak dopadne.

Do začátku zápasu zbývala ještě skoro hodina a tak se Harry rozhodl, že trochu uvolní nervózní atmosféru. Začal si s Charliem a Josefem opakovat herní situace, při kterých hráli chytač a odrážeci svou roli při podpoře útoku, nebo při obraně. Schválně udělal chybu a popletl dva signály a ostatní se chytili. Začali si opakovat, hlavně na poslední chvíli předělané staré finty. To byly novinky, které vytvořili včera.

„Bulhaři mají určitě dobře nastudované všechny finty, které jste kdy použili, a toho se dá dobře využít. Přemýšlejte, jakou obranu byste nasadili na staré signály a zkuste je přetvořit tak, abyste tu obranu překonali...“ pobídnul je Béda, když se nad modelem hřiště marně pokoušeli vymyslet něco nového. Najednou byla nápadů spousta. Teď si je tedy zopakovali a zcela zřetelně se při tom všichni uklidnili. To, co se dostavilo při nástupu na hřiště, už nebyla ta pekelná svazující tréma, ale vzrušující nervozita a nadšení, které jim zaplavilo tělo adrenalinem a obarvilo tváře do červena.

Bulharsko dnes, jako obhájce titulu, začínalo. Harryho tým stál v chodbě hned za bránou, kterou měli nastoupit a přes Georgeovy brýle sledovali úžasné vystoupení Bulharských vílích maskotů. I když byli chráněni před vílím kouzlem, tak pro ně bylo uchvacující. Pro letošek si totiž víly přibráli do svého tance pět nádherných sněhobílých Pegasů, na kterých létali kolem stadionu ty nejokouzlující svůdnice. Ještě, že byly kolem tribun bezpečnostní zábrany a pod každým patrem ještě záchranné sítě. Spousta kouzelníků prostě neodolala vábení a bezhlavě se vrhala z výšky dolů. Ale to už nastupovali Bulharští hráči a zcela imunní proti vílímu vábení, jeden po druhém, při vyvolávání místního komentátora, kroužili spolu s vílami kolem stadionu a tribuny je milovaly a zbožňovaly...

„A na konec kapitán - Viktor Krum!!!“ postupně zvyšujícím se hlasem, zařičel komentátor. Zatímco Viktor kroužil, na plochu už naběhli George, Lee, Dean a Seamus.

Bulharští hráči zůstali ve vzduchu, drželi se kolem svých brankových tyčí a čekali, s čím přijdou jejich soupeři. Když se ale z vajíčka pod plameny vylíhl drak a začal během svého běhu do středu stadionu růst, tak se rozumně stáhli do bezpečí své hráčské lavičky. Charlie už všechny ošetřoval kouzlem ohnivzdornosti. Musel takto, chvíli před nástupem, protože tohle kouzlo drží jen asi patnáct minut, než vyprchá. Když se dostal k Harrymu, tak už drak opisoval, s mohutným řevem, druhý okruh kolem tribun. Pak už ho jen použil na sebe a byli připraveni. Víly se ztratily někam do rohu už při prvním přeletu a stadion teď patřil jen divoce řvoucímu Velšskému zelenému drakovi.

Náhradníci, trenéři a zdravotníci se odebrali na lavičku, aby na ten jejich ohnivý nástup dobře viděli a tak, když drak dosedl doprostřed plochy, naskočili všichni na košťata a připravili se. Kolem draka se totiž už stáhli jeho čtyři vodiči a z jejich hůlek tryskaly plameny, které Georgeově modelu v životní velikosti dodávaly mnohem víc energie, než měl předtím. A tak se drak nespokojil jen s ohnivým sloupem, ale otáčel se dokola, po celou dobu chrlil oheň a vytvářel tak na stadionu obrovský vír plamenů. V okamžiku, kdy první téměř ožehly jejich vstupní bránu, tak do nich vlétl i Harryho tým. Komentátor byl zřejmě poučen, protože v okamžiku, kdy se z plamenů vytvořil ohnivý sloup uprostřed, začal vyvolávat jejich jména:

„Wood, Allmon, Lynchová, Bridges, Weasley, Bellinger... a kapitán Harry Potter!!!“

Jeden po druhém vylétávali z plamenů a vydali se v řadě na oblet kolem tribun. Když Harry opouštěl ohnivý sloup, tak už bylo zřetelné, že oheň ztrácí na síle. Na vrcholu sloupu se však znovu rozhořely plameny, z nich vylétl Fawkes a se svou písní oslavující život, lásku, sílu i odvahu, obletěl zároveň s nimi celý stadion. Tribuny se po tomhle dramatu rychle probraly z vílího oblouznění a pod vlivem Fénixovy písně, řvaly nadšením.

Nakonec se oba týmy sešly u rozhodčího, před svými lavičkami, s nohama zase pevně na zemi. Rozhodčí opět pronesl obvyklý proslov o čestné hře a tak si podali ruce. Nejen Harry s Viktorem, ale všichni. Pak oba chytači s lehkým zajíknutím sledovali, jak finálová zlatonka opustila truhlu s míči takovou rychlostí, že zahlédli jen nezřetelný zlatý záblesk a byla pryč. Vzlétli a zaujali základní postavení, z bedny vylétly dva šílené potlouky, hned za nimi camrál a finále začalo takovým tempem, až se z toho Harrymu, který přihlížel z výšky, udělaly mžitky před očima. Akce střídala akci, potlouky svištěly vzduchem, složité finty na obou stranách, červený camrál se míhal ze strany na stranu, skoro jako při stolním tenise, který Harry párkrát hrál ještě v mudlovské škole. Bylo jasné, že na sebe narazili rovnocenní soupeři. Hra byla nesmírně vyrovnaná a díky tomu, že i oba brankáři byli skvělí, tak body přibývaly hodně pomalu. Jen tak každá pátá, šestá střela prošla obručí, ale při rychlosti, kterou hra nabrala, to znamenalo stav třicet ku třiceti po dvaceti minutách hry.

To už dostali příležitost i chytači. Jejich akce ale trvala jen okamžik. Zlatonka se zjevila odnikud. Oba vyrazili naráz, uletěli pár metrů a zlatonka zmizela stejně náhle, jak se objevila. Oba chytači zaraženě kroužili a nechápavě se rozhlíželi kolem.

„Ona se snad přemistuje, ne?“ zeptal se Viktora překvapeně Harry. Viktor jen bezmocně pokrčil rameny.

„Už jsem zažil hodně, ale tohle vidím poprvé. No, alespoň se nebudeme nudit, co?“ dodal s úsměvem a vrhl se střemhlav dolů.

Harry zareagoval okamžitě a následoval ho, ale hned po pár metrech si uvědomil, že je to jen finta na podporu útočné akce Bulharů. Odpoutal se a znova začal kroužit těsně nad hrou a vyhlížel zlatonku. Viktor uspěl a Bulhaři zvýšili na čtyřicet ku třiceti. Bulharský chytač se ale díky svému manévru ocitl těsně nad travnatou plochou hřiště a tak poskytl Harrymu, který zahlédl zlatonku pár metrů nad sebou, značnou výhodu. Harry neváhal ani okamžik a s očima přilepenýma na zlatý míček, se ho vydal pronásledovat. Opravdu to nebylo jednoduché. Zlatonka se míhala sem a tam, takže bylo velice obtížné jen ji udržet v zorném poli, natož s ní udržet směr na koštěti, ale Harry to zvládl a tak zlatonka začala prchat. Harry byl přilepený na násadě svého koštěte a plně soustředěný na to, aby neuvěřitelně rychlou zlatonku nespustil z očí a tak Viktora zaregistroval až v okamžiku, kdy rychle změnil směr a srazil se s ním. Sice o sebe jen škrtili, protože Viktor také hbitě kopíroval zlatončinu dráhu, ale přesto je tahle kolize vyhodila z koncentrace a zlatonka byla najednou pryč. Harry už začínal být nervózní a obával se, že bude součástí jednoho z mnohahodinových zápasů, o kterých už slyšel jako o raritě a příkladu toho, jak může být někdy famfrpál náročná hra.

Přesto, že hra postrádala záludnosti a nečestnosti, potlouky lítaly s obrovskou razancí na obě strany a první, kdo nestihl včas uhnout, byla Diana Lynchová. Harry hned v okamžiku, kdy viděl, jak se na přeraženém kulovém blesku, s tváří zkroucenou bolestí, snaží s Charlieho pomoci k lavičce, požádal rozhodčího o oddechový čas. Sněs se za nimi a čekal, co mu poradí Béda na tu šílenost, co tady vydávají za zlatonku. Charlie s provinilým výrazem sledoval, jak David ošetřuje Dianě zlomenou ruku.

„Co je? Snad jsi ji netrefil ty?“ zeptal se ho udiveně Harry. Charlie zakroutil hlavou:

„Ne, to ne... Ale šel jsem po tom potlouku a ona očekávala, že ji ochráním. Jenže jsem ho netrefil...“ zatvářil se naštvaně, rozzlobený sám na sebe.

„Za to nemůžeš, Charlie,“ uklidňovala ho Diana, kterou už léčitelé zbavili bolesti. „Je to jen moje chyba, soustředila jsem se na Stevena s camrálem a nedávala jsem pozor...“

Harry se zatím otočil na Bédu:

„Co s tou zlatonkou? Poradíte mi něco?“

Béda jen pokrčil rameny:

„Je neuvěřitelně nabitá energií. S tím nic neuděláš. Musíte ji prohánět, co nejčastěji to půjde a doufat, že se unaví a trochu zpomalí... Jestli ne, tak tu taky můžeme být až do rána...“ a zatvářil se tak radostně, až Harrymu přeběhl mráz po zádech.

Když trenér Hollister poslal do hry Angelinu, tak Diana protestovala, že už je v pořádku a může hrát dál. Trenér ji uklidnil slovy, ze kterých se Harrymu zjezily všechny chlupy:

„Klid, Diano, však se ještě do hry dostaneš. U zápasů trvajících přes tři hodiny, je dovoleno znovu nastoupení vystřídáných hráčů. Jen si koukej pěkně odpočinout, dnes to vypadá na dlouho...“

Hra pokračovala a slova trenérů začala být docela aktuální, protože zlatonka se další hodinu vůbec neukázala. Harry pomáhal v útoku i v obraně, potlouky vyřadily ze hry jednoho z Bulharských odrážáčů a střelce. Pak to schytl Roger a do hry se, na úkor jeho dvou zlomených žeber, dostala i Ginny. Po dvou hodinách hry, za stavu devadesát k osmdesáti, se znova objevila zlatonka. Harry její zjevení přijal s úlevou, i když ji dokázal udržet v zorném poli sotva pár vteřin. Začala se objevovat častěji, ale když ji chytači už potřetí ztratili během pár okamžiků, tak začal Harry přemýšlet, jestli pro jeho sebevědomí nebyla lepší ta hodina, kdy se ani neukázala. Počtvrté už ji dokázali pronásledovat dokonce několik desítek metrů a Harry začal doufat, že se Béda nemýlil a zlatonka se začíná unavovat. Hráli už tři hodiny a už začal pociťovat únavu. Oči ho bolely a jeho reflexy se začínaly zpomalovat. Na poslední chvíli uhnul potlouku, který mu škrtnul o ucho a pročísl mu vlasy. Viktor tolik štěstí neměl a dostal dalším potloukem pořádnou herdu do zad.

Trenéři jim na oddechový čas, který si Viktor po tom zásahu vybral, připravili silnou černou kávu a povzbuzující bylinkový čaj, aby jim dodali trochu energie. Trenér Hollister kladl Harrymu na srdce:

„Ted' už se hře věnuj minimálně, Harry. Zlatonka se objevuje čím dál častěji, tak se soustřed' na ni. Nezapomeň, že máš proti sobě nejlepšího chytače posledních pěti let. Musíš ze sebe vydat maximum, abys ho dokázal porazit...“

A tak se Harry osvěžen a povzbuzen soustředil jen na potlouky, Viktora a zlatonku. Ještě dvakrát se za ní honil zcela marně, i když už ji, bok po boku s Viktorem, pronásledoval dokonce několik minut. Blížila se půlnoc, ale nebýt velkých hodin na tribuně, tak by to nikdo nepoznal. Nad stadionem zářilo velké umělé slunce a světla bylo, jako ve dne. Všichni už začínali být nervózní, včetně Bulharských maskotů a tak nebylo divu, že došlo k tomu incidentu...

Rozhodčí odpískal faul Bulharskému střelci a poručil trestné střelení pro Anglii. Ten faul Harrymu nepřipadal nijak drastický, takových zákroků bylo vidět dost i ve školních zápasech. Jen Angelinu trochu drsně odstavil tělem, aby mohl pokrýt přihrávku od Ginny a sebrat jim camrál. Rozhodčí se zřejmě nechal ovlivnit tím, že postižená hráčka je také manželkou ministra. Tak víly zareagovaly velmi dramaticky, houfně se rozběhli proti rozhodčímu a proměnily se ve vzteklé, hrozivé fúrie. Anglický tým se stáhnul ke svým brankovým tyčím, aby šel tomu běsnění z cesty a z výšky sledovali, jak na plochu naběhl také George, položil vejce a zalil ho plamennou lázní ze své hůlky. Drak se rozběhl proti vílímu davu, řval a chrtil oheň. To jejich běsnění rychle uklidnilo a už krotké víly se zase stáhly do koutka. Zatímco rozhodčí letěl směrem ke Georgeovi a děkoval mu, tak Charlie ukázal Harrymu pod tribunu na levé straně hřiště. Harry zalapal po dechu - klidně a líně se tam třepotala zlatonka. Měl k ní mnohem blíž, než Viktor a tak za ní vyrazil, nejvyšší rychlostí, zároveň s hvizdem, když rozhodčí odpískal pokračování zápasu. Držela se pořád na stejném místě, i když už byl jen pár metrů od ní. Splašila se až v okamžiku, kdy po ní natáhl ruku. Ucítil jen lehký vánek v dlani, jak ta potvora splašená začala prchat. Držel se jí očima jako klišťe a koště, jako by se řídilo jen jeho myšlenkou, okamžitě se vydalo do stíhání. A Zlatonka se vydala tím nejhorším směrem, jaký si jen mohla vybrat. Letěla přímo do náručí Viktora Kruma...

Harry v duchu zaúpěl a letěl nejvyšší rychlostí za ní. Viktor letěl přímo proti zlatonce, plně soustředěný, odhodlaný tentokrát ji lapit. Jenže tato zlatonka měla jiné plány. Těsně před

ním udělala klíčku, Viktor po ní rychle hrábnul - vedle! A zlatonka, jako by se mu chtěla vysmívat, oblétna ho kolem dokola a rozletěla se zase přímo k Harrymu. Ten přimhouřil oči a zaměřil se přímo na ni. Neviděl nic jiného, neslyšel bouřící tribuny, jeho svět se zúžil jen na pár centimetrů velký, okřídlený, zlatý míček. Veden pouze svým instinktem, uhnul před potloukem, který prosvístěl těsně kolem jeho hlavy a zlatonka už byla tady... Jen lehce změnila směr, aby se mu těsně vyhnula. Letěla neuvěřitelně rychle a Harry jí letěl naproti taky nejvyšší rychlostí. O tom ale nijak zvlášť nepřemýšlel, když po ní hrábnul pravou rukou. Uvědomil si to až v okamžiku, kdy mu ta prudká bolest skoro ochromila celé tělo. Měl pocit, že mu vyrvala ruku z těla. Ještěže byl jen těsně nad zemí. Rychle přistál, zahodil koště a levou rukou vytáhl zlatonku ze zkrvavené pravé dlaně. Pak ji vítězně zvedl nad hlavu a znova svůj sluch otevřel řevu z tribun... Byl to takový kravál, že sotva slyšel Viktora, který prolétl kolem něho:

„Sakra, to muselo bolet... Zasloužené vítězství, Harry... Gratuluji...“

Harry v sobě našel jenom tolik sil, že s bolestivým šklebem, místo úsměvu, přikývl místo poděkování a už se na něj sesypal jeho tým. Ginny a Charlie našťestí postřehli jeho krvácející ruku, tak ho rychle odvedli na lavičku, do starostlivých rukou léčitelů a šli s ostatními slavit.

Otupělý bolestí, docela nezúčastněně sledoval, jak se Eva vrhla na svou truhličku s lektvary a David čistí jeho dlaň od krve, aby si prohlédl, jakou škodu zlatonka způsobila. Když si uvědomil, že to bílé, co prosvítá v rozšklebené ráně přes celou dlaň, jsou jeho kosti, tak se mu na chvíli udělalo mdlo a zavřel oči. Proto si nevšiml Fawkese, který se také přišel podívat, jak na tom je... Prostě to najednou přestalo bolet. Harry překvapeně otevřel oči, aby se podíval, jak to David dokázal, ale ten na jeho dlaň zíral stejně překvapeně, jako on. Na jeho ruku dopadla ještě jedna Fénixova slza a po ráně nezůstala ani stopa. Eva stála nad Davidem a poznamenala:

„Takže třemdavu už potřebovat nebudeš, ale lektvar proti infekci si radši vypij, když už jsem ho přinesla... Tohle je ale opravdu užitečný mazlíček, nemám pravdu?“ rozesmála se uvolněně.

Harry Fawkese vděčně objal a poděkoval mu.

„Pojď s námi oslavovat Fawkesi, beztak k našemu týmu patříš, jako maskot...“ S odporem do sebe hodil nechutný lektvar, přivolal si koště, které zůstalo ležet uprostřed plochy, kde ho odhodil a spolu s nádherným červenožlatým ptákem, který zpíval píseň o radosti a vítězství, se rozletěl za svým týmem, kroužit svůj vítězný let kolem tribun.

Asi po čtvrt hodině oslav pro ně přiletěl Pedro, aby je odvedl na slavnostní ceremoniál. Držel se svého koštěte jako klíště, oběma rukama, bylo vidět, že není zrovna nejlepší letec, tak ho dlouho nezlobili a letěli za ním. Argentinský ministr nejprve předal nádherný stříbrný pohár Bulharům, kteří kupodivu projevovali poměrně dost radosti i po prohraném zápase. A pak nastal ten úžasný okamžik... Shromáždili se v ministerské lóži všichni, včetně náhradníků, trenérů a léčitelů. Harry si připadal jako ve snu, když od dobráckého, šťastně se usmívajícího ministra, přebíral zlatý pohár mistrů světa. Nejdřív ho zvedl nad hlavu, ukázal ho řvoucím tribunám a pak ho předal Oliverovi, který plakal štěstím. V tu chvíli rozpoutal George na ploše svůj úžasný ohňostroj. Nebylo slyšet vlastního slova a tak už jen

pozoroval, jak pohár putuje z ruky do ruky a uvědomil si, že by dokázal z té záplavy nezměrného štěstí vytvořit Patrona každého, kdo tu je.

Oslavy se rozběhly už na stadionu. Bulharští hráči se i se svými fanoušky, hned po ceremoniálu, odebrali do stanového městečka a stadion tak nechali Angličanům a jejich příznivcům. Bylo jich tu neuvěřitelné množství. Harry pochopil, proč měli ostatní obavy z toho, kde takové kvantum lidí ubytují. Jak sešli z tribuny, tak se jejich fanoušci nahrnuli na plochu a obklopili je ze všech stran. Trenér, hned jak je ten dav zaplavil, nechal mistrovský pohár vznést do vzduchu a řídil ho svou hůlkou nad hlavami toho kouzelnického hemžení. Tak se sevření kolem hráčů trochu uvolnilo, protože každý fanoušek si chtěl na ten, dlouho očekávaný a vytoužený artefakt, sáhnout alespoň konečky prstů. Většinu lidí Harry vůbec neznal, proto měl docela radost, když zahlédl nějakou známou tvář v tom davu. Držel se Ginny jako klíště a dávali si pozor, aby se nevzdálili od ostatních. I na ní a Charliem s Katií bylo vidět, že je ten dav znervózňuje. Konečně k nim dorazili jejich rodina a přátelé a vytvořili kolem nich ochrannou hradbu. Všichni se radovali a zářili štěstím. I Rona už přešla jeho mrzoutská nálada, objímal Charlieho, Ginny i Harryho a s přihlouplým, šťastným úsměvem pořád dokola opakoval:

„Vyhráli jste, vážně jste to vyhráli... Porazil jsi Viktora Kruma, to je neskutečný...“

Nakonec skončili všichni hráči na ramenou svých fanoušků a celý ten dav se vydal ven ze stadionu do stanového městečka.

Tam se rozhořely velké ohně, vzduchem poletovala spousta nejrůznějších lahví, džbánů, karaf a soudků, snad se všemi existujícími druhy alkoholických i nealkoholických nápojů. Všude se zjevovaly stoly praskající pod tíhou všelijakých dobrot. U každého ohně zněla jiná hudba, ale přes hluk hulákajících fanoušků, stejně skoro nebyla slyšet. Harry si z nejbližšího stolu sebral pár teplých klobásek, naložil si na talíř nakládané cibulky, pár krajíců chleba a šel se posadit do trávy vedle Ginny. Oba byli už dost unavení, tak když dojedli, opřeli se jeden o druhého a začal je přemáhat spánek. V tu chvíli k nim přisedla Hermiona a probrala je:

„Nechtěli byste se ztratit na ten váš pustý ostrov? Charlie s Katií už taky zmizeli...“

Harry se na ni překvapeně podíval:

„S tím jsme nepočítali. Nemáme zabaleno a Sirius nám slíbil ještě nějaké školení, abychom tam nebyli úplně ztraceni...“

Hermiona se usmála.

„Mamka vám zabalila ještě před zápasem, hned, jak si Krátura všiml, že jste si sem přemístili svoje batohy. Čeká na vás i s portréty a svícem ve stanu...“

Tím je probrala. Tak se zvedli a spolu s ní se vydali za mamkou.

Sirius se podívil, že chtějí zmizet tak brzy.

„Máte oslavovat, zasloužíte si to. Byl to nádherný zápas, ještě jsme se z toho nestačili vzpamatovat...“

Mamka se jich zastala:

„Podívej, jak jsou unavení, však taky není divu, po tak dlouhé a namáhavé hře. Počítala jsem s tím, že budete chtít brzy zmizet. Vypakovala jsem vám špinavé prádlo, vezmeme ho vyprat a Krátura vám ho donese domů. Nechala jsem vám tam jen čisté věci a přibalila jsem Ginny ty modré letní šaty a tobě, Harry, krátké kalhoty po Charliem. Nechtěl je nosit, takže jsou jak nové. Abyste měli co na sebe, kdybyste vyrazili mezi lidi.“

„Na pustém ostrově?“ podivil se Harry.

„Ještě jsem vám toho spoustu nestihl říct,“ odpověděl mu Sirius. „V laguně, u které stojí chata, je několik velmi chutných druhů ryb. Snad nejchutnější jsou ty nejošklivější. Takové potvory s placatou hlavou a ústy vespod, protože žerou ze dna. Jsou fakt ošklivé, ale moc dobré. Na severu ostrova jsou rozsáhlé korálové útesy. Je tam malý člun, takže jsem tam lovil takové velké barevné okouny. Mají sice dost kostí, ale masíčko jemňoučké. Taky velké, tmavě červené kraby s moc chutným masem a obrovské barevné langusty...“ na chvíli se zamyslel a hned pokračoval: „Kdyby se vám dary moře přejedly a nechtělo se vám vařit, tak v koupelně, na zrcadle, najdete starý hřeben s vylámanými zuby. To je přenášedlo, naprogramované do kouzelnické tržnice v severoaustralském přístavním městě Darwinu. Je tam hospoda U krále zlodějů, taková stará přístavní putyka, ale navzdory názvu a vzhledu, se tam dobře a levně najíte. Je to kousek i k obrovské mudlovské tržnici, tam seženete úplně všechno. Nějaké Australské mudlovské peníze najdete v kuchyni, v kredenci, v plechovce na kafe. Kdyby vám nestačily, tak na kouzelnické tržnici má zastavárnu docela sympatický skřet, ten vám peníze vymění v poctivém kurzu. Docela jsem se s ním spřátelil, když jsem se tam ukrýval. Má příbuzné u Gringottů a tak mě zásoboval čerstvými zprávami z domova...“

„Byli jsme tam s Kráturou včera po obědě,“ doplnila ho mamka a ukázala na starožitný svícen na rohovém stolku za portréty. „Uklidili jsme to tam, povlíkli postele a vyhnali z chaty spoustu havěti, abyste se s tím nemuseli zlobit hned po příchodu. Přibalila jsem vám nějaké jídlo, abyste nemuseli hned vařit. Kávový a čajový servis tam je ještě od Blacků. Je tam opravdu nádherně, zrovna tam začíná jaro, jako tady. Všechno tam kvete a přitom je docela teplo. Myslím, že se vám tam bude líbit tak, že se vám nebude chtít domů. Tak jsem vám na tatkovu naléhání přibalila i upozorňovací kalendář. Prvního září jste očekáváni na ministerstvu, tak abyste se tam náhodou nezapomněli...“ dodala s úsměvem.

„Páni, čeká vás čtrnáct dní v ráji...“ povzdechla si smutně Hermiona. Pak se zasmála: „Ron jde do práce už v pondělí, bude mít před vámi náskok.“

Harry prošel kolem portrétů a natáhl se pro svícen.

„Jsme na tebe moc pyšní, Harry...“ řekla mu maminka, když procházel kolem nich zpět. „James je tak dojatý, že ani nemůže mluvit...“

„Taky jsem po ukončení školy dostal pozvánku do národního týmu, Harry,“ přece jen promluvil táta. „Odmalička jsem snil o tom, že jednou zvednu nad hlavu pohár mistrů světa... Jenže tehdy už to nešlo. Voldemort získával na síle a my se museli skrývat, nemohl jsem hrát. A teď jsi to dokázal ty. Závidím ti a jsem tak pyšný, synku, ani si neumíš představit jak...“ a odvrátil se, aby zakryl slzy dojetí.

Ginny ho utěšila:

„Až se vrátíme, tak ten pohár určitě dostaneme na pár týdnů domů, až na nás dojde řada. Postavíme ti ho přímo před portrét, Jamesi, aby ses s ním mohl pořádně pokochat...“ a rozesmála tak Siriuse i Lily. Pak se postavila k Harrymu, batoh na zádech a natáhla ruku ke svícnu.

„Říkal jsem vám, že se chtějí vytrazit bez rozloučení...“ ozval se od vchodu do stanu George. „Charlie aspoň přišel říct "Ahoj", než zmizel...“ dodal vyčítavě a prolezl dovnitř. Za ním se do stanu nahrnuli i Bill, Fleur, tat'ka, Ron, Lenka Láskorádová, Sturgis a Hestie. Tak Harry na chvíli odložil těžký svícen na stůl a nastalo všeobecné loučení. Všichni jim přáli, aby si svatební cestu co nejlépe užili, aby jim přálo pěkné počasí, aby se jim vyhnuly různé nehody a maléry... Šli oba z náruče do náruče a smáli se Georgovým legračním poznámkám.

„Moc moji malou sestřičku nerozmazluj, švagříčku, nebo si na to zvykne a budeš mít pak doma peklo... A ty, drahá sestro, koukej se o Harryho dobře starat, nerad bych přišel o tak skvělého švagra...“

Když si odbyli loučení, tak Harry znovu zvedl svícen a postavil se s ním proti Ginny. Jak jeho zrak dopadl na unavenou, ale přesto, obrovským štěstím, rozzářenou tvář své ženy, tak se v něm zvedla vlna něžné touhy. Rychle aktivoval přenášedlo a než se ztratili v obláčku modrého světla, ještě se rozhlédl okolo. V tu chvíli si uvědomil, že svou touhu nezastřel dost na to, aby ji ostatní neucítily. Všichni sice o kus odstoupili, aby se dostali ze zóny přenášedla, ale přítomné dvojice se k sobě přitulily a vyprovázely je rozzářenými pohledy a chápavými úsměvy. Jen George je na jejich svatební cestu vyprovodil slovy:

„No jo, vždyť my víme, že už se nemůžeš dočkat, Harry...“